

Богомил Райнов

Умирай само в краен случай

ПЪРВА ГЛАВА

Животът нерядко ни изправя пред трудни положения, но никога – пред безизходни. Което съвсем не значи, че изходът без друго е в желаната от нас посока и непременно встрани от гробищата. Макар че наше човешко право е да търсим изхода тъкмо в желаната посока и – според собствения ми девиз – да умираме само в краен случай.

Какво може да се направи например, ако се намирате в хотелска стая на четвъртия етаж, ако единственият прозорец зее безотрадно към уличния паваж, разстилащ се петнайсет метра под вас, а на вратата ви настойчиво и грубо тропат хора, които, меко казано, не ви мислят доброто?

Спасителните покриви, по които филмовите герои имат обичай да подскочат ловко към щастливия финал, са в случая далече. Нищожен е шансът да се появи и чудотворното въже, спуснато в съдбоносния миг от някой съучастник на горния етаж, понеже ако изобщо има съучастник, той съвсем не е на горния етаж. Бихте могли наистина да отворите внезапно вратата и свит зад нея да изскочите светкавично навън, щом пришелците нахълтат. Само че това е също един от тия филмови номера, които в живота никога не минават. Остава ви просто да чакате, за да видите дали неканените гости най-сетне ще счупят вратата. Едно наистина напрегнато преживяване, но чийто край лесно може да се предвиди, защото те наистина ще я счупят.

Телефонът. Спасителната връзка с външния свят. Вдигате го с надежда, обречена бързо да угасне: жицата е прерязана. Това е лошото на телефонната връзка, че винаги предполага жица, а всяка жица може да бъде прерязана от тия, дето не ви мислят доброто. За разлика от радиовръзката. В случай, разбира се, че разполагате с такава.

Борислав, за свое щастие, разполага с такава. Тия малки и примитивни апаратчета-близнаци, струващи десет лири чифта и с които вече и децата си играят. Единият близнак се намира у Борислав, а другият е у мене, ако още не сте ме забравили. А ако изобщо не се познаваме, приятно ми е, Емил Боев, макар да не мога да ви стисна ръката, понеже в момента съм в насрещния хотел.

Връзката се осъществява тутакси, тъй като отвореният приемател е на масата ми и додето преглеждам заранния вестник и доливам първото за тоя ден кафе, чувам примесения с паразитни шумове глас на

Борислав:

– Струпани са пред вратата ми... Извикай полиция.

Завъртам копчето на кутийката и отвърщам в микрофона:

– Прието.

Ако се намирате в стаята на Борислав, навярно бихте останали изненадани от съдържанието на неговата радиograma. Понеже ония, дето бльскат все по-заплашително вратата, именно това и крещят:

– Отворете! Полиция!

Само че Борислав има основания да подозира, че туй едва ли е полиция. И за да се разсее всяко съмнение, аз призовавам на помощ истинската полиция. В резултат на което подир пет минути няколко мъже в тъмносини униформи и тъмносини шлемове изскачат от служебната кола и нахълтват в хотела. Усетили ненадейния обрат, неканените гости побързват да се измъкнат от черния вход. На местопроизшествието се оказват само Борислав и хотелиерът, който, разбира се, току-що е паднал от небето и нищо не знае. Кратка справка, преглед на паспорта, свободен сте.

Свободен – обаче в какъв смисъл и докога? За да не се измъчва с подобни въпроси и за да използва закрилата на полицаите, Борислав още в тяхно присъствие урежда сметката в хотела и потегля с първото такси в неизвестна посока.

Неизвестна за лондонската полиция и за ония, дето вероятно още дебнат зад ъгъла, но не и за мене. Разплащам се на свой ред и на свой ред вземам такси:

– Виктория стейшън!

Такава е предварителната ни уговорка. В случай на инфекция и за да не губим напразно време с авиокомпаниите и летища, да вземем първия влак за Дувър и да се прехвърлим на континента.

Гарата в този предобеден час е достатъчно оживена и достатъчно щедро гарнирана с тъмносини униформи, за да очаквам незабавно покушение. Откривам Борислав в едно купе на вече композирания влак и заемам място в същия вагон, макар и на другия му край. Интериорът е спокоен и дори с тон на семейна интимност поради долитащите от съседното отделение детски гласчета. Пейзажът навън, доколкото съм в състояние да го разчета, също не буди безпокойство: няколко групички изпращачи и двама носачи с колички пред спалния вагон.

Кондукторът минава по перона, като захлопва една подир друга вратите. Прозвучава предупредителен звън. Влакът мудно се раздвижва.

„Измъкнахме се“ – помислям.

И тъкмо когато го помислям, виждам, че в дъното, дето се е настанил Борислав, изниква някакъв слаб непознат мъж, облечен в черен поплинен шлифер. Мъжът лениво дъвче дъвка. И което е по-важно, в десницата му тъмнее специфичен предмет. Един предмет, чиято цев е предвидливо удължена от заглушителя. Спускам се към него, без дори да съобразя какво бих могъл да направя с голи ръце. Но още не съм го достигнал, когато лекият заглушен пукот ме уведомява, че изстрелът е даден.

Мъжът е изчезнал през вратата между двата вагона. Борислав е на мястото си, притиснал до гърди малкото куфарче. Куфарчето е пробито, но приятелят ми е жив.

– Багажът ме спаси, Емиле – измърморва той. – Затова е хубаво винаги да носиш багаж. Тъкмо бях го смъкнал, за да извадя цигари. И тъкмо се готвех да го хвърля в лицето на този тип, когато той стреля. Не тръгвай никога без багаж, братко.

* * *

И тъй, ето ни отново на изходната позиция – в родната София. И ето ни пак в началото на историята. Макар че, между нас казано, истинското начало все още не ни е известно. Истинското начало лежи заровено в миналото, а краят се губи нейде в мъглявините на бъдещето и целият ни капитал в момента са няколко оскъдни факта и една мършава хипотеза.

Фактите са следните. Неотдавна в страната ни пристига английският гражданин Джо Райт, професия – търговец, семейно положение – неженен, възраст – 38 години, цел на пътуването – почивка. Почивка, макар и към края на зимата, това не е чак толкова необичайно, още повече Райт се отправя към планинския курорт Пампорово, кара ски, разхожда се, изобщо почива. Тъй че нашите, които не могат да вървят по дирите на всеки чужденец, независимо дали е женен или не, му дават пълна свобода да си кара ските и да се разхожда, до мига, когато в разходките на англичанина се появява нов елемент: той започва да ходи по гости. Кога и къде за пръв път го обзема тази мания е неизвестно, понеже обикаля с културно-туристическа цел няколко града, преди да се озове в столицата, дето се отбива при някой си Пешев. Тук именно бива засечен за пръв път, главно затуй, че Пешев сам ни потърсва:

– Не искам – вика – да ме замесват в разни каши, затова съобщавам ви: тоя англичанин ми се изтърси съвсем ненадейно, за да ми предадел много поздрави от Мишо, искам да кажа от Михаил Милев...

- Кой е този Михаил Милев? – запитва служебното лице.
– Ами онзи, студентът, дето избяга на Запад преди десет години и повече...
– А после?
– Студентът ли? Де да го знам.
– Не студентът. Англичанинът.
– Нищо. Изгоних го незабавно. Не искам да ме забъркват в разни каши.

Той, разбира се, е съвсем прав, като не иска да го забъркват в разни каши, но даже не си дава сметка колко би ни облекчил, ако бе почакал, за да види какво друго му носи англичанинът, освен много здраве.

Следващият адрес, записан в бележника на Райт, се оказва адресът на някой си Станчев. Ала Станчев също не проявява особено гостоприемство:

– Каза, че идвал от страна на Михаил Милев и ми носел много поздрави...

– Друго?

– И аз това го запитах: „Друго?“. А той вика: „Нужни са ми – вика – някои дребни сведения...“ А пък аз му викам: „За сведенията – викам – си има специална служба: Гара-справки.“ И му посочих вратата.

И на този няма начин да му възразиш, въпреки че също малко е избързал. Но какво да се прави: хората не искат да ги забъркват в каши. А междувременно Райт е съобщил в хотела, че подир два дни заминава. И дори по-рано да е правил нейде другаде подобни посещения, ние сме ги пропуснали. И единственият материал, над който можем да умуваме, са въпросните две срещи. Така че умуваме известно време над тях, додето генералът най-сетне обобщава:

– Качвайте се с Борислав в самолета и заминавайте за Лондон.

Което и правим. С необходимите предпазни мерки, разбира се. И изобщо така, че да не се набием в очите на Райт още по време на полета. Веднаж стигнали до местоназначението, ние сподирваме англичанина с таксита, което съвсем не е лесно в този град, където ако наредиш на шофьора да кара по-бързо или по-бавно, той само те поглежда с чувство на непоколебимо превъзходство, за да ти внуши, че достатъчно си разбира от работата, за да има нужда от съвети. Сподирваме го чак до жилището – едно хотелче, сбутано сред лабиринта на Сохо.

Движението ни се осъществява по предварителна инструкция, и точно според схемата: вторият върви след първия, а третият – след втория. Ролята на третия, която е и най-безопасната, е възложена на мене.

Задачата ми е да държа под око Борислав и да следя издалече как околната среда – в Сохо тя е доста замърсена – реагира на неговата поява и на неговите действия. Изобщо той е значително по на течение от мене, защото когато наблюдаваш изкъсо някого, нищо чудно и сам да се окажеш под нежелано наблюдение.

В началото Борислав работи като опитен професионалист, така че никой не усеща присъствието му, макар че теренът за маневриране е пределно тесен. Движенията на Джо Райт всеки ден и през целия ден са ограничени върху територията на малка улица, недалеч от хотела му. Тук е кафенето, дето кисне, тук е ресторантът, дето се храни, тук е сградата, дето изчезва за дълги часове и която изглежда е работното му място. Едно доста монотонно делнично разписание и доста оскъдно като източник на информация.

Същата тая малка улица се оказва и сцената, върху която в момента протича жизнената драма на емигранта Михаил Милев, с когото Райт още първия ден се среща в кафенето и когото Борислав тутакси разпознава въз основа на проучения вече снимков материал. Но Милев сам по себе си не е забележителна личност и да го наблюдаваш как си пие бирата или как се храни в ресторанта на италианеца не е бог знае колко увлекателно занимание. Избягал още като студент на Запад при едно групово пътуване по Дунава, Милев отпърво се подвизава в емигрантските кръгове във Виена, сетне – в Мюнхен, после – в Париж, докато най-накрая цъфва и в Лондон. Чергарският му живот вероятно се дължи на обстоятелството, че се е оказал твърде посредствен дори за невзискателните среди на предателите и напразно се опитва да намери някакво приложение на бездарията си.

Съвсем оскъдни са и контактите на Райт и Милев с околната среда, контакти с няколко индивида от двата пола, чийто бит също е ограничен върху тясната територия на този квартал.

С една дума: нищо. От какъв род е търговията на англичанина, ако съществува такава; какви са сегашните функции на българина; какъв е характерът на отношенията между двамата – нищо.

Така че подир една седмица напразно висене из кафенетата, ъглите и жилищните входове на Сохо, решаваме да променим тактиката. Борислав изоставя предпазливите похвати на професионалиста и възприема глупавото поведение на самонадеяния дебютант. Вмъква се подир Райт в една дупка за стриптийз, но едва платил входната такса, трябва да установи, че англичанинът междувремето отново се отправя към улицата. Хлътва в двуетажната сграда, дето Райт всекидневно прекарва

по няколко часа, обаче се сблъсква с някаква грамада от мускули, която го уведомява, че тук няма никакво учреждение, че това е частен дом и го изблъсква на тротоара. Присламчва се в кафенето и ресторанта близо до масата на англичанина или на българина, за да слухти. Изобщо, пъха си носа навсякъде с ловкостта и грацията на слон в стъklarски магазин, додето една вечер най-сетне установявам, че е успял ако не друго, то поне да привлече вниманието. През целия път от Пикадили съркъс до хотела Борислав е неотстъпно следен от някакъв подозрителен тип.

– Тази вечер беше под наблюдение – съобщавам му посредством домашната ни радиовръзка.

– Най-сетне.

Да, най-сетне. Само че още на следната заран, в хотела нахлуват неканени гости и започват да блъскат вратата:

– Отворете! Полиция!

А три часа по-късно във влака за Дувър един непознат мъж в черен шлифер изпробва пистолета си в гърдите на Борислав.

* * *

– Наблюденията свидетелствуват, че Райт съвсем не се занимава с нормална делова дейност, а с нещо друго – обобщава генералът. – И ако е имало някакви съмнения по този въпрос, те са съвсем категорично разсеяни от двата опита за покушение върху Борислав. Ясно е, че сте се опитали да надникнете в една област, където надничането се е оказало строго запретиено. И това е ползата от експеримента ви. Макар че, Бориславе, ние съвсем не ви изпращаме отгатък, за да служите като мишенни на тоя или она...

Ние с приятеля ми седим в двете кожени тъмнозелени кресла под листата на тъмнозеления канцеларски фикус и се опитваме да си придадем израза на безмълвно разкаяние. Що се отнася до фикуса, той на времето беше един ей-тоничък нишо и никакъв стрък с няколко листенца, а сега отдавна е надхвърлил височината на помещението и притеснен от гипсовия таван е продължил да расте хоризонтално по посока на насрещната стена. Изобщо, достатъчен материал за невесели размисли на тема „Как минава времето“.

Мълчим прочее, додето шефът, забелязал озовалия се неизвестно как в ръката ми пакет цигари, подхвърля:

– Емиле, престани да подмяташ това БТ. Ако искате да се тровите, пушете.

– Аз всъщност вече го напуснах – промърморва Борислав, като

протяга ръка към пакета, – но по изключение ще запала.

Той наистина го е напуснал, не знам за кой път вече. И това е увеличило дневния ми тютюнев разход от два на три пакета, единият от които отива за изключенията на Борислав.

– Средата там е определено криминална – забелязва приятелят ми, като поема с пълни гърди проклетия никотинов дим. – И историята, ако има такава, навярно също е криминална.

– Може и да не е криминална – възразява генералът. – Няма никакви гаранции, че е само криминална.

– Средата е такава, че засега поне липсват основания за други предположения – настоява Борислав на своето.

– Е, каква е тогава според тебе тази криминална история? – запитва шефът, като го поглежда със сините си очи, просто неприлично сини за един генерал.

– Може би се опитват да изнесат някакви ценности – подхвърля приятелят ми. – Пешев и Станчев са порядъчни граждани, но са от известни буржоазни фамилии, владеят чужди езици и биха могли да послужат на Райт за връзка с други фамилии и изобщо за събиране или издирване на някакви ценности... монети, икони, бижута... знам ли?...

– Не е изключено – свива рамене генералът, – но е слабо вероятно. Ти какво мислиш, Боев?

Когато ми задава служебен въпрос, шефът винаги се обръща към мене на презиме.

– Може би някаква контрабанда – промърморвам.

– Каква контрабанда?

– Например наркотици.

– Че какви наркотици ще търсят при нас?

– Не при нас, а през нас – уточнявам версията си. – Подготовка на канал от Средния Изток на Запад.

– Наркотици... бижута... – повтаря сякаш на себе си генералът.

Той явно не е доволен от хипотезите ни. Ние също, впрочем. Но след като си се мотал десетина дни из ония свърталища на мошеници и дребни гангстери, трудно ти е да допуснеш, че в главите им се е родила идеята за голяма политическа операция.

– Възможно е и друго – казвам. – Възможно е Милев да е използвал пътуването на Райт, за да набере чрез него някакви сведения, които да предложи на евентуалните си американски шефове, за да блесне или да изкопчи малко долари.

– Вярно – кима генералът. – Но ти готов ли си да приемеш, че този

англичанин ще се дигне да дойде чак в България, просто за да прави услуги на Милев или да кара ски?

Възражението е уместно. И цялата работа е там, че при оскъдните данни, с които разполагаме, ние много по-лесно можем да формулираме възражения, отколкото убедителни догадки. И това е единственият въпрос, по който и тримата се оказваме единодушни.

– Така няма да стигнем до никъде – заключава генералът. – Необходимо ни е по-богата и по-точна информация.

– Тая информация обаче можем да я получим само ако внедрим наш човек в средата им, вместо да се въртим като котки около гореща баница – подхвърлям.

– Не знам струва ли си труда чак да внедряваме човек – забелязва скептично Борислав.

Генералът мълчи известно време, като измерва с крачки разстоянието между бюрото и прозореца. Сетне произнася:

– Струва си. И покушенията върху тебе най-добре го доказват. Дори престъпниците не прибягват до крайни мерки за нищо и никакво. Значи, не се касае за нищо и никакво.

Той замълчава и отново се заема да измерва с крачки разстоянието от бюрото до прозореца. После ме поглежда и този поглед ми е напълно достатъчен, за да отгатна следващата реплика:

– Какво ще кажеш, Боев, ако изпратим тебе, а? В края на краищата предложението е твое. А Борислав при всички случаи вече е вън от играта. Едва ли е нужно да им доставяме мишени чак от България.

– Емил също става за мишена – подхвърля приятелят ми.

– Да се надяваме, че в случая няма да демонстрира тъкмо това си качество – отвръща шефът. – Макар че при едно пътуване в неизвестното...

Той не довършва фразата, а само прави още няколко крачки към прозореца. Подир което се заемаме да огледаме нещата по-отблизо – легендата, тактическите ходове и всички подробности, свързани с особеностите на обстановката и възможните изменения в нея.

Два часа по-късно казвам сбогом и се отправям към изхода. И както винаги, когато кимам на козируващия при вратата милиционер, в главата ми се мярка идиотската мисъл, че може би за последен път минавам през тая врата и че това пътуване в неизвестното е от ония, двойно поевтините, при които не е предвиден билет за връщане.

* * *

Достатъчно е да гледаш малко по-спокойно на живота, за да почнеш да откриваш дори и в трудните ситуации нещо утешително. Утешителното в случая е, че легендата ми е чисто българска, че пътувам като домакин на наш параход и че в тая ранна пролет една морска разходка от Бургас до устието на Темза съвсем не е неприятна.

Задълженията ми на домакин са твърде прости и съвсем формални, тъй че имам пълна възможност да се наслаждавам на слънчевите средиземноморски пейзажи, които не бих желал да помрачавам посредством скучни описания. Завързвам дружески връзки с екипажа и успявам да укрепя авторитета си ако не в сферата на домакинските услуги, то поне в областта на белота. Боя се обаче, че хубавите впечатления, които оставям по време на пътуването, се превръщат на пух и прах в прощалния ден.

Вече сме в Темза. Параходът трябва да разтовари някаква стока и да натовари друга, преди да вземе курс към Северно море, а оттам – към Мурманск. А ние, неколцината членове на екипажа, незаети с работа, получаваме разрешение да разгледаме дебрите на Лондон, като биваме предупредени, че точно подир едно денонощие трябва да се завърнем в базата си, ако не искаме да артисаме в добрата стара Англия.

И като казах „дебрите на Лондон“, вече е ясно, струва ми се, че се забиваме направо в Сохо, тъй като тук са и най-дълбоките дебри. Откровено казано, вторият помощник и момчетата, които са с нас, биха предпочели най-първо да се поразходят из големите булеварди, из Оксфорд стрийт и Риджън стрийт, за да позяпат насам-натам. В джоба ми обаче като по чудо се оказва доста солидна сума и аз предлагам най-първо да хапнем и пийнем по нещо и ги замъквам в Сохо, а нещата от-тук нататък вземат такъв обрат, че забравяме останалите забележителности на града.

Вината в случая е най-вече моя, понеже се запивам. Запивам се по примера на моряците от най-лошия тип, глупаво и диво, сякаш трябва да си отпия за всички сухи дни, прекарани по море, като сменям напитките и сменям кръчмите и мъкна подире си момчетата, опитващи се напразно да ме вразумят. Но колкото и да дивея и колкото да сменям кръчмите, аз държа туй да става възможно по-близо до една определена улица и възможно по-наяве, защото шумната моряшка кампания, разгуляла се посред бял ден – това е подробност, която прави впечатление и се запомня дори и в Сохо, а аз държа именно да правя впечатление и да бъда запомнен.

Пиршеството стига връхната си точка вечерта, а през нощта

работата още повече се разлигавя, понеже до парахода ни чака доста път и призори трябва да бъдем на борда и момчетата правят отчаяни опити да ми припомнят тази подробност и изобщо да ме обуздаят, а аз непрекъснато повтарям, че има време, че за всичко има време, че работата не е заек да избяга и че още една предпоследна чашка няма да навреди никому, а когато те се опитват да ме измъкнат насила от поредната кръчма и най-сетне успяват и ме извличат на улицата, аз се изтръгвам от ръцете им и побягвам накъдето ми видят очите, но макар да бягам накъдето ми видят очите, гледам да не се отдалечавам твърде от една определена улица.

Моряците, тия добри момчета, обикалят известно време да ме търсят насам и натам и в един момент минават на две крачки от тъмния вход, дето съм се притаил, и аз съвсем ясно чувам гласовете им.

– Абе кво го прихванаха изведнаж тоя човек... – казва някой.

– Запой, какво друго – отвърща вторият помощник. – Не знаеш ли какъв им е табиятът на тия, дето са по запоя...

Изобщо те обикалят известно време, а накрая все пак изглежда решават, че с мене или без мене трябва да бъдат на парахода в определенния час, пък там нека комендантът решава ще ме търсят ли или ще вдигнат котва. Но аз предварително знам какво ще реши комендантът, защото ако на борда все пак някой отчасти е в течение на моята история, това е именно той.

* * *

Погледът ми, погаснал не толкова от изпитото уиски, колкото от безсънната нощ, апатично е спрял върху младата жена, вдигнала високо поли, за да ми покаже краката си в дълги мрежести чорапи. Жената е нарисувана с ярки бои и се мъдри върху окачения на стената афиш с пояснителен надпис: Ремън ревию бар.

В тоя утринен час малкото заведение е още тихо и пусто, без воя на автоматичния грамофон и без изправените до тезгяха мъже, наливащи се с гинес – тая отвратителна черна бира, миришеща на прегоряла захар и представляваща най-голямото лакомство за средния англичанин.

Заведението е на самия ъгъл на улицата, която не знам защо от известно време насам привлича вниманието ми, и ние сме били тук още вчера, но съвсем за малко, колкото да обърнем по две чаши, преди да продължим към следващите кръчмарски етапи на гуляя.

Подир часа на заранната закуска двамата келнери са заети да разчистват бакърения бар, додето шефът се занимава със сметките си зад

автоматичната каса. Трима души, разположени край маса до витрината, разделят вниманието си между чашите гинес и пресните броеве на Дейли мирър. А в насрещния ъгъл аз стоя омърлушен пред чашата уиски като всеки пияница, намиращ се в депресивния етап на запоя.

Взирам се безсмислено в ярката нарисувана жена насреща, когато до мене застава живата. Не по-малко ярка. И не по-малко нарисувана. Без да се пести пудрата и червилото.

– Скучае ли голямото ми момче? – запитва тя с глас, който подир часовете на съня явно се нуждае от леко смазване.

– Съвсем не – поклащам апатично глава. – Забавлява се.

– С уиски?

– И сода – бързам да добавя, за да придам по-порядъчен вид на забавлението си.

– Оригинална идея – признава дамата. – Макар и малко преждевременна, ако мога да вярвам на часовника си.

При тия думи тя се разполага непринудено до мене и извиква на келнера със същия този изискващ смазване глас:

– Дейви, един скоч, момчето ми!

И едва подир туй се сеца да ме запита:

– За ваша сметка, нали?

– Нека не обсъждаме тия прозаични подробности – промърморвам великодушно.

Великодушният тон естествено не се изплъзва от вниманието на жената, която, възползувана от него, обръща за по-малко от час още три скоча, като запълва паузите между тях с въпросите на взаимното опознаване.

– Мисля, че съм ви виждала вече – подхвърля тя, като ми отправя предразполагаща усмивка с голямата си начервена уста.

– Не е изключено – отвръщам, като се взирам унило в чашата си.

– Да, да, видях ви вчера в Златния лъв... сега се сещам. Бяхте, мисля, с някакви моряци и вдигахте ужасен шум.

– Не е изключено – повтарям и отпивам от скоча. – Какъв смисъл да пишеш, ако не вдигах шум.

– Вие сте моряк или нещо подобно, нали?

– Да, нещо подобно.

– И от каква националност?

– Българин.

– Българин?... А, да: Балканите – произнася дамата, щастлива, че може да блесне с географските си познания.

Сетне, след като напомня на Дейви, че чашата ѝ е празна, тя продължава разпита:

– А къде е параходът ви, момчето ми?

– В морето.

– Аз пък предполагам, че е в Хайд парк.

– Искам да кажа, в открито море.

– И вие останахте?

– Ами когато имаш приятели, дето те зарязват наред с пианството... и в най-големия мрак на пианството...

– Горкото ми момче! – забелязва тя съчувствено и поема от Дейви поредния скок.

После се сеща:

– А сега какво ще правите?

– Ще чакам, какво друго.

– Какво ще чакате?

– Парахода, естествено. Не вярвам да потъне по пътя. Подир няколко седмици отново ще е тук.

– Да, наистина. Е, няколко седмици не е толкова много. Щом имате средства...

– За няколко седмици нямам средства – признавам, с риск да я разочаровам. – Но мисля, че ще намеря някаква работа.

Тя изглежда е готова на същия риск, защото подхвърля:

– Да намерите работа? Не е изключено. Макар че по-вероятно е да умрете от глад.

– Не вярвам да стигна чак до умирање. При липса на друга възможност ще ида в посолството. Ние тук имаме посолство.

– Това вече е нещо по-положително – кима дамата и посяга към цигарите ми.

Поднасям ѝ услужливо запалката и на свой ред запушвам. Известно време и двамата мълчим, еднакво доволни, тя – че е събрала малката си информация, а аз – че въпросникът е приключен. Въпросникът да, но не и въпросите:

– Надявам се все пак, че средствата ще ви стигнат поне за един-два дни?

– О, за един-два дни – положително.

– И за още един-два скоча?

– Разбира се. Не се притеснявайте.

Тя съвсем не изглежда да се притеснява и продължава да се налива до часа на обедното оживление, а дори и по-късно, след като кафенето

наново опустява и единствени клиенти сме вече само двамата с нея, и поставила точка на въпросника, минава върху по-обща теми, като например тая, че животът не е толкова лош а после и другата, че животът е пълна безсмислица, изобщо теми, предполагащи сериозен размисъл и дори известна философска насока на ума, което не ѝ пречи през равни интервали от петнайсет минути да казва „Дейви, момчето ми, не виждаш ли, че чашата ми е празна“, а понякога да се сеща и за мене, макар че аз – както е нормално за един пияница през втория ден на запоя, – съм значително по-бавен в консумацията.

Най-сетне, както и следва да се очаква, дамата минава от общата тема за живота към по-частната, но не по-малко важна тема за любовта, защото какво друго ни остава в тоя мръсен свят освен любовта. По този повод жената признава – не без известна доза девически свян, – че всъщност не съм ѝ несимпатичен, дори напротив, обаче това още нищо не значи и не бива да ме кара да си въобразявам разни неща, понеже тя си има приятел, постоянен приятел и че щастието ми да се запозная с нея и да седя в момента на една маса с нея се дължи единствено на обстоятелството, че този приятел, истинският, в дадения момент се намира въвн от Лондон, и по-точно не знам къде си и не знам по каква си работа.

Часът вече отива към пет, ала аз далеч не съм толкова пиян, колкото изглеждам, и достатъчно ясно виждам, че жената, на чиято маса съм се озовал – от известно време тя е започнала да твърди, че аз съм се озовал на нейната маса, а не обратното, – е от тия женища, дето можете да ги срещнете във всеки вертеп от средна категория, сиреч една доста спорна хубост и доста съмнителна младост, опакована с евтин лукс и разкрасена с козметичен разгул и на всичко отгоре съчетана с претенциите за относителна непорочност, вероятно поради предположението, че ония диваци на Балканите харесват най-вече непорочните.

Часът вече отива към пет, обаче това не пречи на жената да буксува упорито върху същия мотив, и по-точно върху поясненията, че си има приятел и почти съпруг, но че за мой голям късмет приятелят в момента е извън Лондон, а аз кой знае защо съм ѝ харесал още от първия момент, въпреки недопустимо пиянския си вид, но това, дето съм ѝ харесал, още не ми дава право да си въобразявам кой знае какво или да допускам, че е от ония, дето караулят по тротоарите, само защото се е съгласила да ме приеме на масата си и да изпие една чашка в компанията ми и че тайната за нашата толкова бърза и неочаквана близост е единствено и само във факта, че кой знае защо съм ѝ харесал, макар че, между нас казано, съвсем не съм представлявал нещо бог знае какво, особено в тоя си

пиянски вид. Изобщо тя през цялото време извънредно много държи да ме убеди, че не е проститутка и аз великодушно се съгласявам с нея, за да не я дразня, макар че ако тя не е проститутка, то в такъв случай аз съм самият Кентърберийски епископ, ако не и Римският папа.

– Май че вече е време да вдигаме котва – осмелявам се да предложа, когато малката стрелка на часовника каца точно на пет.

– Защо да вдигаме котва? – запитва невинно дамата.

– Ами за да спим...

Тя обаче приема невинната ми фраза като доста груб намек за плътски отношения и не пропуска възможността наново да ме уведоми, че си има приятел, дори в известно отношение почти съпруг, подир което все пак признава неохотно, че аз наистина съм ѝ донейде симпатичен и че само поради тази причина тя може би ще се съгласи да си позволи с мене някои малки интимности – в наше време кой не си ги позволява, но без излишни прекалености и перверзни и изобщо при условие че ще се държа прилично, което естествено означава да ѝ дам и известна дребна сума на заем: „Не си въобразявайте, момчето ми, че се касае за такса или нещо от тоя род“, а просто една дребна сума, тъй като приятелят ѝ в момента се намира чак в Ливърпул по една съвсем неотложна работа.

Едва подир тия последни обяснения от нейна страна и подир заплащането на сметката от моя страна: „Понеже и без туй сте извадили портфейла, не е зле още сега да ми дадете моите двайсет лири, момчето ми“, ние най-сетне напускаме кафенето и излизаме на въздух.

Тя се казва Кети, доколкото мога да вярвам на келнера, наричащ я тъй с не твърде почтителна интимност. Тя се казва Кети и живее съвсем наблизко, и по-точно в хотелчето на другия край на улицата. Във всеки случай завежда ме именно в това хотелче и ние минаваме транзит край гишетото на ресепсията, изкачваме се на първия етаж и се озоваваме в стая с плътно спуснати пердетата и застоял въздух, наситен с аромата на евтин одеколон.

„Най-сетне – легло“, помислям, когато Кети завърта електрическия ключ. Приближавам с несигурни стъпки до въпросната мебел и блажено се изтягам върху кувертюрата от изкуствена коприна.

– Бихте могли да си изуеете поне обувките, момчето ми – промърморва жената с една просто удивителна досетливост, ако се вземе под внимание броят на изпитите чаши.

– Не ставайте дребнава.

Мъглявините на настъпващата дрямка ми пречат да наблюдавам в подробности започналия вече номер на събличането. Така е може би и

по-добре, защото отпуснатата повяхнала плът, която постепенно се разкрива под дантеленото черно бельо, не е особено прелъстителна.

– Предполагам, че не страдате от разни там болести... – чувам сякаш от много далече този все още изискващ известно смазване глас.

– Аз искам да спя, Кети – уточнявам сънливо, за да отклоня разговора на венерически теми.

– Така си и знаех, че сте извратен – произнася тя с укор. – Дойдохте да зяпате как се събличам, а сега искате да спите...

Искам, вярно е. Само че не ми се отдава. Защото последната реплика още не е заглъхнала, когато през вратата, оказала се по силата на фатално съвпадение незаключена, нахълтват двама мъжаги.

– А, мръсница такава! – изръмжава единият. – Ето, виж я, Том, тази мръсница! Виж я и запомни всичко, Том!

Трябва да благодаря на дрямката, задето още не ме е оборила. Скачам бързо, ала тутакси наново се озовавам в леглото, съборен от юмука на разярения непознат.

– Остави човека, Питър – осмелява се да възрази Кети. – Между нас няма нищо такова, което...

За жалост, както е застанала тъй почти гола сред стаята, защитницата ми не е твърде убедителна, без да говорим изобщо за това, че никой не ѝ обръща внимание. Питър отново се накланя към мене, което дава възможност на обувката ми да го светне право в лицето. Той се хваща машинално с ръка за разкъравената устна, додето аз забивам другия си крак в корема му. Леко стъписване в лагера на противника, достатъчно, за да изскоча най-сетне от това неудобно легло.

Изскачам прочее. И се натъквам на юмука на Том. Един достатъчно твърд юмрук, принуждаващ ме да отстъпя и да се опра на най-близкия стол. Миг по-късно столът сякаш от само себе си се разбива в главата на Том. Уви, тя е не по-малко твърда от юмука му. Мъжът се олюлява, но не пада. Падам аз. Вероятно от искрата на съпричастие, възникнала между темето ми и някакъв твърд предмет. Зад гърба ми Питър наново е влязъл в действие.

Премълчавам подробностите по останалото, за да не дразня низките инстинкти. Във всеки случай на няколко пъти се опитвам да се вдигна от пода, ала безуспешно. Тия двама души очевидно разполагат в момента с по двама ритника, защото накъдето и да се обърна, навсякъде срещам ритници. Предполагам, че последният е бил най-силен и насочен вероятно в главата ми. Предполагам, обаче не съм сигурен, тъй като тъкмо при последния загубвам съзнание.

Нямам представа колко време е минало и какво точно е станало, додето отново дойда на себе си. Първата ми мисъл е, че ако животът е тая страшна болка, която в момента изпитвам, едва ли си струва труда да оживявам. Една болка, разпределена в неравни порции върху цялото ми тяло, като все пак лъвският пай се пада на главата.

Втората ми мисъл е, че в тая стая междуременно е станало твърде студено и ветровито. Трябва да минат още доста минути, додето успя да отворя очи и да разбере, че съм захвърлен в един тъмен ъгъл на улицата. „Да отворя око“ би било по-точно като израз, понеже за момента съм в състояние да отворя само едното.

Третата мисъл е най-неприятната. Животът винаги ни оставя най-неприятното за края, като десерт. Когато най-сетне, стиснал зъби в разбитата си уста, съумявам да сподавя болката, да размърдам ръце и да преровя джобовете си, принуден съм да установя, че са празни. Съвсем празни.

Отпускам се наново върху студените плочи на тротоара, понеже с тия няколко движения напълно съм изчерпал силите си, понеже всичко в главата ми се върти и понеже последното откритие ми е подействувало като удар в стомаха. На десет крачки от мене и на три метра над мене уличната лампа безучастно пръска в мрачината флуоресцентните си лъчи. Но както съм легнал на земята и както ги гледам през полуспуснатите си клепащи, тия лъчи ми се струват като огромните пипала на един отвратителен бял паяк, насочени безпощадно насам, за да ме обгърнат и да ме смачкат.

Така, проснат на тротоара, пребит от бой, ограбен и лишен от всякакъв белег за самоличност, започвам новия живот на новото си местоназначение.

ВТОРА ГЛАВА

– Той е превърнат просто на бифтек, този нещастник – чувам в просъница да казва някой над главата ми.

Гласът е тъй дрезгав, та бих помислил, че това е Кети, ако не беше глас на мъж.

– Готов е за моргата – раздава се нова фраза, но сега тембърът е друг.

– Трябва да го вдигнете от тука, Ал – произнася първият субект. – Грехота е да го оставим да лежи тъй.

– Нека си лежи – забелязва вторият субект. – Готов е за моргата.

– Не, все пак трябва да го вдигнете – промърморва подир някое време първият. – Отнесете го долу и вижте да го позакърпите...

– Както кажете, мистър Дрейк – съгласява се вторият.

Не знам къде и какво точно е това „долу“, но съзнавам, че две здрави ръце ме вдигат без особено усилие като наръч дърва и ме понасят навсякъде. Разликата в случая е може би само тази, че дървата не изпитват болка, докато аз от грубата прегръдка на непознатия и друсането усещам, че наново ми призваля.

По-нататъшните ми преживявания представляват някаква неравна поредица от мигове на мрак и на светлина, и миговете на мрака са значително по-желани, защото представляват забрава, докато миговете светлина са изпълнени с пареща болка. Вероятно лечебна болка – понеже смътно разбирам, че някой промива наранените места и ги превързва, – но все пак болка.

Когато най-сетне окончателно се опомням, вече е ден. Не мога да кажа кой точно ден, ала съм сигурен, че се е съмнало, тъй като през малкото прозорче над мене се спуска широк слънчев лъч като светлинния сноп на прожекционен апарат сред здрача на кинозалата. Помещението, дето лежа, съвсем не прилича всъщност на кинозала, ако не броим полумрака. Това е някакъв килер, зает почти изцяло от пружината, на която съм проснат, и от фигурите на двамата мъже, надвесени над мене.

Тия двамата нямат вид на болничари. Нещо повече, от моята долна гледна точка видът им е доста застрашителен. Твърде различни по ръст, те са еднакво плещести, с еднакво ниски чела и еднакво изпъкнали челюсти, а двата чифта малки тъмни очи ме гледат с едно и също хладно любопитство.

– Май че най-после изплува от ваксата – установява по-високият, забелязал, че давам признаци на живот.

– В такъв случай време е да го вдигнем, Ал – обажда се по-дребният. – Иначе много ще затлъстее.

– Нека тлъстее, Боб! – промърморва великодушно високият. – Колкото и да тлъстее, все още ще му остане време да отслабне.

– Не, с тоя режим наистина прекалено ще го разглезим – възразява дребният.

Те спорят още известно време по въпроса дали да ме вдигнат или да ме оставят да дебелея, но аз чувам гласовете им все по-слаби и по-слаби, додето наново потъвам в забравата и мрака, или както тук се изразяват, във ваксата.

Когато повторно се опомня, откривам, че пак е ден, макар че нямам понятие дали е същият ден или следният. По-вероятно е да е следният, понеже вече мога да отварям и двете си очи, а болките са почнали да заглъхват. Помещението е пусто и това е добавъчна причина, за да бъда доволен. До пружината на пода виждам бутилка мляко, с част от което засищам едновременно и глада, и жаждата. Сетне с машинални жест на пушача посягам към джоба на захвърленото до възглавницата сако и чак тогава се сещам за най-неприятната подробност – не липсата на цигарите, а липсата на паспорта.

„Ние тук имаме посолство“, бях казал не без известна гордост на оная измамница. Съвършено вярно. Само че за мене посолството не съществува. Длъжен съм да се оправям сам – колкото мога, както мога и додето мога. А в случай на катастрофа и на смъртна опасност разполагам с един-едничък път за измъкване. Стига да мога, разбира се, да се добера до него в съдбоносния миг.

И какво, ако мога да се добера? Ще се върна и ще кажа: Капитулирах. Теглиха ми един бой и капитулирах. Задигнаха ми паспорта и капитулирах.

Вратата на килера, който ми служи за болнично помещение, остро изскърцва. На прага застава големият Ал:

– А вие сте благоволили да отворите очички? В такъв случай, сър, благоволете и да станете. Ако държите на хигиената, можете да си напискате лицето на мивката в коридора. И побързайте. Шефът ви чака.

Опитвам да се вдигна и за своя изненада сполучвам, макар и не без мъка. Това е един първи малък успех. Коридорът е доста тъмен, едва осветен от мъждива крушка, но над мивката е окачено пукнато огледало и тоя ненадеен лукс ми дава възможност да се полюбувам на

физиономията си. Важното е, че все пак съумявам да отгатна самоличността си, и туй е един втори успех, особено когато нямаш в джоба си паспорт за съпоставка. Разпознавам се най-вече по носа, който по някакво чудо е останал почти непокътнат, при все че обикновено е най-уязвимото място. Останалите части са покрити с ожулени места и подпухнали синини. Тежки органически повреди обаче липсват.

Същата диагноза навярно е в сила и за останалите части на тялото, въпреки осезаемите болки. Щом мога да движа ръце и да стоя на краката си, значи, животът все още е пред нас. Ободрен от тая мисъл, наплискам лицето си, обърсвам се с окачения на гвоздеа парцал и сподирен от големия Ал, потеглям нагоре по циментовата стълба.

– Продължавайте все в тоя дух – нарежда мъжagата, когато спирам нерешително сред площадката на партера.

Продължавам до първия етаж.

– Спрете тук! Чакайте! – обажда се наново придружителят ми.

Тесният вестибюл, осветен от старомоден бронзов полилей, има две срещуположни врати. Ал открехва едната, подава навътре глава и промърморва нещо някому. Сетне разтваря по-широко вратата и ми подхвърля:

– Влизайте!

Уютът на обширното помещение, в което се озовавам, рязко контрастира с неугледността на стълбището и вестибюла. Тежка викторианска мебел, маслинозелени кадифени тапицерии, копринени тапети, огромен персийски килим и други от тоя род. Вниманието ми обаче е привлечено не от подробностите на обстановката, а от стопанина, застанал до мраморната камина, дето унило светят изкуствените въглища – знаете ги, нали, тия червени пластмасови въглища, зад които всъщност гори само една електрическа крушка.

Камината е великолепно допълнение към изправения до нея невисок мъж или, ако щете, той самият е щастливо допълнение към нея. Защото главата на мъжа също напомня на червен въглен, не прекалено нажежен, но не и готов да загасне: ръждивочервена къдрава коса, тук-там вече прошарена от бели влакна, ръждиво-червени рошави бакенбарди и съвсем червено лице, върху което е залепен един по-малък, ала и по-ярък въглен – месестият нос. И сред целия този жарък пейзаж ненадейно се открояват с хладния си син цвят две неголеми живи очи. Две изпитателни очи, втрещени в момента в моите.

– Е, значи все пак възкръснахте! – произнася човекът, след като му омръзва да ме изучава.

Тонът звучи добродушно, доколкото изобщо може да звучи добродушно едно лъвско ръмжене.

– Мисля, че на вас трябва да благодаря за възкресението си... – забелязвам.

– Горедолу така е. Макар че не съм алчен за благодарности. Бяха ви превърнали в един доста кървав бифтек.

Стопанинът изглежда поддържа температурата на горещия си въглен с най-обичайното гориво – уискито, защото поема от бюрото високата кристална чаша, съдържаща два пръста златиста течност и две кубчета лед, отпива малка глътка и едва тогава се сеща да запита:

– Всъщност какво точно ви сполетя?

– Нищо особено – свивам рамене. – Доколкото разбирам от проститутки, това бе един най-тривиален капан за глупаци. И глупакът в случая се оказах аз. Нахлуха в стаята, пребиха ме, обраха ме, а накрая ме изхвърлиха на улицата.

– Неприятно – кима стопанинът, като вади от малкото си джобче дълга пура и внимателно я освобождава от целофана.

– Нищо страшно – избъбрям пренебрежително. – Ако съжалявам за нещо, то е само за паспорта.

Рижият вдига очи от пурата:

– Те ви взеха и паспорта?

Кимам утвърдително.

– Че за какво им е потрябвал?

– Нямам представа.

Мъжът пхва късите си пълни пръсти в джобчето на жилетката, изважда миниатюрно ножче и грижливо отрязва едното крайче на пурата. Сетне прибира ножчето, взема тежката сребърна запалка от бюрото и акуратно запалва шурата. Подир което ми отправя гъста струя дим, а миг по-късно и въпроса:

– И какво пишеше в паспорта ви?

– Петър Колев, националност – българин, професия – домакин на параход, и други подобни – отвърщам. – Колкото до номера на паспорта, май че съм го забравил.

– Номерът не е важен – махва небрежно рижият с димящата пура. – Вие не сте номер. Вие сте човек, приятелю!

И сетил се най-сетне, че съм човек, стопанинът предлага:

– Но седнете де!

А когато се отпускам с потреперващи вече нозе на най-близкото кресло, добавя:

– Един скоч, за ободряване на духа?

При тия думи той вероятно е натиснал звънеца върху бюрото, защото в стаята стремително нахлуват Ал и Боб. Те може би са очаквали да сварят господаря си в смъртна схватка с пришелеца, – но като виждат, че всичко е мирно и тихо, застават пред вратата с мрачно сключени вежди и заплашително свити юмруци.

– Донесете ни за пиене – нарежда рижият. – За всяко нещо ли трябва да ви подканям?

Той изчаква Ал да вкара в салона подвижното барче, прави небрежен жест с глава в смисъл „измитай се“, разполага се на насрещното кресло и се заема да приготвя дозите.

– Аз всъщност не си позволявам повече от два пръста скоч на час – обяснява домакинът, додето налива пиетието. – Изобщо, гледам да изпълнявам предписанията на тия отегчителни хора, лекарите. Обаче какво искате, когато такъв ми е характерът: не мога да пренебрегвам госта си зарад някакви там доктори.

Поемам чашата, която рижият ми подава и в която той собствено-ръчно е пуснал две-три кубчета лед. Отпивам едра глътка за кураж и усещам по-силно от всякога, че нещо адски ме измъчва.

– Бих ли могъл да получа една цигара?

– Но, разбира се, приятелю, как не се сетих...

Мъжът посяга към долния рафт на барчето, измъква тежка ониксова кутия, добре гарнирана с папироси, и дори си прави труда да донесе от бюрото сребърната запалка. Вдъхвам няколко обилни порции дим и усещам как тая проклета отрова започва да оказва благотворното си въздействие върху измъчения ми организъм.

– Значи, българин? – пита стопанинът, като разсеяно съзерцава димящия връх на пурата си.

– Българин – признавам.

– А какво правите тук?

Налага се да му разкажа накъсо историята с дивашкото си напиване.

– Да-а – изръмжава домакинът. – И вие останахте... Но защо? Желаете наистина да останете или?...

– Желаете да пия още – отвръщам, като посягам към чашата си. – Аз всъщност рядко пия, обаче понякога ме прихващат и... и толкова.

– Затова трябва да се пие редовно – произнася нравоучително рижият. – Човекът, приятелю, е като машината: нужен му е ритъм и равномерност. Иначе става авария.

– Тя вече стана.

– А сега, след като стана, какво?

Вдигам нехайно рамене.

– И все пак вие сте мислили за някакъв възможен изход?

– При тия болки в главата нямах особена възможност да се съсредоточа.

– И все пак? – настоява стопанинът, като ме поглежда с хладните си сини очички.

– Предполагам, че в края на краищата ще потърся в телефонния указател съответния адрес и ще позвъня на вратата на посолството.

– Да, това е един изход – съгласява се червенокосият. – В случай че не ви изритат...

– Защо ще ме изритат?

– Но кой сте всъщност вие, та да не ви изритат? Ако аз бях на мястото на вашите дипломати, без друго бих ви изритал. Един човек без самоличност...

– Самоличността може да се докаже.

– Ако някой изобщо си даде труда да се занимава с вас. И какво, като се докаже? Тогава пък на дневен ред ще излезе вината ви: отлъчването... оставането...

– Напълно прав сте – въздъхвам. – За жалост нямам друг изход. Мислех да си намеря някаква работа и да дочакам връщането на парахода. Обаче както разбирам, тук съвсем не е лесно да се намери работа, пък и аз, искрено казано, не изпитвам никакво желание да ставам метач...

– Дори и да изпитвахте желание, нямаше да ви се отдаде подобна възможност. Местата на метачите също са заети.

– Ето, виждате ли... – произнасям унило.

Подир което, за да си възвърна поне отчасти присъствието на духа, паля нова цигара. Домакинът мълчи, като разделя вниманието си между върха на вече доста окъсялата пура и изгледа на добре обработената ми физиономия. Въпреки пламенната външност на аленото си лице, той изглежда съвсем не е пламенен по характер. Изразът му по-скоро излъчва спокойствие, колебаещо се между добродушна сънливост и добродушна прямота. И така, както се е разположил небрежно в креслото, с традиционната си британска делова униформа от черно сако и панталон на сиво-черно райе и както ме съзерцава замислено, той наистина има вид на един отзивчив добряк, загрижен за съдбата на ближния.

– Всъщност, мисля, че бих могъл да ви предложа нещо – обажда се

стопанинът по някое време.

– Това би било връх на великодушието – признавам. – След като вече ме спасихте веднаж...

– Имам тук съвсем наблизно три заведения – продължава мъжът, сякаш разсъждава гласно. – Естествено, не смятам да ви назнача за бияч... какъв бияч, когато не вие биете, а вас ви бият... За келнер също не ставате. Келнерските места у нас по правило са предвидени за другия секс: голи дамски бедра и високи бюстове, изобщо неща, с които вие, доколкото мога да вярвам на очите си, не разполагате...

Той замълчава и аз също мълча, тъй като не намирам за уместно да му противореча, особено по последната точка.

– Остава едно портиерско място. Заплата на първо време, разбира се, не мога да ви обещаю. Но ще ви предоставя квартирата, с която през последните три дни навярно сте свикнали, ще имате безплатна храна, служебна униформа, а може би и малко дребни пари, в случай че знаете как да предразположите клиентелата към бакшиш.

Изслушвам го търпеливо, ала продължавам да мълча и да пуша, додето той сам не ме подканя:

– Е, какво ще кажете?

– Трогнат съм от великодушието ви. Обаче смятам, че все пак ще предпочета риска да се озова в посолството.

Той ми хвърля изненадан поглед и запитва, без впрочем да губи спокойствието си:

– Но всъщност вие какво си въобразявате?

– Абсолютно нищо – бързам да го уверя. – Не искам да ви занимавам с интимни подробности, обаче ако нещо не ми достига, то е тъкмо въображението.

– И какво очаквате да ви предложи? Директорското място? Или моето собствено?

– Не съм дотам претенциозен. Но не мисля да ставам и портиер, ако не за друго, то поне за да не скандализирам духа на покойната си майка.

– Вие вероятно смятате, че домакинската ви длъжност стои неизмеримо по-горе от портиерската?

– Именно. И макар това да са пак интимни подробности, ще си позволя да ви кажа, че не съм получил диплома на висшист и не съм усвоил два-три езика, за да ставам портиер на когото и да било, та дори и на вас, въпреки цялата благодарност, която ви дължа.

– Оставете лицемерието – промърморва все тъй спокойно мъжът. – Казах вече, че не съм алчен за благодарности. Обаче вашето

самочувствие наистина далече превишава ранга ви.

– Вие отново ме тласкате по пътя на интимната изповед. И по-точно към пояснението, че ако съм станал домакин на параход, то е само защото един домакин при съответна дарба може да реализира неизмеримо по-високи доходи, отколкото да речем някой професор или даже директор на кабаре.

– Разбирам, приятелю, разбирам – кима стопанинът. – И искрено казано, още щом ви видях, ми стана ясно, че ако не сте особено сръчен в боя, вероятно не сте лишен от някои други дарби. За жалост, не съм в състояние да ви предложа място за доходни кражби. Не че не желая, но просто при мене такива места няма.

И понеже мълча апатично, сякаш изобщо не съм го чул, той подхвърля добродушно подир някое време:

– Надявам се, че не ви опечалих?

– Съвсем не. Обаче предполагам, и вие не сте опечален от отказа ми. При тая безработица портиерското ви място едва ли ще остане вакантно.

– Познахте. И ако нещо ме безпокои, това е само собствената ви участ.

Логично би било да запитам откога и защо бедната ми персона е заела такова видно място между житейските му грижи, ала подобен въпрос ми се струва в момента нескромнен. Затуй седоволявам да кажа:

– Собствената ми участ ще се реши в посолството.

– Да, наистина – произнася рижият, сякаш едва сега си спомня за варианта с посолството. – Трябва обаче да ви кажа, че докато стигнете дотам, ви предстои доста път...

– Вие знаете адреса?

– Приблизително. Но това не е важно. По-важното е, че по тоя дълъг път от моята кантора до вашето посолство твърде много неща могат да се случат на един човек, лишен дори от паспорт...

– И все пак смятам да поема риска – избъбрям.

Той лениво се вдига от креслото и прави няколко крачки към бюрото.

– Сигурен ли сте, че си давате точна сметка за размерите на тоя риск?

– Може би не напълно – признавам. – Обаче защо трябва да треперя предварително, когато и без туй не ми остава друга възможност?

И понеже аудиенцията явно е приключила, изоставям удобното кресло и се изправям.

– В такъв случай, вървете! – окуражава ме добродушно стопанинът.
– Да, да, вървете! И бог да ви пази!

Той вдигна ръка за поздрав и аз също кимам учтиво и се отправям към вратата, като усещам с вътрешно доволство, че сега се чувствавам значително по-добре. Порцията уиски, двете цигари и почивката в креслото са повдигнали самочувствието ми и аз с уверени стъпки напускам уютния салон. За да наскоча на горилите.

Те вероятно само миг преди туй са алармирани от звънеца на шефа си, защото ме пресрещат в коридора от две страни и се вкопчват с лапи за раменете ми.

– Долу, момчета, долу! – чувам зад гърба си добродушния глас на рижия. – Не искам кървища по стълбището!

* * *

Ваксата. По-черна и по гъста от всякога. Тъй гъста и лепкава, че едва ли вече ще успея да изплувам на повърхността.

И болката. Във всичките си разновидности и местоположения, от главата до краката. Имам чувството, че са ме направили на пестил и недоволни от това, са нарязали и самия пестил на късове. Късове от болки, взел от болки, енциклопедия от болки, в това е превърнато тялото ми от тия две горили, Ал и Боб. Тия две горили, едната от които доказва, че човекът е произлязъл от маймуната, а другата – че и маймуната може да произлезе от човека.

Навярно резултатът би бил по-малко катастрофален, ако не бях се съпротивлявал. Но аз се съпротивлявах зверски и доколкото изобщо мога да си дам сметка за развоя на събитията, имам чувството, че въпреки численото превъзходство на противника, съм успял да му нанеса немалко частични повреди, за които накрая естествено съм заплатил с лихвите.

Двата смачкани носа, дълбоко одраната буза, изтърбушеният почти стомах и някои други подобни дреболии, които съм успял да реализирам като точки в своя полза, не са резултат нито на спортно увлечение, нито на стихийна жажда за мъст. В професия като нашата личната мъст е изключена. Получаваш удари, ако е необходимо, и нанасяш удари, ако се налага. Въпрос на чисто делови отношения, а не на страсти. Обаче тъкмо от гледна точка на деловите отношения тия двамата, както и онзи добряк, шефът им, следва да разберат, че имат работа не с парче пластилин, а с доста костелив орех. За да си правят изводите.

За нещастие орехът, колкото и да е костелив, изглежда най-сетне е

смачкан. Така съм погълнат от ваксата, та имам чувството, че никога вече няма да отворя очи за светлината на белия ден. И ако нещо ме кара да мисля, че все още не съм напълно умрял, то е страданието.

Изобщо признаците на живот, доколкото ги има, са изцяло вътре у мене, и те са болките. Трябва да мине време, много време, седмица или година, додето доловя някакви признаци и вън от мене. И това са два гласа, кръстосващи се нейде високо над главата ми:

– Тоя път май няма да изплува от ваксата...

– Ще изплува, не бой се. Мръсникът, не го ли поръсиш с олово, винаги оживява.

– Няма да изплува, Ал. Свършен е.

– Ще изплува, Боб. Мръсникът е като кучето. Накрая винаги оживява.

Седмица или година по-късно започвам да съзнавам, че вторият глас е бил по-близо до истината: изглежда наистина оживявам, ако съдя по туй, че усещанията ми или, ако щете, болките стават по-отчетливи. Клепачите ми са твърде подпухнали, за да се вдигнат истински, но все пак се вдигат достатъчно, за да установя не без облекчение, че поне очите ми са на мястото си.

Вероятно съм дал признаци на живот в не твърде подходящ момент, защото минута по-късно чувам над главата ми да се разгаря един познат вече спор: дали да ме изхвърлят още сега от леглото или да ме оставят да тлъстее. А няколко дни по-късно идва и следващият етап.

– Вие почвате да прекалявате, сър! – заявява големият Ал, като застава на прага. – Смятам, че вече достатъчно сме ви слугували. Благововете да напръскате мутрата си и да се облечете. Шефът ви вика!

Подчинявам, се. Ала този път операцията по ставането малко се затяга. Така ми се вие свят, че отпърво не мога да се вдигна, а сетне, когато се вдигам, тутакси падам на пода.

– Престанете с тия номера! – изкрещява ми горилата, като ме поема с могъщите си лапи. – Шефът ви вика, не чухте ли!

В края на краищата успявам да се задържа някак си на нозе, а сетне и да направя известен брой крачки, като се опирам на стената. Студената вода ме освежава. Хвърлям бегъл поглед към пукнатото огледало, за да открия там едно обезобразено от синини и рани лице с погаснал поглед и остра триседмична брада, което едва ли е моето. Сетне се връщам към леглото, за да се заема с мъчителната процедура на обличането.

– А, значи второ възкресение? – възкликва почти радушно човекът с червеното лице и ръждивите коси, когато влизам в уютния

викториански салон.

Той се измъква иззад бюрото си и прави няколко крачки към мене, сякаш за да се увери отблизо, че наистина съм възкръснал.

– Аз няма да стана ваш портиер, мистър... мистър... – чувам един глух глас, който вероятно е моят собствен.

– ... Мистър Дрейк – помага ми стопанинът.

Обаче аз вече съм казал каквото съм имал да кажа и само стоя там, дето съм опрял, на две крачки от вратата. Стоя и мълча, забил поглед в килима.

– Да-а – изръмжава неопределено рижавият. – Вие малко избързвате с деловия разговор. Седнете най-първо...

– Аз няма да стана ваш портиер, мистър Дрейк – повтарям все тъй мрачно, без да обръщам внимание на поканата му.

– Избързвате, избързвате, приятелю – мърмори добродушно стопанинът. – Ако и аз почна като вас да избързвам, това би значило тутакси да ви предам на Боб и Ал за нова обработка. А вие вероятно си давате добра сметка, че едва ли сте в състояние да преживеете една нова обработка...

– Може да ме смачкате, но няма да стана ваш портиер – произнасям за трети път, без да повишавам глас.

– Да ви смачкам? Вярно е, че и такава мисъл ми е минавала през главата. Обаче това е нещо, което всякога може да се свърши. Изобщо пречки няма. Тъй че казвам ви: нека не избързваме. Сядайте сега, пък ако държите да ви смачкам, няма да пропусна да го сторя.

В добродушието ръмжене се е появила едва забележима заплашителна нотка, която ми внушава, че наистина по-добре е да седна. Можеш да си позволиш понякога и за някое време да дразниш лъва, но не бива да прекаляваш. Още повече и без туй едва се държа на крака.

Отпускам се прочее в мекото кадифено кресло и зачаквам продължението. За мой късмет преди да дойде продължението, идва питието. Мистър Дрейк вероятно е натиснал невидимия звънец и Ал вероятно предварително знае какво означава тоя звънец, защото влиза тържествено, като тика пред себе си подвижното барче. Рижият маха небрежно с ръка към домашната горила в смисъл „измитай се“ и се заема да приготви напитките.

– Аз, знаете, вече пия доста рядко, най-много – два пръста на час – обяснява домакинът. – Но вие сам разбирате, че когато имам гости...

Той може би е забравил, че вече е имал възможност да ми обясни тия подробности, обаче не забравя да ми поднесе този път подир чашата

и ониксовата кутия с цигарите.

– Запушете... отпуснете се... изобщо чувствувайте се като у дома си, приятелю. Тук нищо не ви заплашва.

Запалвам и опитвам глътка уиски. Сетне произнасям все тъй несговорчиво:

– Пет пари не давам какво ме заплашва. Портиер при вас няма да стана.

Рижият е извадил от джобчето си дълга пура и бавно смъква целофанената ѝ премяна. Сетне все тъй бавно прерязва с ножче единия край на пурата и запалва.

– Да, да... Това мисля вече го чух – кима той, като ми отправя заедно с фразата и гъста струя дим.

Въпреки неприветливото ми държане настроението на домакина е отлично и това достатъчно ясно личи по добродушния му глас. Един нисък и продран глас, тъй продран, че ако бе съчетан и с някои добавъчни данни, мистър Дрейк би могъл навярно да стане достоен наследник на незабравимия Армстронг.

Мълчим и пушим по протежение на цяла доза уиски. Подир което рижият подновява дозата, отпива малко, за да провери дали е на вкус също като предишната и едва тогава казва:

– С риск да ви лиша от любимия ви припев, трябва да ви съобща, че портиерското място, за което говорите, е вече заето. Тъй че дори да сте готов да го заемете, това е невъзможно. Знаете също, че е невъзможно да стигнете и до посолството. Много дълъг е пътят дотам, особено за човек с вашето крехко здраве. Изобщо шансовете ви за спасение, приятелю, са точно нула на брой.

– Това ми е напълно безразлично.

– Лицемерите, драги, лицемерите! На човек никога не му е безразлично дали ще живее или ще мре. Никога – знам го по себе си.

– Нищо не знаете – отвърщам не твърде любезно. – Ако ви обработят като мене, ще разберете, че нищо не знаете.

– Обработвали са ме, приятелю, и неведнаж – отвърща той, като се размива с къс дрезгав смях. – Старият Дрейк е минал през огън и вода, можете да ми вярвате. И вероятно затуй ви влизам в положението и се опитвам да намеря някакво решение на проблема ви. Имам чувството дори, че съм намерил нещо, макар че в края на краищата всичко ще зависи от вас самия.

Той замълчава и ме поглежда, за да провери как ще реагирам. Но моята единствена реакция е апатията.

– Бих могъл да ви предложа нещо наистина отговорно, нещо напълно подходящо за изисканите ви вкусове. Да станете мой секретар или ако щете дори мой съветник. Само че, съгласете се, такъв отговорен пост не може да се възложи на първия срещнат и без необходимите гаранции...

Не благоволявам нито да кимна, нито да възразя.

– Искам да кажа, че не бих ви назначил, ако държите подир някоя и друга седмица да се върнете на парахода си. Не казвам, че ще успеете да го сторите, но не бих ви назначил. На мене ми трябва човек, който ще обича работата си.

– Дали ще я обичам или не, това зависи най-вече от условията – задоволявам се да отвърна подир някое време.

– Вие сте делови човек – изръмжава Дрейк. – И тази ваша черта ми е вече позната. Обаче дори и деловите хора понякога ги прихващат дяволите: привързаности, носталгии, Родината с главното Р и други такива...

– Аз от петнайсет години плувам по моретата – промърморвам, като посягам за нова цигара. – И през всички тия години едва ли съм прекарал в Родината с главното Р и петнайсет месеца...

– Да, това е тренинг, който не е съвсем без значение – съгласява се Дрейк. – Но може би той си има и негативната страна. Може би сте загубили връзките с хората... Какви са всъщност вашите връзки там?

– В какъв смисъл? – питам, като поемам едра порция дим.

– Какви са приятелите ви? Какви хора познавате?

– Най-различни: рибари, моряци, служители по пристанищата.

– Да, обаче има ли между тях такива, на които бихте могли да разчитате?

– А ако ги нямаше, как бих могъл да работя? Въпросът не е само да заделиш част от продуктите в склада, но и да успееш да ги пласираш.

– Това вие най-добре знаете – кима рижият.

Той глътва остатъка от уискито си, дръпва от пурата и добавя:

– И още един въпрос, приятелю. Третият и най-важният. Старият Дрейк е свикнал да изисква абсолютна вярност и пълно подчинение.

– И какво? Клетва ли трябва да полагам?

– Не, клетва не трябва. Изобщо аз съм от тия, дето не ценят особено думите и обещанията. Но просто искам да ви предупредя, понеже долавям у вас известна нервност. Ние тук сме спокойни хора, приятелю. И ако някой все пак има право на нервност, това съм само аз. А понеже и аз не използвавам правото си, всичко е тихо и кротко. И няма да търпя да

се повишава тонът.

– Не знам какво имате предвид – отвръщам небрежно. – Аз също съм спокоен. Толкова спокоен, че дори не виждам причини да се правя на по-спокоен от необходимото.

Той ми хвърля бегъл поглед, ала премълчава.

– Не чух само другата страна на условията: материалната – позволявам си да напомня.

– Тя изцяло ще зависи от вас, приятелю – усмихва се добродушно Дрейк. – Каква полза да ви обещавам купища пари, ако вие, поради преждевременна гибел, няма да бъдете в състояние да ги използвате...

Той изгърсва пепелта от пурата си, отправя меланхоличен поглед към бутилката „Балантайн“, обаче се въздържа.

– Ще разполагате с комфортна стая в хотел „Аризона“, едно от малките ми предприятия. Ще имате добра заплата от петстотин лири, една наистина фантастична заплата за дебютант като вас. Какво повече?

Рижият ми хвърля въпросителен поглед, но аз не считам за нужно да отвърна.

– Колкото до задълженията ви, първото от тях е да не напускате без разрешение нашата улица. Шегобийците са я нарекли Дрейк-стрийт. И понеже сам вие работите при Дрейк, нормално е да ми бъдете под ръка на Дрейк-стрийт.

– Поставете ме, значи, на затворнически режим.

– Оставете тия грозни формулировки. Почти всичките ми хора се шляят по тази улица, макар да не ги ограничавам. И това е съвсем нормално. Вие като моряк може да не сте го забелязали, но всъщност животът на повечето хора, драги, протича върху една единствена улица.

– И какво по-точно ще трябва да правя?

– Същото, което бих правил и аз самият, ако бих имал възможността да се движа по цял ден насам-натам. Ще следите как вървят работите в двата хотела, ще надзъртате следобяд в трите клуба, ще проверявате дали всичко е наред при ония комарджии на ъгъла, изобщо ще приучите хората да виждат във вашите очи очите на своя господар Бил Дрейк. И най-важното, ще ми бъдете винаги под ръка, за в случай че ми потрябват за съвет. Защото един съветник трябва да дава и съвети, нали?!

Той, разбира се, няма никаква нужда от съветите ми и това звучи достатъчно ясно от тона му, както няма нужда и от надзирател по Дрейк-стрийт, където животът си тече, а вероятно и ще продължава да тече без моя помощ, но аз мълча, понеже не виждам защо трябва да възразявам.

– Е, доволен ли сте? – запитва рижият, като смачква пурата в кристалния пепелник и ме поглежда с изпитателните си сини очички.

– Мисля, че е малко преждевременно да отговарям на такъв въпрос, мистър Дрейк.

– Да, да, прав сте – кима с готовност шефът. – Както вече ви казах, аз също съм против излишната привързаност. Но съвсем няма да е прибързано, ако още отсега разберете, че тук, на Дрейк-стрийт, не съществува богат избор на настроения. При мене хората или са доволни, или са мъртви.

Той става, поглежда ме от горна гледна точка и забелязва:

– Струва ми се, че костюмът ви е вече съвсем амортизиран. Съветникът на Дрейк, приятелю, не може да се движи в обществото с такъв костюм. Трябва да бдим за реномето на фирмата.

Домакинът се приближава към бюрото и натиска невидимия звънец.

– Повикайте Линда – нарежда той на появилия се тутакси Ал.

* * *

Тъй наречената Дрейк-стрийт едва ли е по-дълга от стотина метра и започва от някаква по-голяма улица, за да завърши в един скуер. Това е тесен проход, по който две коли едва се разминават, с тесни тротоари и с два реда стари триетажни сгради, чиито опушени тухлени фасади туктам са оживени от ярките цветове на неонов фирми.

В самото начало на Дрейк-стрийт се намира злополучното кафене, дето бе започнало злополучното ми приключение с незабравимата Кети. На насрещния ъгъл се помещава италиански ресторант, с витрини, украсени с бутилки кианти, с колбаси и други деликатеси. До него аленее фирмата на клуба „Венус“, който всъщност не е нищо друго, освен второкачествено предприятие за стриптийз. Малко по-далече „Венус“ е конкуриран от още два подобни клуба – „Казанова“ и „Тропик“, ала туй е една съвсем привидна конкуренция, тъй като и трите заведения са собственост на мистър Дрейк. Негова собственост е и помещаващият се към средата на улицата хотел „Аризона“, както и другият по-малък хотел на ъгъла до скуера, дето бях отведен от Кети, за да разбере как бият нейните приятели. Собственост на Дрейк е и кафенето срещу тоя хотел, печелешо не толкова от кафето, колкото от комара. Що се отнася до трите книжарници за порнографски описания, намиращи се на същата улица, те наистина не принадлежат на новия ми шеф, но за сметка на това пък той е доставчик на стоката. Изобщо, като се изключи дюкянчето

за еротично бельо и магазинът за спиртни напитки, струва ми се, че всички останали търговски предприятия на Дрейк-стрийт са по-пряко или по-косвено свързани със самия Дрейк.

Още при първия си кратък престой в Лондон съм имал възможност да огледам бегло улицата, тъй че обстановката не ми е съвсем непозната. И дори да бих желал да обогатя впечатленията си, сегашният момент едва ли е подходящ, защото съпровождащата ме дама очевидно бърза. Става дума за мис Линда Грей, натоварена от шефа с деликатната мисия да ме разходи из квартала с цел да попълни поне отчасти гардероба си.

Да се прави характеристика на една дама е често доста деликатна задача, понеже рискуваш или да нарушиш кавалерския тон, или да накаръниш жизнената правда. Но при мис Грей тази задача е още по-трудна поради причини, които вероятно едва по-късно ще се изяснят. Във всеки случай това е персона, способна да предизвиква интерес, и аз го разбрах още когато влезе в кабинета на Дрейк и се разположи на креслото пред мене.

В първите минути всъщност запомних само очите ѝ, макар че гледах главно краката. Защото когато гледаш главно краката на една жена, нерядко казваш, че имала страшно хубави очи, понеже така са ни учили в училището, че очите са прозорецът на душата, а не примерно краката. Тя имаше наистина хубави очи, ако се абстрахирахме от заучения високомерен израз, който ги правеше далеч по-безизразни, отколкото навярно бяха в действителност. Не че тия синьо-зелени очи по цвят или по форма бяха толкова необикновени, но в тях сякаш имаше нещо спотаено, нещо в дълбочина, изобщо нещо такова, което, докато го търсиш, току-виж си се удавил. Може би именно затуй минах на краката като на далеч по-устойчив обект. Ако не беше устойчив, хората нямаше да ходят на краката си.

Тя забеляза погледа ми и машинално дръпна надолу полата си, сякаш за да ми каже да не се завирам, дето не ми е работа, изобщо един толкова демодирани в наше време жест, че дори ме трогна, тъй като ми спомни младините, когато това подръпване на полата бе все още обичаен защитен или предизвикателен рефлекс. Вън от въпросния жест и вън от един-два бегли погледа, мис Грей през тия няколко минути изобщо не даде вид, че забелязва присъствието ми и вниманието ѝ е насочено изцяло към Дрейк, макар че дори и насочено към Дрейк, то си оставаше едно ледено утичиво внимание.

Ако трябва да допълня характеристиката с някои физически черти, без да изпадам, разбира се, в булеварден тон, би следвало да обобща, че

женските ѝ атрибути бяха на мястото си, достатъчно щедри, за да се нравят на просташкия ми вкус, и достатъчно добре подчертани от лилавия пролетен костюм. С две думи – дамата заслужаваше, поне ще се отнася до външния вид, една напълно положителна оценка и аз може би бих си позволил да ѝ го кажа – сега или по-късно, макар че никога не ѝ го казах, нито сега, нито по-късно, понеже когато една жена вади толкова високо самочувствие, тя очевидно не се нуждае от комплименти, за да поддържа духа си в добра форма.

Прочее ние с мис Грей сме излезли от бюрото на Дрейк – намиращо се в същата сграда, от която Борислав на времето бе изблъскан навън – и сме се запътили надолу по Дрейк-стрийт към широката улица и широкия свят. Линда мълчи и с бързите си енергични крачки достатъчно ясно ми подсказва, че няма време за безцелни пролетни разходки и за излишни приказки. Аз също не съм настроен за приказки и за да го демонстрирам по-ясно, пристъпям половин метър след жената.

– Вървете до мене де, не изоставайте – промърморва тя, когато свиаме по голямата и вече доста оживена улица.

– Не се безпокойте, няма да избягам – отвръщам, без да си давам труда да увеличавам скоростта.

Мис Грей обаче вероятно наистина се безпокои. И понеже аз не ускорявам крачките си, налага се тя да забави своите. Впрочем пътят ни, поне както тя го е програмирала, свършва само подир две пресечки.

– Ето, това е придворният доставчик за хората на Дрейк – обявява тя, като махва небрежно с лилавосивата си ръкавица към широката витрина на насрещния магазин.

Витрината е богато отрупана с мъжки облекла. Вероятно стопанинът е имал амбициозната задача да събере тук под един покрив цялата безвкусица на Лондон.

– Боя се, че вашият доставчик няма да бъде и мой – възразявам. – Аз, знаете, не съм достоен за такъв разкош на цветовете.

– Физиономията ви показва обратното – отвръща студено жената.

Сетне добавя:

– И какво всъщност искате?

– Нищо повече от един-два прилични костюма. Ако ви е ясно, разбира се, какво значи това.

Тя не благоволява да обърне внимание на остротата ми, прави кръгом и мълчаливо се отправя в обратна посока. Следвам я.

Маршрутът този път се оказва значително по-дълъг и ни отвежда до голям магазин на Риджънт-стрийт. Изкачваме се в мъжкия отдел,

където успявам да се снабдя с два сиви костюма в различен тон, пет бели ризи, няколко вратовръзки и малко бельо. Мис Грей изтърпява покупките ми с явни признаци на нетърпение, което не ѝ пречи да следи любопитно кои и какви артикули удостоявам с вниманието си. Заплащам покупките с част от банкнотите, връчени ми преди малко лично от шефа, поемам двете картонени кутии и двата обемисти плика и забелязвам:

– Мисля, че няма да е зле, ако взема и едно куфарче...

– Ще купувате куфар само за да ги отнесете до хотела? – запитва хладно даматата.

– Куфарът винаги е необходим – промърморвам.

– Да, но за човек, който пътува – уточнява тя. – А вие едва ли ще имате подобна възможност.

Отминавам без внимание многозначителната реплика и се отправям към горния етаж, дето, ако се вярва на надписите, се намира отделът за куфари. Линда ме следва отегчено, ала вече се въздържа от бележки.

Тя се въздържа от бележки и по целия обратен път. И чак когато стигаме до нашата мила Дрейк-стрийт, промърморва:

– Аз ви напускам.

– Не ви задържам – отвърщам с такъв тон, сякаш да я задържа или не, това наистина зависи от мене.

И ние се разделяме с една съвсем взаимна неприязън.

– Мистър Питър? – запитва услужливо жената на ресепцията в „Аризона“. – Секретарят на мистър Дрейк се обади за вас. Ще ви дам номер двайсет и две, една наистина хубава стая.

От тия думи ми става ясно, че, първо, шефът има и друг секретар освен мене и че, второ, българското ми име е получило английската си транскрипция. Оттук нататък всички на Дрейк-стрийт ще ме наричат мистър Питър.

Младата жена откачва ключа от таблото и тръгва с мене да ми покаже помещението. Както и следва да се очаква, то е на втория етаж и не представлява нищо особено. Една анонимна хотелска стая с охлузена старомодна мебел и изглед към опушените фасади на Дрейк-стрийт. Жената, която ме съпровожда обаче, се оказва по-особена, поне за тия места. Имам предвид не толкова масивните ѝ, лишени от елегантност форми, колкото добродушието и услужливостта – две черти, по-скоро странни за обичайния тукашен стил на живот.

– Ще бъдете ли така добра да изпратите някого до аптеката? – запитвам, като настанявам куфара на съответната поставка.

– Но, разбира се, мистър Питър. Аз сама ще прескоча, щом се върне брат ми. Вие наистина трябва да се погрижите за лицето си.

„Ако беше само лицето...“ – отвърщам на ум и в тоя миг се сещам, че съм пропуснал да купя пижама. Един тежък пропуск, ако се вземе под внимание, че програмата ми за най-близките дни предвижда най-вече лежане.

– Мисля, че ще имам нужда и от една пижама. По-голям номер. Изобщо да не стяга като усмирителна риза.

– Но разбира се, мистър Питър. Вие имате почти ръста на брат ми.

– Много съм ви признателен, мис... Извинявам се, обаче не запомних името ви...

– Няма и как да го запомните, мистър Питър, додето не съм ви го казала – засмива се жената. – Тук всички ми викат Дорис.

– Много съм ви признателен, мис Дорис – промърморвам, като повдигам брокатената кувертюра, за да установя, че бельото е действително чисто.

Жената излиза и това ми дава възможност за известен самоанализ, чрез който стигам до откритието, че едва се държа на краката си. Побързвам да взема съответни мерки и пет минути по-късно, подир серия от горещо-студени и студено-горещи душеве, се озовавам в леглото. Едно удобно легло при една неудобна ситуация – това съвсем не е подробност за пренебрегване.

* * *

Няколко дни, прекарани под топлите грижи на Дорис – и благотворните резултати са налице. Промивките и компресите поставят в ред физиономията ми, като до такава степен потушават отоците и раните, че добивам възможност да се избърсна.

Прочее избърсвам се в понеделник заранта като порядъчен служител в началото на работната седмица, обличам снежнобяла риза, поставям дискретна вратовръзка на едри сиво-бели цветя, наконтвам се в един от новите костюми и изгрявам върху опушения фон на Дрейкстрийт, готов за трудови подвизи.

Първата ми задача е, разбира се, да се подкрепя с малка закуска и с две горещи кафета в заведението на ъгъла, под разголените крака на хубавицата от Ремън ревию бар и преди на шефа да му е скимнало да ме повика. Шефът обаче изобщо е забравил за съществуването ми, защото макар да кисна в кафенето до десет, никой не показва, че има нужда от мене. Тогава се сещам, че са ми възложили и известни инспекционни

задачи и по-специално наблюдението на комарджийския вертеп в другия край на улицата. Поемам бавно натам, минавам край витрините на книжарниците за специална литература и край фасадите на клубовете за стриптийз и влизам във въпросното заведение. Въпреки сравнително ранния час, тук е вече достатъчно оживено. Край масите са насядали мъже с карти в ръце и цигари в уста, а наредените до стената игрални автомати дрънчат с пълна сила. Упътвам се към човека по жилетка, засанал зад касата, и оповестявам скромно:

– Аз съм секретарят на мистър Дрейк.

– Мистър Питър?

– Именно. Да имате нужда от мене?

– Съвсем не – отвръща мъжът. – Но може би вие имате нужда от нас?

– Наистина. Бих пил едно кафе – признавам.

Кафето прочее ми е сервирано на малка масичка до витрината, гледаща към скуера. Един отморяващ пейзаж с бледата зеленина на кварталната градина, водеща ме едва сега до откритието, че дърветата са се вече разлистили.

Очевидно всички по Дрейк-стрийт са напълно в течение на появата ми, но никой няма особена нужда от мене. И ако все още се съмнявам, че инспекционните ми функции са нещо съвсем въображаемо, то следобедната ми обиколка из клубовете е достатъчна, за да ми отвори очите за истината. Програмата на тия порядъчни заведения с оглед на по-големия оборот започва още от три часа и още от три часа пред украсените с предизвикателни снимки входиове застават портиерите или по-точно навлеците, защото тия млади хора ловят за ръката и ревера всеки случаен минавач и крещат в ухото му обещания за нечуван плътски разгул срещу смешно ниската такса от две лири и в случай на колебание го съпровождат чак до следващото заведение, където нещастникът бива поет и от следващия навлек, така че необходимо е наистина голямо твърдоглавие, за да изминеш Дрейк-стрийт от край до край, без да бъдеш въввлечен в един от тия три зимника, изпълнени с червен полумрак, стонове на тромпети и сервитьорки с голи крака.

Във всеки един от клубовете бивам допускан без формалности и във всеки един от тях ме наричат „мистър Питър“, ала очевидно никой няма нужда от мене и хората са убедени, че съм се отбил просто да позяпам програмата. И ако това донейде ги учудва, то е само защото програмата и в трите заведения е тъй калпава, че едва ли някой друг освен туриста-хаплю би си дал труд да я зяпа.

Така минава целият ден. Нищо за отбелязване, освен една подробност, която също не е особено любопитна – следен съм. Не твърде настойчиво и не особено грубо, но съм следен. Само привечер, когато – противно на предписанията – напускам Дрейк-стрийт и завивам по голямата улица, онзи тип зад гърба ми ускорява крачки и дори се поколебава дали да не ми прегради пътя. Ала понеже влизам в близкото магазинче за шоколад и малко по-късно наново се връщам към Дрейк-стрийт, непознатият се успокоява. Впрочем той не ми е чак толкова непознат. Ако не ме лъже паметта, това е същият онзи Том, от когото съм излял не малко ритници в стаята на Кети.

– Някой да ме е търсил? – запитвам просто така, когато влизам в хотела.

– Съвсем не, мистър Питър – отвръща братът на Дорис, който в момента е на вахта зад гишето.

Един едър добряк, също като сестра си. Само да не му се наденеш на юмруците.

Дорис е горе, заета да оправя една от стаите.

– Позволих си да ви купя малко бонбони – казвам, като ѝ подавам голямата кутия, най-голямата, с каквато е разполагал магазинът.

– О, вие сте извънредно щедър – възкликва жената. – Това е прекалено скъп подарък дори за рожден ден!

– За рождения ден ще ви поднеса още по-голяма.

– Той вече мина – засмива се Дорис.

„А до следващия аз навярно ще мина и замина“, допълвам на ум мисълта ѝ.

Вторникът е също като понеделника. А сряда като вторника. С една разлика все пак: успокоени от примерното ми държане, типове като Том са престанали да се мъкнат зад гърба ми. Може би именно тази малка подробност разкрива възможността за една непредвидена среща в четвъртъка.

Излязъл съм от кафенето подир обичайната закуска и застанал на ъгъла, наблюдавам с носталгия голямата улица, която от тесния улей на Дрейк-стрийт ми се представя като заветния път към широкия свят. В тоя утринен час минувачите са съвсем редки, тъй като работният народ вече е по канцелариите, а домакините с пазарските чанти няма какво да търсят насам. Пред ресторанта на италианеца е спрял хладилен камион, от който един здравеняк, облечен като санитар, вади сандък с късове телешко. От другата страна пред магазина за плодове е спрял втори камион с каси портокали. А малко по-насам забелязвам слаб мъж с черен

костюм и черно бомбе. Мъжът е втренчил очи в мене и щом улавя погледа ми, прави затворнически знак, сетне поема по голямата улица и свива в първата пресечка, като се обръща да провери дали го следвам.

Суката през тия дни тъй ме е налегнала, че решавам да го следвам, просто за да видя за какво се касае. Така че хлътвам подире му в малка сладкарничка, разделена на старомодни сепарета, и малко по-късно се озовавам в най-крайното сепаре лице срещу лице с непознатия.

– Два чая, моля – съобщава човекът с бомбето на келнерката, без да дава труд да ме пита дали съм по чая или по кафето.

Впрочем той вече е свалил бомбето и дори е успял да избърше с кърпичката запотената си гола глава. Приключил тъй с грижите за собствената си персона, непознатият изцяло се посвещава на моята, като изпитателно и недоверчиво ме разглежда с полусвити очи. И едва след като момичето оставя чая и се отдалечава, благоволява да произнесе:

– Книжата ви, ако обичате!

– Най-първо вашите – отвръщам.

Разликата между двама ни е тази, че той има книга, а аз – не. И от служебната му карта личи ясно, че е служител в Скотланд ярд.

– Боя се, че не мога да задоволя любопитството ви – казвам. – Съвсем наскоро заедно с портфейла ми задигнаха и паспорта.

– Знам това – отвръща сухо полицаят. – Искях само да ви го припомня.

Той поставя две бучки захар в чая си, прибавя резенче лимон и се заема с разбъркването на настойката. Задоволявам се да го наблюдавам, тъй като аз лично нямам страст към китайските напитки.

– Прочее, вие сте човек без легитимация – напомня с излишен педантизъм непознатият, като продължава да върти до умопомрачение лъжичката в порцелановата чаша. – А мястото на един човек без легитимация, позволете да ви поясня, е в участъка.

Той най-сетне се сеща, че захарта отдавна се е разтворила в чая, защото изважда лъжичката и поднася чашата до тънките си безкръвни устни. Сетне отново я връща на изходна позиция и допълва:

– Наблюдавам ви от доста време вече и през цялото туй време се колебая: дали да се съобразя с буквата на закона и да ви задържа или да се погрижа за смисъла на закона и да постъпя по-другояче.

– Ваша работа – промърморвам.

– Естествено. И това е именно работата, за която ми плащат. Но въпросът е: „буквата“ или „смисълът“?

Непознатият замълчава, за да се разхлади с още една гореща глътка

в тая топла утрин, а сетне продължава:

– Ако бях по-млад, вероятно бих се хванал за буквата. Но когато човек е на моята възраст, той е по-склонен да търси смисъла. Каква полза да ви задържа? Ще извършим обичайната проверка, ще ви изхвърлим от страната и – толкова! А в случай че реша да затворя очи, нещата могат да се развият далеч по-резултатно. Сещате се, нали?

– Нямам понятие.

– И дори в живота си не сте чували такава дума като „индикатор“? – запитва полицаят с лека усмивка.

– И какво, ако съм я чувал?

– Ами тъкмо това: ще станете индикатор. Ще ми помагате. Имам чувството, че там в оная уличка се вършат някои не съвсем редни неща. Може би не бог знае какви неща, обаче не твърде редни. И от вас ще се иска само да сигнализирате, нищо повече.

– Додето някой ден отново ме пребият или направо ме ликвидират.

– Британската полиция, мистър – казва той, като вдига тържествено чаената лъжичка, – е достатъчно силна, за да закриля помощниците си. Ако можеха тъй лесно да пребиват, най-първо щяха да пребият мене.

– Не забравяйте, че аз съм човек без паспорт.

– Ще получите паспорт. Щом само го заслужите.

– Значи, задгробен паспорт?

– Съвсем не. Британски – поправя ме човекът, който явно няма вкус към плоския хумор.

После отпива още глътка от чая и пояснява:

– Като човек на закона аз, разбира се, не желая да упражнявам принода над вас. Ние вербуваме помощниците си върху принципа на пълната доброволност. Но сам разбирате, че ако не се съгласите да ми помагате, ще бъда заставен да приложа буквата на закона и да ви задържа.

– Да – кимам. – Положението ви наистина е деликатно.

Той не благоволява да отвърне, тъй като явно няма вкус към плоския хумор. Задоволява се просто да допие чая. А когато мълчанието става прекалено дълго, напомня:

– Чакам отговора ви.

– Ако вие наистина ми гарантирате известна сигурност...

– Пълна сигурност! – декларира полицаят.

– В такъв случай ще се постарая да ви бъда полезен.

– Това и очаквах да чуя! – кима важно непознатият.

Подир което минаваме към някои технически подробности, свързани с мисията ми да бъда полезен.

– Всяка заран в десет часа можете да ме намерите тук – уточнява накрая служителят на Скотланд ярд. – А при спешен случай ще ме търсите на този телефон. Не го взимайте. Само го запомнете!

И след като потвърждавам, че съм го запомнил, нарежда:

– А сега излезте сам. Аз ще остана.

Предполагам, че остава, за да изпие и моя чай.

* * *

Едва съм свърнал в Дрейк-стрийт и наскочам на Том. От известна тактичност обаче Том се прави на три и половина. Обръща ми гръб и се заема да изследва хранителните продукти, изложени върху витрината на италианеца. Продължавам нататък чак до свърталището на шефа и влизам. За да наскоча тук на Боб и Ал.

– Връщайте се! – заповядва ми Ал.

– Никой не ви е викал! – уточнява Боб.

– Трябва да видя Дрейк – заявявам.

– Връщайте се! – повтаря Ал.

– Никой не ви е викал! – приглася му Боб.

Налага се да употребя доста усилия, додето ги убедя, че не аз, а те ще си изпатят, ако не съобщят тутакси на шефа, че го търся по бърза работа. Най-сетне, като ми хвърля един последен враждебен поглед, помалката горилла се заклаща нагоре по стълбата. Две минути по-късно чувам и рева на горилата:

– Качвайте се!

Оказва се, че Дрейк не е сам. До бюрото му е застанал строен мъж, отиващ към четирийсетте, когото вече бегло познавам от лични впечатления и значително по-обстойно от фотодокументите в Центъра. Това е гостувалият у нас любител на ски-спорта Джо Райт. Другият посетител – значително по-млад и от женски пол – се е разположил в грациозна поза на дивана.

– А, вие сте още жив! – възкликва радушно шефът, щом влизам в кабинета. – И с вече възродена физиономия!

Той прави жест към едно кресло в смисъл „сядайте“ и добавя:

– Бях ви кръстил вече Питър, но струва ми се по точно ще бъде да ви наречем Феникс. Вие просто като феникс възкръсвате от собствената си пепел!

Подир тия топли думи Дрейк тутакси забравя за присъствието ми и потъва в прегледа на документите, които вероятно Райт му е донесъл. Тоя Райт би могъл да бъде наречен красив мъж, ако тъкмо мъжкото в

него не изглеждаше малко дефицитно. Не искам да кажа нищо специално, още повече привидностите нерядко лъжат, но хубостта му е наистина доста женствена поради бялата кожа или големите тъмни очи или дългите черни коси. Изобщо едно почти нежно лице, особено ако прескочим тънките устни, в чиито гънки има нещо болезнено, да не кажа жестоко.

Костюмът на Райт е безупречен и точно същият, с който ми се е мяркал досега в ресторанта на италианеца или в насрещното кафене. Този тип винаги е облечен с подчертана строгост, сякаш се готви да върви на погребение или току-що се е върнал оттам: черни дрехи, черна вратовръзка, черни обувки и дори, ако се не лъжа, черни чорапи.

Наблюдавам известно време хубавеца с риск да обидя разположената на дивана хубавица и възползуван от обстоятелството, че в момента цялото му внимание е съсредоточено върху реакциите на шефа.

– Това какво е? – мърмори Дрейк, като сочи нещо с късите си пълни пръсти.

– Възнаграждението за нашия човек... – обяснява сервилно Райт.

– Че кой му е определял такова възнаграждение?

– Ами този път не е съгласен за по-малко... Два тона пратки от Дания са задържани в митницата... Наложило се е да плати по-солидно, за да ги освободи...

– И ти му вярваш? – изръмжава шефът. – Че той нарочно е скроил този провал в митницата, за да ни оскубе по-здраво.

– Като сме му в ръцете...

– Ще видим кой на кого е в ръцете – промърморва Дрейк и минава нататък.

Аз на свой ред минавам нататък, в смисъл че отмествам очи от бюрото към дивана между двата прозореца. Пътем казано, двата прозореца в тоя кабинет са винаги плътно затулени от кадифените маслинено-зелени завеси и помещението е осветено от златистата светлина на два кристални полилея. Хубавицата, разположена в грациозна поза на дивана, е облечена като естрадна певица, от тия, слънчасалите – яркочервен ансамбъл от туника и панталони, широки като поли, всичко това поръсено за още по-голям ефект с някакъв златен прах и гарнирано със златни ширити. Що се отнася до физиката и по-точно до лицето, което единствено е налице – тъй като всичко останало е скрито зад пурпура и златните песъчинки, то е наистина ослепително, почти като козметична реклама или като киноплакат от епохата на божествената Гарбо.

Нямам представа какви са точно функциите на дамата в

предприятието на Дрейк, но тя ми прилича на една от тия, луксозните пантери, дето показват в ревютата последните модели на висшата мода, освен ако не смъкват същите тия модели пред очите на кабаретната публика. С две думи, едно от тия грациозни същества, в които всичко е фалш, като се почне от безмълвния език на очите и се свърши с красноречивите жестове на ръцете. И нищо чудно, че когато, прибрала се в къщи, дамата окачва в гардероба алената туника, тя може би поставя на закачалката и грацията си и дори си казва: „Уф, писна ми от грация“, и възприема обичайното си държане на перачка. Допускам даже, че прави същото и с недостъпния си вид, защото жените, които са били или все още са крайно достъпни, нерядко си въобразяват, че една фасада на непонищаемост ще повиши добавъчно цената им.

Разбира се, не е изключено и другото, а именно че прекалено строгата ми оценка е резултат на накърнено самолюбие. Алената красавица наистина се държи тъй, сякаш изобщо не забелязва присъствието ми, като за сметка на това с подчертано любопитство съзерцава папиросата си, кацнала на края на дълго цигаре, а понякога удостоява с внимание и върха на червената си обувка – тая на праметнатия крак, тъй като другата е дълбоко скрита в диплите на копринения крачол.

– Разходите растат, приходите намаляват... – чувам откъм бюрото полугласното ръмжене на шефа.

Това е вероятно заключителният акорд на беседата, понеже Дрейк бърка във вътрешния си джоб и изважда чековата книжка. После надрасква с обиграна ръка словом и цифром, завърта подписа и като подава чека на Райт, прави още една бележка, макар и вече от интимен характер:

– Вие пак сте излели шишето одеколон върху костюма си, драги...

– Това е съвсем дискретен парфюм, мистър... – оправдава се хубавецът. – И доста реномиран...

– Не знам колко е реномиран, обаче винаги когато приближите до бюрото ми, изпитвам нужда от газова маска – промърморва кисело шефът.

И туй вече наистина е финалният акорд, защото рижият прави привичния си нехаен жест, означаващ „разкарвай се“ и най-сетне решава да ми обърне внимание, а Райт се запътва към вратата, като ме облъхва пътем с такъв аромат, сякаш съм се озовал внезапно в гора от разцъфнали люляци.

– Е, мистър Питър Феникс, с какво мога да ви бъда полезен? – запитва шефът, когато оставаме сами.

Ние обаче всъщност не сме сами и преди да започна, аз неволно и неловко поглеждам по посока на алената туника.

– Говорете спокойно – окуражава ме Дрейк, уловил погледа ми. – Бренда е моя приятелска. А аз, като наивен човек, нямам тайни от приятелката си. Предполагам, че именно това някой ден ще ми изяде главата.

– О, Бил!... – произнася укоризнено дамата с кадифен мъркаш глас.

– Искам просто да ви уведомя за нещо, което ми се случи тази заран... – казвам.

– А именно?

– Ами един полицаи на име Хигинс ми предложи да работя за него.

– Не светотатствувайте, Питър – смъмря ме бащински Дрейк. – Хигинс не е полицаи, а полицейски инспектор.

И понеже не считам за нужно да възразя, запитва:

– Значи, предложи ви да работите?... Но вие вече сте на работа при мене. Казахте ли му го?

– Не – признавам. – Затова пък той ми каза някои неща... Изобщо заплаши ме, че може всеки момент да ме откара в участъка, понеже нямам паспорт.

– И вие отстъпихте?

– А какво друго да правя?

– Вярно – кима Дрейк. – Нямате богат избор. Впрочем след като сте дошли да ме уведомите, това е вече без значение.

– Да, обаче той би могъл наистина всеки момент да ме прибере.

– Не вярвам да го направи. Особено ако не прескачате отвъд територията на Дрейк-стрийт. Аз ви бях предупредил да не излизате извън моята улица, Питър.

– Какво да правя, като се задушавам...

– Толкова малка ли ви се вижда моята улица? – запитва шефът, леко докачен.

– Въпросът не е, че е малка, мистър. Въпросът е, че нищо не правя.

– Бренда, мила, вижте то тоя чудак! – обръща се рижият към дамата. – Вместо да падне на колене и да ми благодари, че нищо не прави, той ми устройва сцени!

Сетне отново насочва към мене острите си сини очички и казва:

– Ще правите, Питър, ще правите! Трябва да ме вземате за истински глупак, ако смятате, че ви плащам само за да разхождате новия си костюм по Дрейк-стрийт.

ТРЕТА ГЛАВА

Да разхождам новия си костюм – това е за момента все още едничката ми задача. И следва да призная, че за тая отговорна задача Дрейк-стрийт се оказва напълно достатъчна като терен. И ако професията ми по начало предполага да се занимавам с наблюдение, то никога досега не ми се е случвало да изразходвам толкова време в напразно зяпане.

Постепенно започвам да свиквам с бита на улицата, да разпознавам различните ѝ обитатели и дори да завързвам връзки. Само че това не са връзки с приближените на шефа, а с дребосъци като келнерите в заведенията, сервитьорките в клубовете, портиерите и книжарите.

Животът на Дрейк-стрийт като всеки обществен живот се движи на приливи и отливи. Единият прилив, този на обедното оживление, е съвсем краткотраен и се съсредоточва главно около кафенето, ресторанта на италианеца и магазините за порнографска литература. Другият прилив, значително по-продължителен, започва с края на работния ден, за да завърши към три часа през нощта. Негови невралгични центрове са най-вече кабаретата за стриптиз.

Единствена крепост на постоянството и единствено изключение в това неустойчиво иди ми дойди ми, е комарджийското кафене, което ако не работи в денонощието пълни 24 часа, а само 22, то е просто защото все пак се налага да се почисти подът и се приведе в ред обстановката.

Прочее тъкмо по обяд и малко преди да направя обичайната си визита на куртоазия при италианеца, аз се отбивам в магазинчето за порнография, настанено до първия клуб. Покрай стените на обширното помещение са наредени етажерки с купища фотосписания, доставени от САЩ, ГФР и Дания, а край етажерките стърчат господа с черни сака и черни бомбета, придошли от близките учреждения, за да запълнят обедния отдих с известна самообразователна дейност. Всеки разлиства списанието си, без да обръща внимание на съседа, и лицата на всички са тъй тържествени и съсредоточени, сякаш се намират не в порнографска книжарница, а в катедралата „Свети Павел“.

Пресичам помещението, като си проправям път между богомолците и прониквам в задното отделение, дето се намира книжарят, мистър Оливър. Освен книжаря тук се намират и най-взривоопасните материали – цялата гама на перверзните, от хомосексуализма до садизма,

всичко това представено в цветни снимки, илюстрирани списания и дори веществени пособия, като уреди за мастурбация и изтезания. Естествено, че цялата тази стока, също както впрочем и онази от предното помещение, се намира под неумолимите удари на закона. Но какво да се прави, когато инспектор Хигинс е останал без индикатор и следователно не може да бъде в течение на всичко.

– Добър ден, мистър Оливър!

– Добър ден, мистър Питър!

Книжарят е доволен от визитата ми, защото ще може да побъбри и ще бъде почерпен с ароматна пура, която съм купил специално за случая и която с оглед литературните интереси на мистър Оливър е винаги от марката „Робърт Бърнс“. Впрочем продавачът и в мое отсъствие не скучае, тъй като запълва времето между две продажби на садистични снимки с четене Диалозите на Платон.

– Едно кафе, мистър Питър?

– Благодаря, с удоволствие.

Кафето той сам си го прави в стъклена колба, класически способ, който според книжаря не може да бъде изместен от континенталното еспreso. Изобщо мистър Оливър като истински английски патриот гледа с неизменно предубеждение на всичко идващо от континента, дълбоко убеден, че не Британските острови принадлежат към Европа, а обратно – Европа е някаква дребна провинция на Британските острови. И в случай че над Ламанша е легнала мъгла, мистър Оливър няма да пропусне да ви осведоми, че „днес континентът е откъснат от острова“. Горкият континент.

– Една пура, мистър Оливър?

– С удоволствие, мистър Питър.

– Как върви бизнесът?

– О, порнографията винаги върви. Това не е като класиката.

В този миг през гишетото се подава някакво анемично лице, увенчано с черно бомбе. Клиентът иска последния брой на списание „Хомо“, чието заглавие е достатъчно красноречиво, за да е нужно да ви излагам и съдържанието. Мистър Оливър подава с пренебрежителен жест книжката и хвърля парите в чекмеджето.

По-рано моят нов познат, както сам вече ми е обяснил, е излагал на същото това място томовете на английската белетристика от Смолет до Джойс и тъкмо тази му страст към благородната класика го е довела до фалит.

– Мистър Дрейк ме спаси. Изхвърли тази смет – вика – и мини на

нещо по-съвременно. Какво по-съвременно? – питам като последен навивник. Сексът и насилието – вика, – не знаеш ли какво се търси днес? Искрено казано, мистър Питър, тия неща не са твърде по вкуса ми, обаче какво можеш да направиш, когато фалитът е зад гърба ти?

Той ме гледа, облещил бледите си сиви очи, сякаш наистина чака отговор от мене, ала аз знам, че не чака отговор и че въпросителната форма е при него само литературен похват.

– Девизът на мистър Дрейк е, че парите нямат мирис. Един грозен девиз може би, но и отвратително верен. В края на краищата ние сме само доставчици на тия господа, дето стърчат оттатък. Каквото искат, това ще им доставяме. Не е ли тъй?

Успокоявам го с догадката, че може би наистина е тъй, едно успокоение, от което той едва ли се нуждае, защото е свикнал да компенсира житейските разочарования с духовна храна и най-вече с Диалозите на Платон. Сетне побъбряме още малко, по-точно бърби той, а аз слушам, додето решавам, че е време да видя какво прави италианецът.

Италианецът, разбира се, прави спагети, пици и всичко останало, което може да прави един италианец, щом държи ресторант. Що се отнася до самия ресторант, негова главна украса са всевъзможните бакърени съдове, ослепително лъснати и накачени по стените и потона, наред с пушените бутове и саламите. В първата половина на обедната почивка дузината мраморни маси са гъсто населени, затуй влизам тук едва към един и по тоя начин избягвам неудобството да се храня между два непрекъснато задирящи ме чужди лакътя.

Това е всъщност и времето, когато подир наплива на гладниците и пришелците идва ред на неколцината редовни клиенти, включително и адютантите на Дрейк. Имам предвид оня траурен човек Джо Райт. А също и другия – българина Михаил Милев или както тук свойски го наричат, Майк.

Този български Майк е сравнително млад човек, макар че какво точно значи сравнително млад, не е лесно да се каже. Някога като дете смятах, че един мъж на 30 години е вече старец. А Милев отдавна е надхвърлил 30-те и вероятно вече доближава следната десетилетка. Вън от това не знам какво друго бих могъл да добавя, освен че е без особени белези и изобщо всичко му е наред. Дотам му е наред, че няма какво да описваш и няма какво да запомниш, ако не броим втората му природа: един израз, на подчертано достойнство и самоувереност – естествено избиване на чивия чрез външната поза, когато усещаш вътрешен недостиг на достойнство и самоувереност.

Милев се движи така наперено, сякаш прави преглед на кралската рота пред Бъкингамския дворец, поръчва с такъв звучен глас, като че цялото заведение трябва да бъде осведомено, че господинът днес ще яде стек с равьоли, а не нещо друго и се храни с такива показни жестикулации, сякаш е дошъл не да обядва, а да предава уроци по хранене.

Същата претенциозност е налице и в облеклото му, комплектувано само за да удостовери, че Майк е изцяло в курса на модните веяния, идващи напред от Карнеби стрийт. Впрочем, ако се оставят настрана пъстрите копринени шалове, ризите с огромни яки и обувките с високи токове, костюмът на Милев най-често се свежда до синьото дочено яке и синия дочен панталон, изобщо традиционното работно облекло на американските говедари, което кой знае защо в наше време се е превърнало в символ на младежки шик.

Отношенията между тоя каубой Майк и она погребален агент Райт, доколкото мога да съдя по видимостта, са доста хладни и обикновено се изчерпват с размяната на резервиран поздрав. Но това е все пак нещо, тъй като аз нямам право дори и на такъв поздрав, макар и двамата да знаят много добре, че техният шеф е и мой шеф.

А може би тъкмо това ги кара да гледат през мене като през джам. За тях аз съм само един кой знае откъде изскочил навлек. А навлеците през всички времена и по всички меридиани са жънали най-вече неприязън.

Ситият обед при италианеца и особено мечтателният унес, обземаш ме подир обеда, насочват мисълта ми към далечните прерии на „Аризона“ и към значително по близките чаршафени простори на хотелското легло. Отправлям се на път, изкачвам се до номер 22 и се усамотявам, за да прегледам обедния вестник в хоризонтално положение. Преглеждам най-вече заглавията, понеже знам от опит, че коварната дрямка всеки миг може да ме връхлети. Другото го оставям за вечерните часове. В един скучен хотел и в една чужда страна вечерните часове, както е известно, са най-тягостни.

Към четири часа слизам до комарджийското кафене, намиращо се в края на улицата, и изпивам едно кафе за разсънване. А подир туй правя и обичайното си нарушение на закона, като напускам Дрейк-стрийт, за да се разположа на някоя скамейка в градинката на скуера. Едно нарушение, с което броячите ми са вече свикнали и на което очевидно гледат през пръсти, тъй като могат спокойно да ме наблюдават от витрината на кафенето и дори да използват времето на наблюдение за малък покер.

Изтягам се прочее на скамейката, зает на свой ред с наблюдение.

Обектът е напълно чужд на професионалните ми интереси. Това са кварталните дечурлига, играещи на дама или обикалящи с колелета по алеята. Една действително отморяваща гледка подир опушения улей на Дрейк-стрийт.

Привечер, ако наистина не се сещам вече какво да правя и ако ми е съвсем дотегнало да вися в онова, другото кафене с хубавицата на Ремън ревию бар, изминавам няколко метра до най-близкия клуб и слизам в розовия полумрак, за да изпия чаша скоч под звуците на поредната стрип-мелодия. Що се отнася до жената, заета на подиума с изпълнението на вечния номер, тя е също тъй безинтересна, както и вперените в нея напрегнати погледи на самците от залата. Вечният номер, за да разкрие плътта. А плътта, както казват французите, е жалка. Особено тази, дето се предлага на Дрейк-стрийт. Мършави студентки, примамени от надеждата да изкарат някоя и друга лира, или жени от плацата, движещи се като автомати и събличащи се като автомати в ритъма на вечния „бурлеск“.

Сетне – пак при италианеца. А сетне – пак „Аризона“. Ако Дорис в момента е свободна от дежурство, поканвам я в стаята на приказка и на чашка скоч. По въпросите на бита в Дрейк-стрийт Дорис е за мене далеч по-ценен източник на информация от цялото годишно течение на „Таймс“.

– Вие сте чудесна жена – казвам ѝ, за да я предразположа. – Здрав дух в здраво тяло, това сте вие, скъпа Дорис.

– О, вие сте ужасен ласкател, мистър Питър – отвръща жената и леко поруменява.

– Съвсем не. Казвам ви самата истина. Като гледам вас и като гледам всички други наоколо...

– Е, ако ме сравнявате с разни уличници... Но какво искате, нали всеки трябва да живее?

Тази фраза, както впрочем и всяка друга, е за мене добър повод нехайно да повдигна въпроса как живее тоя или оня от обитателите на Дрейк-стрийт или от какво живее или как е живял в миналото, изобщо да очертая изходната позиция, от която трябва да започне бъбренето на Дорис. Обилно и непринудено бъбрене, призвано да компенсира цял един ден на принудително мълчание, прекаран долу на гишето или горе, в разтребване на стаите.

– Мис Бренда Нелсън? О, тя беше най-първо стриптизьорка в „Ева“, онова, голямото кабаре на мистър Дрейк, знаете, нали? Преди не повече от пет години „Ева“ беше единственото му заведение, а тук му

бе само кантората, но виждате как се измениха нещата, тоя беше пред фалит, оня се канеше да затваря, а мистър Дрейк откупваше едно заведение или даваше заем на друго, додето цялата ни улица се превърна в Дрейк-стрийт. С мене и брат ми беше същото, приготвили се бяхме да върнем ключа на хотела, така че трябва да бъдем наистина благодарни на шефа, задето ни го откупи и ни остави да работим на процент...

– Да, наистина – прекъсвам я. – А мис Бренда?

– О, мис Бренда не е вчерашна. Тя така му завъртя главата на стария с позите си и с недостъпния си вид и така му влезе под кожата, че той вече не може без нея. Хитра е тя, мистър Питър, можете да ми вярвате, като ви го казвам.

– А тая другата, Линда Грей?

– Нея не я познавам добре. Когато не познавам някого, не смея да се произнасям. Зная, че пее в „Ева“, дори говорят, че пее божествено и че заслужавала нещо повече от кабаретна кариера, но аз, разбираете, не съм от тия, дето могат да ходят в „Ева“, за да слушат Линда Грей или която и да било там...

– Разправят, че била приятелка на оня, българина... – хвърлям фишека напосоки.

– Изключено – замахва енергично глава Дорис. – Линда няма да тръгне с такъв, можете да ми вярвате. Тя лети далеч по-високо, за да тръгне с някакъв си българин... О, мистър Питър, прощавайте, забравих, че и вие сте българин... Само че вие сте съвсем друго, не го казвам, за да ви правя комплимент, обаче вие наистина сте съвсем друго...

„В какъв смисъл?“, готвя се да запитам, но премълчавам, за да не поставя бедната жена в неловко положение. Съвсем друго ли? Вятър. На тази Дрейк-стрийт и сред тия хора на Дрейк всички са от един дол дренки.

– Вие сте сериозен – продължава да ме четка Дорис. – Сериозния човек аз отдалеч го познавам. Докато тоя Майк няма и година, откакто е дошъл и вече пласира хашиш по кюшетата...

– Защо ще пласира хашиш? Нали работи при Дрейк?

– И какво, като работи при Дрейк? Да не мислите, че Дрейк ще го позлати? А когато човек свикне с комара и проститутките, както е свикнал Майк, разходите бързо нарастват.

– Значи, мистър Дрейк търгува и с хашиш? – запитвам непредпазливо.

– А, това не съм казала! – вдига предупредително длан Дорис.

Сетне се навежда към мене и произнася полугласно:

– Тук, на тая улица, мистър Питър, има неща, които не се казват...

В този миг или малко по-късно и изобщо в някой миг откъм стълбата се чува глас:

– Дорис, къде си?

– Брат ми е – избъбря жената, за да не би да помисля, че е любовникът ѝ. – Трябва да го сменя вече, че после цялата нощ е негов ред.

И като обръща докрай чашата, за да не се прахосва хубавото уиски, Дорис ми пожелава лека нощ и изтичва навън.

Лека нощ. В тая стая с охлузена мебел, навяваща неизбродна тъга. И на тая улица, дето има толкова неща, които не се казват. И пред тая неизвестност, дето се спотайват толкова други неща, които все още не можеш да отгатнеш.

Лека нощ.

* * *

Изминали са вече две седмици, откак разхождам новия си костюм по тия места, додето една заран, тъкмо когато допивам кафето си в заведението на комарджиите, пристига Боб, за да ме уведоми леко запъхтян, че шефът ме вика веднага. И за да няма сянка от съмнение, че веднага значи веднага, малката горила изчаква да се вдигна и тръгва с мене към генералния щаб.

Наистина генерален щаб: в кабинета на Дрейк заварвам освен шефа, още и Бренда, Райт, Милев и някакъв мургав мъж, надхвърлил отдавна четирийсетте и когото всички наричат мистър Ларкин.

Дрейк този път не ми отправя никаква реплика по повод умението ми да възкръсвам, а се задоволява да ми посочи едно свободно кресло и да поясни:

– Засега от вас се иска само да слушате, Питър. Да слушате внимателно, разбира се. Защото после не е изключено и да ви дадем думата.

Сядам, запалвам цигара – от моите, а не от ониковата кутия – и се задълбочавам в слушане. Говори Майк Милев и както личи, още е в началото на изложението си, тъй че не вярвам да съм изпуснал много нещо.

– Мистър Дрейк е напълно прав: пътуването на Райт завърши с неуспех, но аз не можеш да зная, че тия мои приятели и тримата – „Значи, имало е и трети“, отбелязвам на ум, – ще се окажат толкова страхливи, какво да се прави, с течение на годините хората се изменят и аз отдавна бях загубил контакта с тия тримата, но както вече съм ви информирал неведнаж, моите връзки там са твърде широки, изключително широки,

само че какво да се прави, че повечето от тия хора не знаят английски, а тия, дето го знаят, се оказаха негодни...

Горният пасаж е доста очистена версия на монолога. В действителност Милев говори с излишна припряност и понеже бърза, бърка, а понеже бърка, поправя се, а понеже английският му не е безупречен, то и поправките не са изрядни, тъй че да го слушам е малко уморително и по едно време Дрейк му подхвърля:

– По-накъсо, Майк. И не затъвайте толкова в периодите, защото забравяте главното изречение.

– Исках да кажа, че сега, след като вече съм установил две наистина надеждни връзки чрез Мюнхен, изобщо връзки със сигурни хора, нещата могат да се изградят на съвсем здрава основа и комбинацията да влезе в действие в най-скоро време...

Той изразходва доста минути, за да изрази въпросната не твърде сложна мисъл, тъй че се налага Дрейк отново да го прекъсне:

– А как я виждате вие тази комбинация?

– Ами много просто. Нали вече ви казах, че моите хора имат коли.

– И какво, като имат коли? – пита шефът.

– Ами това решава проблема за трафика от турската до югославската граница.

– Е, да, но нали най-първо стоката трябва да мине границата?

– Оттук не ми е възможно да отговоря на този въпрос в подробности – отвръща Милев. – Подробностите ще се обмислят, когато моите двама души влязат в контакт със сигурни хора от граничните села.

– Не става дума за подробностите, а за най-общо решение – пояснява спокойно Дрейк. – С две думи, как си представяте прехвърлянето през границата?

– Има различни възможности. Съществуват такива места, дето граничната ивица е съвсем тясна или достатъчно подходяща – скалист хребет или сипей – и дето стоката може да се измъкне от турска територия просто с дълго въже. Или да се изхвърли чрез съответно приспособление. Или да се използва балон. Това ще ни каже само специалистът.

– А какво ще кажете вие?

– Аз съм в състояние да ви предложа топографията на няколко подходящи места и за двете граници, а също и да осигуря транспорта на стоката през страната. Като се има предвид, че се касае до стока в значително количество, това мисля не е малко.

– Да, разбира се – съгласява се Дрейк. – Обаче и съвсем не е достатъчно. Тук не става дума за много или за малко, а за достатъчно, което

значи стоката от Турция да прехвъркне невредима в Югославия.

Милев мълчи, като се опитва да изцеди от главата си възможно най-задоволителния отговор. Останалите също мълчат, но тая обезпокоителна тишина изглежда не помага ма мислителя, а добавъчно то гипсира.

– Мога да предложа и друг вариант – обявява най-сетне той. – В случай че вашите хора успеят да вкарат стоката в страната, аз поемам грижата да я изнеса чрез моите хора в Югославия. Онази граница, разбирате ли, е значително по-лека. Там стават местни празненства и други такива...

Дрейк поглежда замислено към оратора, сетне поклаща глава:

– Вижте, Майк, ако нашите хора успеят да внесат стоката, те ще съумеят и да я изнесат и вие изобщо няма да сте ни нужен. Подобни операции, както знаете, вече са ставали и без ваша помощ. За нещастие повечето са завършвали на пълна загуба. И проектът, който вие ми предложихте преди месеци и за който похарчихме доста средства и време, бе значително по-различен.

– Аз и сега държа на този проект – произнася Милев, като се опитва да земе една от достойните си пози. – И ако вие наредите да почнем сондажите, гарантирам ви, че в непродължителен срок моите хора ще ни дадат точни сведения за удобните места и дори предложения за начина на прехвърлянето. А оттук нататък нека специалистите си кажат думата.

– Това вече звучи по-другояче – кима шефът. – И тъкмо това исках да чуя от вас: има ли наистина реална възможност за прехвърляне на границата и способни ли са вашите двама хора да ни дадат точни сведения по въпроса, а подир туй, естествено, и да реализират трафика.

– За тия неща аз отговарям напълно – декларира Милев.

– А вие, Ларкин, какво ще кажете? – обръща се Дрейк към непознатия.

В продължение на минута или две Ларкин не благоволява да каже нищо. Дори ако се съди по израза му, той изобщо се е зарекъл да не казва нищо: тежкият, сякаш неподвижен поглед, плътно стиснатите устни и скобите на двете отвесни бръчки, заключващи устните, съвсем не говорят за словоохотливост.

– Става – произнася най-сетне мургавият.

– В смисъл? – вдига вежди Дрейк.

– Става – повтаря непознатият. – Ако има реални възможности и ако Майк осигури точните данни, ние ще организираме техниката.

– Надявам се, не с балони... – изръмжава шефът.

– Ние ще осигурим техниката – натъртва на своето Ларкин, без да си дава труд да уточни дали тя включва балони или не.

– Чудесно – кима по навик шефът. – А вие какво мислите, Райт?

– Мисля по въпроса за връзката – отвърща хубавецът.

– Коя именно? – пита Дрейк.

Райт прокаква дългите си нервни пръсти на музикант в още по-дългите си черни коси и пояснява:

– Връзката с ония двамата в България...

– Писмата с тайнописа... – побързва да му напомни Милев.

– Писмата с тайнописа са добри, докато не е възникнало подозрение – забелязва сухо красавецът. – Обаче ние трябва да бъдем готови и за такава възможност.

– А как ще бъдем готови? – любопитствува шефът.

– Трябва да отиде човек на място, в случай че се наложи.

– Вие нали вече ходихте?

– Трябва да отиде местен човек. Майк... или този, новият...

– Че за какво друго ще ни служи новият, ако не може да свърши тая работа? – не се стърпява Милев.

– А ти не би ли я свършил сам? – изръмжава Дрейк.

Милев мълчи няколко секунди, сетне промърморва:

– Моето връщане там е свързано с доста рискове. Но ако решите, че се налага...

– Бренда, вие много мълчите днес, мила – обръща се шефът към приятелката си.

Алената дама, която днес – може би пропуснах да отбележа – е изумруденозелена, дръпва порция дим от дългото цигаре и пропява с кадифения си глас:

– Аз играя ролята на публика, Бил. А ролята на публиката е да мълчи.

Явно е, че приближава моят ред. Ала преди да е дошъл моят ред, идва редът на подвижния бар.

– Вашите разсъждения съвсем ми пресушиха мозъка – забелязва Дрейк, като се вдига от стола зад бюрото. – Да не говорим за гърлото.

При тия думи той навярно е натиснал невидимия звънец, защото малко по-късно Ал влиза с подobaващата за случая тържественост, като тика пред себе си количка с бутилки и чаши.

В обширното помещение, осветено от кристалните полилеи и изолирано от външния свят с кадифените завеси, настъпва известно разбъркване, тъй като гостите използват случая не само да си разквасят

устните, но и да си пораздвижат крайниците. Разбъркването обаче не трае дълго. Шефът взема чашата в ръка и отново се настанява зад бюрото, което принуждава и останалите да се върнат в креслата си.

– Е, Питър, успяхте ли да проследите добре нишката? – обръща се най-сетне към мене Дрейк.

– Помъчих се.

– И какво е впечатлението ви?

– Трудно е да се каже с две думи, мистър.

– Защо с две думи? Кажете го с двеста думи. Направете ни подробен анализ. Вие познавате тая страна, не аз!

– Само че не познавам стоката...

– Стоката е стока. Какво има да я познавате?

– Лично мене стоката не ме интересува – пояснявам. – Обаче когато става дума за контрабанда, теглото и обемят не са въпрос на подробности.

– Смятайте, че имаме интерес да прехвърлим по-голямо тегло и по-сериозен обем. Например един тон холандско сирене. Пък ако това е много, ще ни кажете, че е много.

И понеже мълча, погълнат от съображенията си, Дрейк добавя:

– Нали чухте проекта на Майк? Сега аз пък искам да чуя мнението ви по тоя проект.

– Проектът е интересен – отвърщам. – Искам да кажа, че може би става за роман. Но това е единственото, за което става.

– С други думи, вятър и мъгла? – изръмжава шефът.

– Грубо казано, да.

– А защо? Говорете де! И без големи фрази! Искам анализ, не фрази.

– Първо, въпросът за границата. Не знам кога мистър Майк е виждал границата за последен път и виждал ли я е изобщо, освен от влака, обаче положението там от много и много години съвсем не е такова, че да дава възможност за контрабандни лудории.

– Това е все пак доста дълга граница – подхвърля Дрейк. – Не допускате ли, че тук-там могат да се намерят и по-удобни места?

– Удобните места са и най-добре охранявани, понеже граничарите още преди нас са разбрали, че са удобни. Не знам изобщо представяте ли си какво е там положението...

– А вие представяте ли си го? – прекъсва ме Милев. – Или просто импровизирате?

– Не е нужно да си го представям. Аз го знам. И ако седна да ви

описвам различните гранични зони, сигналните инсталации и всички най-прецизни методи на охрана, сами ще разберете, че всички тия проекти на мистър Майк са чиста фантастика...

– Казах, че смятам за най-уместно трафикът да се извърши по въздуха, а не през вашите инсталации – напомня Милев.

– Вие мълчете – срязва го Дрейк, без впрочем да повишава тон. – Ще говорите, когато ви питат.

– По въздуха това е вече друго – признавам. – Искам да кажа, друг роман... обаче не по-малко фантастичен. Вече споменах, че съществуват зони, в които тъй или иначе би следвало да се проникне. Само че няма кой да ви допусне там. И населението е не по-малко нащрек от граниচারите. Естествено, ако това „по въздуха“, за което споменава мистър Майк, означава да се прелети цялата територия, тогава работата е друга. Тогава вече ще трябва да видим как стои въпросът с военно-въздушните сили на страната.

– Според вас значи няма никакво възможно решение? – запитва Дрейк.

– Такова нещо не съм казал, мистър. Казвам само, че решението, което обсъждаме в момента, е съвсем фантастично.

– Не отбягвайте въпроса ми, Питър! – изръмжава шефът.

– Не го отбягвам. Просто в момента не съм готов за отговора.

– Добре – отвръща Дрейк. – Нещо друго да добавите?

– Нищо, освен че на втората граница ни очакват същите трудности.

И всички тия гранични празненства съвсем не изглеждат весели от гледна точка на контрабандата.

– Ако смятате да възразявате, сега е моментът, Майк! – промърморва домакинът.

– Какво да възразявам? – произнася Милев, вече овладял се. – Това са приказки.

– Проверими – уточнявам. – И всеки човек, запознат с граничните порядки в България, би могъл да ги потвърди.

– Това са приказки – повтаря Милев. – Аз вече казах с какво се нагърбвам. А щом се нагърбвам...

– Други мнения? – запитва шефът. – Райт?

Хубавецът прокарва дългите си пръсти в още по-дългите коси и забелязва:

– Струва ми се, че сме заставени да избираме между едни голи уверения и други голи уверения. А туй съвсем не е лесно.

– Одеве вие говорехте не за уверения, а за дадености – напомня

Дрейк.

– Имах предвид връзките на Майк чрез Мюнхен, а не положението на границата.

– Ларкин?

Ларкин мълчи, сякаш не е чул името си. И трябва отново да мине доста време, додето се реши да произнесе:

– Когато мистър Питър бъде готов с отговора на задачата, тогава ще се изкажа.

– Значи смятате, че по отговора на Майк вече изобщо не си струва да разискваме?

Ларкин отново отправя в пространството тежкия си неподвижен поглед и едва след като му омръзва да съзерцава насрещния тапет, забелязва:

– Стоката, която имаме предвид, струва доста скъпо, Дрейк.

Наблюдавам го крадешком, като се питам дали не се лъжа. Обаче няма начин да се лъжа. Във всеки случай ще бъде наистина смаян, ако разбере, че се лъжа. Това непроницаемо лице и тази недоверчивост, не показна и предизвикателна, а дълбоко стаена, издават полица. И погледът, който избягва очите ви, но ви изучава внимателно, когато гледате в друга посока, и привычката да говори възможно по-малко и само най-необходимото, и тая скрита напрегнатост, с която следи чуждите приказки – издават полица.

– Е, добре – въздъхва Дрейк, като става и отправя носталгичен поглед към количката с бутилките. – Засега толкова!

Ние също се вдигаме. Поемам към вратата, като чакам да чуя естествената за случая фраза: „Питър, вие останете.“ И фразата наистина прозвучава, но с по-друго обращение:

– Ларкин, бих ви помолил да останете.

* * *

Часът минава един и ресторантът се е поопразнил, когато влизам и заемам една маса до витрината, за да мога да наблюдавам отвън насрещното кафене, което тъй често наблюдавам отвътре. Едва съм поръчал обичайния телешки котлет на Джовани, чиито огромни бакенбарди приличат на два добавъчни котлета, когато чувам зад гърба си познат глас:

– Мога ли да седна при вас?

Една фраза, произнесена на родния език в тоя чужд край, би трябвало да те умиле, обаче аз кой знае защо не усещам сълзите ми да напират.

– Защо не? Заповядайте.

Майк сяда насреща ми, поема листа и го зачита с такъв съсредоточен израз, сякаш не чете меню, а Хартата за правата на човека. Разбира се, това меню той го знае наизуст и още предварително е известно, че ще поръча някакъв стек с макарони по болонски или по милански, но ритуалът си е ритуал.

– Джовани, един стек миланез, моля! И обичайното кианти.

Обедът минава в пълно мълчание и аз почти съм готов да помисля, че ако българинът е имал намерение да води разговор, той вече е успял да промени намерението си, когато Милев отмества чинията, облакът я ва се на мраморната маса и подхвърля:

– Ама че глупаво се получи, а!

– Какво точно имате предвид?

– Ами че това, одевешното: да се счепкат двама българи, за да праят зрелище на тия англичани...

– Наистина.

– ... Вместо да седнем предварително с вас и всичко да уточним като хора.

– Наистина – съгласявам се отново.

– Само че откъде да знам, че на Дрейк ще му скимне да свика военен съвет точно днес... А що се отнася до вас, мислех, че просто искат да ви използват там, на място... И съгласете се, че тия гранични зони и сигнални инсталации, това съвсем не е моя работа...

– Да, да, естествено.

Докато прием кафето, Милев продължава да разсъждава гласно върху темата, как всичко можело да стане по-другояче, в случай че сме се били разбрали предварително, без впрочем да добави някой нов момент в изложението си. Колкото до мене, аз се задоволявам да кимам, за да не се повтарям прекалено.

Уреждаме сметката и тръгваме по посока на „Аризона“, но на средата на улицата Майк спира пред един вход и предлага:

– Мисля, че най-добре ще е още сега да седнем у дома и да обмислим всичко.

– Защо трябва толкова да бързаме. В този час, искрено казано, бих предпочел да подремна.

Той ме поглежда, сякаш за да провери сериозно ли говоря, и съвсем ненадейно сменя тона, като дори минава на „ти“:

– Да дремнеш ли? Абе ти акъл имаш ли бе, приятел? Ами че докато ние тук се размайваме, Дрейк вече може би решава съдбата ни.

– Е, чак пък съдбата ни...

– Слушай, ти или се правиш на глупак, или си съвсем наивен. Имаш ли изобщо понятие що за човек е тоя Дрейк? Ами че на него толкова му струва да ни тегли куршума, колкото и да каже „здрасти“.

Оглеждам улицата, почти пуста в ранния следобеден час, после хвърлям бегъл поглед към входа, един полутъмен вход, който не ми внушава никакво доверие.

– Добре – отстъпвам. – Щом смятате, че въпросът не търпи отлагане...

Сподирвам го по неугледното стълбище с полуизтрити каменни стъпала и той отключва една врата на първия етаж. Холчето, в което Милев ме въвежда, донейде напомня моята хотелска обстановка, с тая разлика, че тук мебелите са по-малко охлузени и повече на брой, а прозорецът гледа към някакъв заден двор, задръстен от ръждиви железата.

– Ще пиете ли нещо? – пита домакинът, минал отново към множествено число.

– Мерси, не ми се пие.

– На мене също. Такива разговори най-добре се водят на трезва глава.

И като се настаняваме в креслата от двете страни на малката масичка, Милев запитва:

– Всъщност май че вас пиенето ви доведе в тоя квартал?

– Горедолу така стана.

– Съдба... – поклаща унило глава Майк. – Вас ви доведе пиенето, мене – жените...

– Какво общо имат тук жените? – промърморвам, за да кажа нещо.

– Това, че не са безплатни – пояснява домакинът. – И за да имам повече пари, трябваше да се хвана да пласирам хашиш, а хашишът ме доведе до Дрейк.

Той замълчава, решил вероятно, че не е полезно да ме претрупва с информация. Сетне подхвърля вместо обобщение:

– А сега и двамата трябва да търсим как да се измъкнем.

– Защо да се измъкваме? Тук не е чак толкова лошо.

– Да, разбира се – усмихва се подигравателно Майк. – Особено ако шефът продължи да ви плаща, само за да киснете в порнографската книжарница или в кафенето. Обаче той няма да ви плаща, уверявам ви. И още от началото е пресметнал до последния цент какво ще похарчи за вас и колко ще получи чрез вас, преди да ви ликвидира и изпрати в моргата.

– Почвате наистина да ми разваляте настроението с тия ваши прогнози – избъбрям. – Не смятате ли, че ако в момента някой е заплашен, това сте по-скоро вие?

– Вярно е, че одеve успяхте да разпердушините плана ми – отвърща Милев. – И вероятно Дрейк в момента е убеден, че съм го подхлъзнал, макар че не съм имал никакво намерение да го подхлъзвам. Той обаче все още има нужда от мене, поне за да чуе мнението ми за плана, който вие ще му сервира. А когато вие сервира планa си, нищо няма да ми попречи да го разпердушина, точно както и вие постъпихте с моя.

– Аз нямам план – бързам да го успокоя.

– Ако нямате план, значи готов сте за гробищата. Ако нямате план, съветвам ви да го измислите. Вие вече знаете достатъчно, за да си позволите Дрейк да ви остави жив, особено щом повече не сте му нужен.

Той ми отпуска достатъчно време, за да разбере значението на тия думи, и едва подир туй стига до най-същественото:

– Това ще бъде връх на глупостта, ако ние, двама българи, се оставим да бъдем смачкани от тоя англичанин...

– Щом поставяте въпроса на национална основа...

– Единственото ни спасение е да изработим общ план, един план, за чието осъществяване и аз, и вие да бъдем еднакво необходими и който да не бъде вятър и мъгла, а нещо достатъчно солидно, за да получи одобрението на шефа.

– Да, това би било наистина идеално – съгласявам се, като гледам разсеяно късчето опушено небе над редицата опушени покриви зад немитото стъкло на прозореца.

– Така че изплюйте го най-после тоя ваш план и дайте да го обсъдим спокойно – заключава Майк.

В тоя момент ухото ми долавя лек шум откъм съседната стая, което ми дава основание да забележа:

– Май че отгатък има някой...

– Съквартирантът ми. Не се безпокойте. Той не знае бъкел български.

– А, добре.

– Така че нека обсъдим плана ви без протакане, защото никой не знае кога на Дрейк може да му скимне пак да ни викне.

– Аз нямам план.

– Слушайте – произнася Милев, като се старае да запази спокойствие. – Вие не сте глупак, но аз също не съм глупакът, за който ме смятате. И знам, че имате план. И знам, че точно затуй разпердушинихте моя

план, за да предложите вашия. Но аз мога да постъпя с вашия точно тъй, както и вие постъпихте с моя. Има сто начина да внушиш недоверие към един план. Затова, пак ви казвам: не хитрувайте, а си открийте картите, додето не е станало късно.

– Уж говорим на български, а не можем да се разберем – промърморвам съкрушено. – Не ви ли е ясно какво значат тия две думи бе, Милев: нямам план! Разбирате ли, нямам!

– Ама вие наистина ме смятате за глупак! – повишава тона Майк. – Обаче гледайте да не излезе, че глупакът сте вие! Напълно ясно ми е, че сте се запретнали да ме изтикате и да заемете мястото ми. Досетих се, че ще стане така, още щом се появихте на Дрейк-стрийт. Стара нашенска черта: да се самоизяждаме. Само че тук не сме в България. И на Дрейк-стрийт законите са други. И преди още да посегнете към мене вас вече няма да ви има. Така че питам ви за последен път: готов ли сте да работим заедно или...

– Защо не? – свивам рамене. – Но ако чакате да ви извадя от джоба един несъществуващ план, не виждам как...

В този момент обаче той вади от джоба нещо. Едва ли е необходимо да уточнявам, че се касае за пистолет. И че пистолетът най-непринудено се насочва към гърдите ми.

– Нямам време за пазарлъци, драги – произнася малко театрално Милев, за да обясни все пак някак появата на пистолета. – И ще ви стрелям, без да ми мигне окото. Тук, на Дрейк-стрийт, няма риск да бъда порицан за такова нещо. Законна самозащита при нападение. И тъй?...

Не съм сигурен, че ще стреля. Възможно е да се касае за една от обичайните му пози. Обаче човек никога не знае докъде може да стигне тая страст към позите. Затуй вдигам ненадейно масичката и я преобръщам върху Милев. Онзи пада назад в креслото и миг по-късно аз скачам върху него и му изтръгвам пистолета. А след като съм го изтръгнал, пращам го възможно по-далече. През прозореца. Или по-точно през стъклото, понеже прозорецът е затворен.

Готов съм вече да се оттегля, когато, привлечен от шума, нахълтва съквартирантът от съседната стая и отзивчиво ме подпира с юмрук. За да се озова в обятията на Майк, който на свой ред ме подпира от другата страна. Изобщо налице са всички изгледи англо-българската дружба да се реализира изцяло на мой гръб.

Само че тия двамата съвсем не са от калибъра на Ал и Боб. И аз се постарavam да им обясня чрез съответни жестове, че всяка лудория се заплаща. И да ги изпратя най-сетне един върху друг в ъгъла зад дивана.

Нека спокойно си поемат дъх.

– О, мистър Питър! Изглежда отново са ви били – произнася съчувствено Дорис, когато влизам в хотела. – Щом дойде брат ми, ще прескоча до аптеката.

– Не се тревожете – казвам. – За подобни дребни контузии не си струва изобщо да се говори.

Едно бегло проучване пред огледалото горе в стаята ме убеждава, че контузиите наистина са съвсем незначителни – малка синина под лявото око и малка драскотина над лявата вежда. Не, тия двамата далеч не могат да се сравняват с горилите на шефа. Липсва им размах. А също и мускулатура.

По-късно, когато се извивам и заемам върху леглото любимата си за размисъл хоризонтална поза, постепенно стигам до извода, че донейде съм подценил противника. Защото Майк е в състояние да ми изстреля един пълнител в корема от някой тъмен вход и без да е надарен с могъщи бицепси. И защото в момента основната цел на живота му е да ме премахне от пътя си. А когато името на пътя е Дрейк-стрийт, операцията по премахването не е чак толкова трудна.

Може би щях да постъпя по-умно, ако бях му конфискувал пистолета, вместо да го хвърлям на двора, отдето той веднага ще си го прибере. И какво, ако го бях конфискувал? Нищо, разбира се, освен дето ще му създам грижата да намери нов. Една не бог знае каква грижа в тоя квартал и в тая улица.

Додето се въртя в кръга на подобни мисли, навярно съм заспал, защото усещам, че някой настойчиво ме блъска по главата и трябва да ми не известно време, докато разбера, че блъскането се извършва не върху бедната ми глава, а върху вратата. Разсъжденията ми върху темата Майк очевидно са траяли доста дълго, защото стаята е тъмна и навън е нощ.

– Кой е? Какво има? – питам все още сънен.

– А, вие сте вътре? И не отваряте? – раздава се доста отчетливо рещт на една от горилите, не знам коя точно.

За да опровергая горното твърдение, ставам и отварям. Пред погледа ми изниква масивният шкаф, наречен Ал.

– Мъртъв ли сте, дявол ви взел, та не чувате! – изревава човекомаймуната.

– Не още – бързам да го разочаровам. – Какво, пожар ли има?

– Шефът ви вика.

– Добре де. Махайте ми се от главата. Идвам веднага.

Вместо отговор Ал удобно се настанява в едно кресло и

красноречиво поглежда часовника си.

– Нали ви казах, че и без вас ще дойда? Познавам пътя, няма да се изгубя.

– Нищо не познавате – изръмжава Ал. – Шефът не е в бюрото си. Хайде, давам ви пет минути!

Прочее подир пет минути ние сме вече на Дрейк-стрийт, а малко по-късно за моя изненада излизаме от нея и тръгваме по голямата улица. Сетне свиваме в друга, после в трета, додето стигаме до ярко осветена фасада, върху която с магнетична сила аленее неонов надпис:

ЕВА

Следвам машинално Ал в обилно осветения, но още празен хол, един хол на показан и фалшив разкош, с позлатени гипсови орнаменти по стените, с червен мокет и много огледала, твърде различен от неугледните зимници за стриптийз на Дрейк-стрийт. Минаваме транзит край входа към залата, драпиран с кадифени завеси, поемаме по тесен коридор и през една врата с надпис „офис“ проникваме в друг коридор, завършващ с втора врата. Горилата натиска звънеца и когато зелената лампичка над звънеца светва, ми прави път да вляза.

– А, ето ви най-сетне! – възкличава шефът, отпуснат в ленива поза зад бюрото. – Чак досега ли трая боят?

– Какъв бой? – питам невинно, като се настанявам в посоченото ми кресло.

– Това вие ще кажете, Питър – отвърща Дрейк. – Моите лични сведения се изчерпват с оскъдните данни, нанесени върху лицето ви.

– Надявам се, че тая оскъдност не ви дразни – подхвърлям.

– Не, разбира се. Съвсем безразлична ми е. В края на краищата не са били мене. Но все пак смятам, че ми дължите една информация.

Оглеждам се нерешително, сякаш, се двоумя да изпълня ли нареждането или да се опитам да го отклоня. Помещението е значително помалко от кабинета на Дрейк-стрийт, обаче и значително по-модерно. Едно съчетание на виолетови и сребристосиви елементи, с голям разгул на коприна, полирани плоскости и стъкло, изобщо една претенциозна екстравагантност, която не се поддава на описание.

– Майк ме нападна с един свой приятел – казвам, след като съумявам да надвия колебанията си.

– И как стана това?

Описвам събитието възможно по-пестеливо. Шефът мълчи известно време, сетне забелязва:

– Да-аа... Не обичам саморазправите. И все пак, на ваше място, бих

му го върнал.

– Не виждам защо.

– Защото той сега навсякъде ще почне да се хвали, че ви е бил. А това съвсем ще подрони престижа ви сред моите хора. Изобщо ще тръгне мълвата, че вас твърде често ви бият.

– Нямам претенции на горила.

– Обаче сте мой секретар, Питър. А секретарят на Дрейк би трябвало да има реномето на силен човек.

И понеже не считам за нужно да отговоря, шефът минава на другото:

– А сега, какво? Треперите да не би Майк да подложи плана ви на унищожителен огън?

– За да треперя, би трябвало най-първо да го имам, тоя план.

– А нима го нямате?

– Засега все още – не.

– И дори не сте в състояние да го съставите?

– Не съм казал, че съм чак толкова безпомощен. Обаче и не мога да го съставя просто тъй, с голи ръце.

– Какво имате предвид?

Налага се да забавя отговора си, тъй като в този миг вратата зад бюрото се отваря и в кабинета става по-светло. Когато на небосклona изгрява звезда от първа величина, винаги става по-светло. Звездата е облечена в рокля от сребристо ламе, тъй дълга и толкова тясна, че само истинска звезда би могла да се движи в подобна опаковка, без да падне. Бедрата и бюстът предизвикателно бляскат в тоя луксозен амбалаж, но аз лично оставам незасегнат от предизвикателството, защото когато тялото на една жена ти изглежда сякаш излято от метал, от него се излъчва смразяващ хлад.

Бренда, понеже това е самата Бренда Нелсън и никоя друга, плавно се плъзга по сивия мокет в сребърния си пашкул, като грациозно развява във въздуха ръката в дълга сребърна ръкавица, стискаща дългото цигаре. Най-сетне жената достига огромния виолетов диван и се отпуска върху него в претенциозно-елегантна поза. Една поза, от която, боя се, скоро ще я заболи гърбът.

– Не ви ли преча, мили? – запитва тя едва в тоя миг, без дори да си направи труда да погледне към мене.

– Съвсем не, скъпа – отвръща Дрейк, който пък не си прави труда да погледне към нея.

И като ме фиксира със светлите си очички, повтаря:

– Какво имате предвид?

– Поне две неща: първо, известни подробности по въпросната стока...

– Стоката е опият – щом толкова се интересувате – прекъсва ме шефът.

– Съвсем не се интересувам каква е стоката – опият или сутини. Интересувам се, както вече ви казах, единствено от обема и тежината.

– Голям обем и голяма тежина, нали ви казах.

Замълчавам, за да му дам време сам да разбере, че подобни общи приказки нямат никаква стойност като информация. Вместо това обаче той изръмжава:

– А второто нещо? Какво е това ваше второ нещо?

– О, то е съвсем просто. Вие сам разбирате, че не съм наклонен да работя за шепя гвоздеи.

– Засега все още не съм ви предложил дори и гвоздеи.

– Тогава защо се чудите, че и аз не ви предлагам план?

– Слушайте, Питър! – произнася Дрейк с едва забележима заплашителна нотка. – Трябва да ви кажа, че не ви давам пари, за да ми държите такъв език. И че съм установил в предприятието си известен стил, който няма да позволя да се нарушава.

– Знам това – кимам. – И не се съмнявам, че ако се разсърдите, на ново ще приложите стила си над мене. Вие имате власт да ме пребиете за трети път, мистър Дрейк, но тогава можете да се простите веднаж завинаги с плана.

– Това бъдещето ще покаже.

– Излишно е да надзъртате в бъдещето. По-разумно ще е да разберете още сега, че ако вие сте невероятно безогледен, аз пък съм невероятно инат. Такъв съм, уверявам ви: инат, до степен на самоубийство.

– Това бъдещето ще покаже – повтаря Дрейк, без да повишава глас, ала с известна мрачна интонация.

– Чудесно – отвръщам, като ставам. – Щом дотам се простира интелектът ви, можете да повикате животните си. Нямам какво повече да кажа.

– Не съм ви разрешил да си вървите, Питър – промърморва шефът.

– Не виждам защо трябва да ви губя времето – избъбрям. – Разговорът ни е приключен. Можете да повикате животните.

– Този път няма да бъдат животните, Питър! Този път ще бъде един друг приятел: извънредният и пълномощен посланик на смъртта. Изобщо ще проявя милосърдие към вас, макар да не го заслужавате. Ще ви

пратя на оня свят без формалности.

Дрейк може би очаква да чуе от мене думи на топла благодарност, обаче аз се задоволявам да кимна бегло и да се отправя към вратата. Ако този тип и сега не излезе от кожата си, значи нервите му са наистина от стомана.

Той не излиза от кожата си. Само малко по-рязко от преди изръмжава:

– Връщайте се веднага, Питър, и не злоупотребявайте с търпението ми!

– Съвсем излишно е да се връщам, ако ще ми предлагате шепа гвоздеи, мистър! – заявявам, като все пак спирам сред кабинета. – Аз целия си живот съм го играл като комар и ще го проиграя като на комар, обаче няма да стана ваш портиер, нито ваш слуга, нито ваша пачавра, не ви ли е ясно?

– Слушайте, дебела главо! Дали ще ви предложи нещо или не, това само аз ще реша. И дали ще ви премахна или не, това пак аз ще реша. Но преди да реша, искам да ви чуя. Така че седнете и изплювайте хапката, пък после ще видим.

Поколебавам се, ала тъкмо в тоя миг улавям знака на Бренда – едно едва забележимо свеждане на клепачите, което говори: „Седнете“ и което цели да ми внуши, че съм довел Дрейк до последния предел на търпението. В края на краищата тя по-добре го познава, тоя Дрейк, тъй че разумът ми подсказва да я послушам. Връщам се на мястото си и отново потъвам в коприненото кресло.

– Ако поставям въпроса за възнаграждението, то съвсем не е от наглост, мистър, а от елементарно чувство за справедливост. Планът, който бих могъл да ви предложи, съвсем не е конгломерат от глупости, като тоя на Милев, а реална възможност да спечелите милиони. И ако би се стигнало до осъществяването на тоя план, аз няма да се задоволя да ви го поднеса на книга, а ще поема ангажимента да го изпълня до последната подробност. Което значи да поема и съответния риск. Защото, за да бъде самата операция застрахована от всякакъв риск, ще се наложи предварително да заложа кожата си за нея.

– Добре де, не се хвалете. Говорете по същество – изръмжава Дрейк.

– Преди да заговоря по същество, трябва да чуя вас.

– Не, обратното, приятелю, обратното!

Мълча известно време, като обхождам безсмислено стаята с поглед, додето ми се струва да долавам ново движение на клепачите от страна

на металическата жена.

– Хубаво – отстъпвам. – Нека бъде обратното. В края на краищата туй, което ще чуете от мене, няма да има за вас никаква стойност, докато не се превърне от словесен проект в дело. А за да се превърне в дело, единствената възможност е да прибегнете до моята помощ. До моята, а не до тая на Милев или на който и да било мошеник от неговия тип.

– Вашата честност също не е още доказана черно на бяло, Питър.

– Налага се да ме заинтересувате по съответен начин, мистър, за да я докажа. Колкото повече един човек е финансово заинтересуван да бъде честен, толкова по-голям е шансът той наистина да се окаже такъв.

– Досега вие се движите най-вече в сферата на общите приказки – напомня Дрейк.

– Стигам и до конкретните. На първо място, ако проектирате да пренасяте хашиш, това е глупост, която изобщо не заслужава да се обсъжда.

– Аз по-добре от вас мога да кажа глупост ли е или не – възразява спокойно шефът. – Защото аз печеля от хашиша, а не вие.

– Само че ние с вас оценяваме нещата от различна гледна точка, мистър. Хашишът е твърде обемиста стока. И доста евтина. Затова е не само трудна за пренасяне, но и просто не си заслужава риска.

– А вие какво предлагате? Двайсеткаратови брилянти?

– Хероин.

– Хероинът, приятелю, се произвежда най-вече тук, на Запад. От Изток се докарва опиумът, а от него на Запад се прави хероин.

– Значи в случая трябва да се действа другояче. Ще произведате героина на Изток и ще го доставяте в готов вид на Запад. Стока за милиони и съвсем малка по обем.

– Не знам дали може да стане толкова лесно, колкото лесно си го представяте.

– Аз говоря на базата на реалности, а не на фантазии. Ако искате с един трафик да реализирате милиони, това е единствената възможност. Да се пренасят обемисти товари е изключено. И ако се касае до хашиш, по-добре прехвърляйте го с коли, както в миналото, и нека ви го обират до 90 процента по границите.

Шефът известно време мълчи замислено. Сетне бърка в джобчето на смокинга си, изважда дълга пура и грижливо я освобождава от целофанената одежда. После прибягва до следващата фаза на операцията, с помощта на джобното ножче. А подир туй, то се знае, запалва.

– Добре де, този въпрос няма сега да го обсъждаме – решава Дрейк,

като ми отправя гъста струя дим, за да ми покаже колко хубаво мирише пурата му. – Минавайте нататък.

– В случай че се приготви пратка от пет или дори десет кила хероин...

– Десет кила хероин? – вдига вежди шефът. – Давате ли си сметка какво прави това, изразено в парични знаци?

– Приблизително. Обаче когато каналът е сигурен, десет кила са винаги за предпочитане пред пет или пред две...

– Но само когато е абсолютно сигурен, Питър! – прекъсва ме червенокосият въглен.

Пътем казано въгленът му в тоя миг изглежда здравата нажежен, нещо трудно обяснимо, ако се вземе под внимание, че никъде около ръката му не виждам специфичната цилиндрична чаша.

– 98 на сто сигурен – уточнявам. – Не мога все пак да не оставя 2 на сто за непредвидимите случайности.

– Оставете сега процентите.

– Когато у нас искаме да кажем, че една работа върви добре, имаме обичай да казваме, че върви като по вода. Аз съм моряк, мистър, и можете да ми повярвате, че нещата наистина най-добре вървят по вода. По водата по-малко друса, мистър.

Млъквам за малко, колкото да запаля на свой ред цигара и да изостря още повече вниманието на шефа.

– От вашите хора се иска да опаковат както трябва хероина и да го лепнат по съответния начин върху подводната част на даден кораб, идващ от Босфора за някое българско пристанище – Бургас или Варна, по ваш избор. Толкова. Цялата останала част на операцията ще бъде осигурена от мене и моите хора. Вашата единствена грижа ще бъде да получите стоката във Виена. Това отърва ли ви?

– По-точно, ако може! – подканя ме Дрейк.

– Може и по-точно: моят човек откача стоката от кораба и я пренася до съответното дунавско пристанище, където по същия начин я залепва на някой шлеп. Вие пък я отлепвате в Австрия. Какво повече?

Дрейк отново мълчи известно време, като се задоволява да насища атмосферата с гъсти кълба дим.

– Планът като обща схема е изкусителен – установява най-сетне той между две никотинени изригвания. – Обаче реализацията му предполага уточняването на още редица подробности.

– Готов съм и с подробностите.

– Например – формите на връзка. Вие знаете, че въпросът за

връзката е доста деликатен, Питър!

– Тя ще бъде възможно най-лесната и най-сигурна. След като знаем името на кораба и времето на пристигането му в България, аз ще изпратя няколко пощенски картички с невинен текст до моите хора там, в страната. А след като хероинът се прехвърли върху шлепа, други няколко поздравителни картички ще бъдат изпратени на ваш адрес в Австрия. Шлеповете пътуват достатъчно бавно, а картичките ще съдържат такъв невинен текст, че няма начин поне част от тях да не пристигнат до местоназначението си. Въпрос на уточняване е как ще бъде нанесено името на шлепа върху картичката или върху марката или ако щете – под марката. За това съществуват сто начина.

– А хората? – запитва шефът, като примижава от дима, който сам е произвел. – Въпросът за хората е още по-деликатен, Питър!

– Хората ги искайте от мене. Мога да ви предоставя една, две, три дузини сигурни хора, готови на всичко срещу скромна сума. Но аз лично предпочитам екип в минимален състав от четири-пет човека, един от които ще ръководи всичко и ще отговаря за всичко пред мене.

– Колкото по-малко помагачи, толкова по-добре – кима Дрейк. – Ще спестим разноските и ще увеличим шанса за успех. Обаче много или малко, тия хора трябва да се вербуват. А също – при случай – и да се контролират.

– Това е също моя задача – заявявам. – Изобщо от Варна до Виена всичко е моя задача. За вас остава само да прибирате парите.

– Не се хвалете, казах ви – промърморва шефът. – Всичко това първа подлежи на проверка. Грижлива проверка, Питър, додето се решим на операцията.

– За операцията е необходимо още едно условие – подсещам го.

– А как си го представяте това условие?

– Представям си го като десет процента.

– Вие сте луд! – отвръща Дрейк без патос, ала съвсем категорично.

– Имате ли представа каква е цената на... да речем на десет кило хероин?

– В Америка това прави не по-малко от десет милиона.

– По цените в Америка работят само американците – бърза да поясни шефът. – Но дори по европейски цени това прави пет милиона. И вие имате наивността да вярвате, че ще ви предложи петстотин хиляди, та дори и всичко да върви по вода?

– Защо не? След като и за вас ще останат не по-малко от два милиона.

– Аз съм ви взел за секретар, Питър, а не за да водите счетоводството ми – уточнява червенокосият въглен. – Обаче след като сте се нагърбили и с това бреме, дължа да ви припомня, че не съм сам в операцията и че съществува друг участник, чиито претенции са по-алчни и от вашите.

– Другият участник ще спечели достатъчно от разликата между европейските цени и американските, щом те, според вас самия, са двойно по-високи. Другият участник ще печели сто на сто, мистър. А аз искам от вас някакви мизерни десет процента.

– Вие сте луд! – повтаря Дрейк.

Сетне навежда глава, сякаш наскърбен от тежката диагноза, която сам е формулирал. За да произнесе подир късо мълчание:

– Един процент! И то просто за да ви дам възможност да оцените великодушieto ми.

– Допусках, че ще ми намалите един или два процента – въздъхвам. – Но не предполагах, че ще имате безочieto да ми предложите един процент.

– Един процент и живота, Питър! А животът струва много повече от всякакви проценти. Особено когато човек е на ваша възраст.

Той замълчава, отново обладан от лека скръб, сетне произнася носталгично:

– Какво не бих дал, за да бъда на вашата възраст, приятелю!

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Сред кабаретния здрач на „Ева“, ухаещ на скъпи пури и дамски парфюм, зелените лъчи на прожектора осветяват гланцирания кръг на дансинга. И там, сред тоя седефен кръг, под протяжните вопли на оркестъра, една жена се намира в смъртна схватка с огромна зелена змия.

Гледката, общо взето, е доста гадна, не заради змията, която е съвсем безобидна и направена от плюш, а затуй, че смъртната схватка всъщност се оказва сладка прегръдка, а размяната на любовни ласки между жената и влечугото може да бъде духовна храна само за един сексуален психопат.

Масата ни е до самия дансинг и аз се намирам тук по висше благоволение на шефа, решил да ознаменува помириенето между себе си и своя верен секретар. Помирение, постигнато подир напрегнати и продължителни пазарлъци, в течение на които възнаграждението ми по хероиновата операция най-сетне бива повишено от един на два процента. Процентите, дори и някой ден да се превърнат в пари, са без всякакво значение за мене, обаче от огромно значение е Дрейк да се убеди, че съм жизнено заинтересуван от начинанието и че основната сила, която ме влече към това начинание, е паричната изгода. Затуй настоявам на своето с такова тъпо упорство, че рискувам да получа вместо добавъчни проценти няколко съвсем нежелателни куршума и отстъпвам едва когато долавам лекия знак на Бренда: „Мирясвай вече, прекаляваш“.

Мимическите съвети на мис Нелсън съвсем не създават у мене илюзии. Отлично разбирам, че симпатиите ѝ са насочени не към мене, а към хероиновия трафик, който би могъл да донесе купища пари на Дрейк, а следователно и на нея. И като трезва жена тя се старее да контролира действията на тия двама мъжкар, за да не би сляпото им упорство да доведе дотам, че единият да премахне другия и хероиновата операция да си остане само неосъществен проект. Изобщо имам твърде високо мнение за Бренда, за да допускам у нея някакво друго човешко чувство освен алчността.

Мулатката под зеления прожектор – защото това е мулатка – най-сетне се е уморила да увива змията около тялото си и е захвърлила плюшеното чудовище върху дансинга, за да се занимае изцяло със себе си. Сладострастните вопли ненадейно секват и отстъпват място на бясна румба, под чиито звуци самката започва да тресе неистово снагата и

полата си, която е всъщност наниз от банани и изчерпва цялото ѝ облекло. Тазовите части подскачат с такава необузданост, че бананите един подир друг отхвъркват на пода, за да разкрият пред очите на публиката и ония детайли, които до тоя момент са били все още скрити. Един тропически плод се е търкулнал до обувката ми, ала аз го подритвам небрежно, тъй като не обичам банани, особено когато са от пластмаса.

Краят на номера бива ознаменуван от откъслечни ръкопляскания, доста вяли, ако се има предвид колко пот е иззходвала бедната жена по време на танцовите си спазми.

– Прощавайте, скъпи, но струва ми се тая мулатка е прекалено вулгарна за кабаре от ранга на „Ева“ – подхвърля Бренда, като протяга дългата си добре гледана ръка към чашата шампанско.

Дамата пие шампанско, докато ние с Дрейк, като по-невзискателни хора, се наливаме с уиски.

– Вярно е – кима охотно червенокосият въглен, на когото скочът е подействувал доста възпламенително. – Особено ако се вземе предвид, че тук, на тоя подиум, самата вие сте започнали блестящата си кариера.

– Излишно е да ми го припомняте – отвръща сухо жената. – И все пак не съм се явявала с такива вулгарни номера.

– Екзотиката винаги е вулгарна – изръмжава шефът. – Примитив, атавизъм, груби страсти... Ако не е вулгарна, няма да е екзотика.

– В такъв случай заменете я с нещо друго, приятелю.

– Бих я заменил, но какво да правя, когато вие вече не щете да се събличате публично – промърморва Дрейк.

– Ако знаех, че ще успея да ви ядосам, бих се съблякла още сега – отвръща Бренда. – За жалост вас човек не е в състояние дори да ви ядоса.

– Защо? – вдига вежди шефът. – Питър одева почти успя. Още секунда или две и щях да го запозная с Марк.

Не знам кой точно е тоя Марк, но нещо ми подсказва, че вероятно става дума за извънредния и пълномощен посланик на смъртта. Дрейк обаче в момента явно не е настроен за погребални истории. Сполучливият изход на преговорите и добрата перспектива на операцията, без да говорим за вече изпитото уиски, са повишили самочувствието му.

– Е, какво, приятелю? Нима един стриптийз на мис Бренда не ви привлича? – обръща се той към мене.

– Мисля, че тази вечер ми нанесохте достатъчно удари, за да трябва да ме замесвате и в семейните си кавги – произнасям апатично.

– Удари? На вас? – прави се на изненадан въгленът. –

Неблагодарник! Вие изкопчихте от мене това, което никои до днес не е изкопчвал от стария Дрейк.

Той може би се готви да каже още някоя и друга топла дума за успехите ми, ала оркестърът наново гръмва и на дансинга се появява следващата изпълнителка, съчетаваща у себе си и жената, и змията. Една гъвкава самка, полюшваща се в златистата си тясна и дълга рокля под лъча на прожектора, който сега вече е червен. Самката отпърво се полюшва съвсем безцелно, сякаш просто да се разгрее и да даде време на зрителя да оцени хармонията на пропорциите ѝ. Сетне бавно започва да разтваря ципа на одеянието си. Ципът е отпред, закрит под дълга лента с фалшиви елмази, сиреч на доста лесно място, ала жената го разтваря тъй мудно, сякаш се касае до истински трудов подвиг. Защото номерът на тая пък е да играе по нервите на публиката.

– Май че е откраднала собствената ви атракция – изръмжава Дрейк достатъчно силно, за да го чуем. – Бихте могли да я дадете под съд.

Бренда не си дава труд да отговори и погледът, който е отправила към дансинга, изразява нещо средно между професионално любопитство и хладно пренебрежение.

Най-сетне ципът е разтворен докрай и златистият парцал, пардон, роклята, би могъл да бъде запокитен с един жест, но артистката няма вкус към простите решения. Тя се заема с все същата убийствена бавност да освобождава едното рамо от одеждата и, приключила с тая операция подир цяла вечност, методично пристъпва към същите действия с другото. Сетне, притиснала роклята до себе си, почва все тъй мудно да я свлича надолу, за да разкрие на отегчената публика, че тепърва има да се смъква и сума бельо. Впрочем публиката съвсем не изглежда отегчена, а по-скоро – заинтригувана. Тя отдавна вече знае, че целият номер е в събличането и че събличането веднаж приключено, дамата ще завърти в прощален жест задните си части и ще си тръгне, а няма да седне да играе с вас белот.

Така и става. Макар и подир цяла вечност.

– Хареса ли ви номерът, Питър? – пита не без нотка на гордост шефът. – Ако ви е харесал, значи ще харесате и Бренда.

– Оставете тия намеци, мистър – избъбрям с нотка на досада. – Нямам никакво желание да ми пращате вашия Марк.

– Аз също – признава Дрейк. – Поне додето не съм видял на какво сте способен в другата област. А започнете ли прекалено да харесвате Бренда, не мога да ви гарантирам дълголетие. Не казвам, че непременно ще ви пратя Марк, но рискът да го направя не е малък.

– Престанете, Бил – промърморва дамата. – Никак не ви отива да се правите на ревнив.

– Не забравяйте, скъпа, че освен това глупаво чувство на ревност, човек може да има и известно чувство на достойнство. Нали, Питър?

– Не разбирам нищо от чувства.

– Толкова по-добре за вас. Допуснеш ли да те водят чувствата, току-виж те отвели до Марк.

– Прекалено често взехте да споменавате това име – забелязвам. – Почвате да ме плашите.

– Засега, ако някой има основание да се плаши, това не сте вие. Поне додето не ви е омръзнал животът. Защото ако настъпите някъде стария Дрейк, ако го настъпите по интереса му или да кажем по достойнството, това ще означава, че животът наистина ви е омръзнал, нали, Питър?

– Допускам, че е така...

Но репликата ми е заглушена от предупредителния гръм на оркестъра, последван от предупредителния глас на водещия:

– А сега – мис Линда Грей!

В цялото си величие. Едно величие, което още по-ярко се откроява на фона на строгия тоалет: бяла блуза с много дантели и дълга черна пола. Но каква глава! И каква фризура!

Мис Линда прави няколко стъпки към средата на дансинга, дето вече е поставена стойката с микрофона. Значи тоя път няма да има събличане. Или стриптийзът ще бъде от духовно естество. Артистката се покланя скромно на няколкото раздали се тук-там ръкопляскания, придава също тъй скромен израз на лицето си, сетне взема в ръка микрофона и обхожда с разсеян поглед масите край дансинга, додето спира върху бедната ми персона. Жертвата е намерена. Може би не идеалната за случая, ако си спомним за синината и драскотината ми, но какво да се прави, когато всички други в първата редица са или жени, или дъртаци.

Мис Линда прави още няколко стъпки, сега вече в моя посока, по-тапя очи в моите и в залата се разнася топъл мелодичен глас:

Не ми го казвай: знам, тече животът,
нощта умира, за да дойде ден
с будилника и с делничния грохот.
И пак ще спре на Лестър скуер метрото,
но може би без теб или без мен.

Нищо не ми пречи, разбира се, да ѝ обърна гръб и да я оставя на сухо и изобщо да покажа, че пет пари не давам за нейната меланхолия. Но дали под властта на изпитите два скоча или под властта на тия две синьо-зелени очи, аз я оставям да надзърта в моите и дори да постави дружеска ръка на рамото ми:

Не казвай: пак ще бъда тука утре.
 Не казвай: пак ще те обичам утре.
 Не казвай: пак ще те целувам утре.
 Защото утре, утре, утре
 ще съмне може би без теб или без мен.

Бих могъл естествено да стана и да кажа: „Успокойте се“ или: „Я по-добре седнете и пийнете нещо“, или най-малкото да отместя тази нежна ръка от новия си костюм, но дали под властта на изпитите два скоча или под властта на тия две синьо-зелени очи, аз я оставям да се припознава и да ме смята за свой любим и да се държи за рамото ми. Впрочем тя вече е оставила рамото ми и прави няколко стъпки назад към стойката на микрофона, но вместо да го окачи там, където му е мястото, продължава:

Не знам ще бъда ли. Не знам ще бъдеш ли.
 Ала раздялата до утре е безкрайност от тъга.
 За любовта не се говори в бъдеще,
 когато двама души нямат бъдеще,
 когато всичкото, което имат, е „сега“.

Подир което, както и следва да се очаква, идва отново ред на референата и дамата вече отправя погледи не към мене, а нейде към дъното на залата, където се таи може би съдбата или смъртта или някой от келнерите, изобщо тайнственото и неразгадаемото, а в залата с интонацията на сподавено отчаяние се носи мелодичният настойчив глас:

... Защото утре, утре, утре
 ще съмне може би без теб или без мен.

Сетне гръмват ръкоплясканията. В подобни случаи и на подобни места хората винаги охотно ръкопляскат, за да покажат, че са дошли тук не за голите задници, а за Изкуството, чистото и възвишеното, изобщо онова с главното И.

* * *

– Как спяхте, Питър? – произнася любезно Дрейк, когато – призован от Ал – се явявам в кабинета със спуснатите завеси.

Избъбрям нещо в смисъл на „мерси, добре“ и продължавам да чакам, изправен сред стаята, тъй като отлично знам, че шефът не ме е повикал, за да разбере как съм спал.

Той обаче не бърза с деловата част, а става и приближава до количката с бутилките, която вече се мъдри между двете кресла.

– Надявам се, че мис Линда не е тревожила твърде сънищата ви? – запитва рижият, като улавя бутилката „Балантайн“.

– Дори никак – признавам. – Нямам слабост към вокалните изпълнения.

Дрейк си налива два пръста уиски и пуска в чашата две кубчета лед, които непринудено е поел с пръсти от кофичката. Сетне отпива, за да провери какво се е получило, и промърморва:

– Вокалните изпълнения... Тук не става дума за изпълненията, а за изпълнителката. Макар че и тази песен, как беше, дето напразно чакаш да се събудиш, защото утре ще бъдеш в моргата, наистина си я биваше.

Той внезапно се сеща за домакинските си задължения и прави къс жест към барчето:

– Сервирайте си, не стойте като паметник.

– Не знам дали не е още рано – отвръщам колебливо, като се приближавам към количката.

– Рано ли? Това наистина не е възпитано от ваша страна, приятелю. Карате ме да се чувствавам като алкохолик.

Шефът отпива още глътка, после се връща на своето:

– Странно наистина... Мислех, че ще си допаднете с Линда. Тя със самочувствието на голяма певица и вие със самочувствието на голям герой... Мислех, че ще си допаднете.

– Вероятно защото допада на вас – позволявам ги да подхвърля.

– О, съвсем не! – поклаща глава Дрейк. – Все пак предпочитам Бренда. Макар че – понеже това е разговор между мъже, – ще ви призная, че и Бренда ми е много. Изобщо, Питър, не знам дали сте забелязали, но жените са нещо като котките. Не че изпитваш особена нужда от котка, но понеже съседът си има котка, смяташ в реда на нещата да имаш и ти.

– Вашата изглежда повече на пантера – позволявам си отново да кажа, понеже разговорът е между мъже.

– Пантера? Пози, приятелю, и нищо повече. Всяка котка иска да мине за тигър, обаче това са пози. И все пак Бренда е умна котка.

Той замълчава, сетне добавя сякаш на себе си:

– Да се надяваме, че ще излезе умна...

Едва когато допива скоча си, шефът се сеща за какво ме е повикал:

– Налага се да обсъдим по-подробно вашия проект. И този път, заедно с Ларкин.

– Защо именно с Ларкин?

– А защо не с Ларкин? – запитва малко по-рязко Дрейк.

– Ваша работа – свивам рамене. – Но ако питате мене, тоя Ларкин ми намирисва на полицай...

По червеното лице на Дрейк се изписва нещо като полуусмивка:

– Ами защото наистина е полицай. Макар и в минало време. Уволнили са го за корупция и изобщо за дребни човешки прегрешения. Но това не му пречи все още да разполага с връзки в полицията отвъд океана. И да си разбира от работата. С две думи, той ще поеме стоката оттук нататък, а ще ни помогне и на Изток. Така че операцията не може да мине без неговото участие. Нито без неговото одобрение.

Шефът замълчава. После се сеща и ненадейно възкликва:

– „Полицай“, а? Имам чувството, че вие ще се окажете малко по-умен, отколкото съм предполагал, приятелю.

Той отново се връща зад бюрото и се настанява на обичайното си място.

– Впрочем, понеже Ларкин ще дойде едва към обед, искам да свършите и още една работа. Ще отидете тук през две улици на номер 36, ще се качите на първия етаж и ще влезете през оная врата, дето пише Холис-фото. Ето ви ключа. Ако човекът още не е там, ще го почакаете.

– Кой човек?

– Човекът, дето ще ви предаде писмо за мене. Не мислете, че ви използвам за раздавач или както вие бихте се изразили, за слуга. Писмото е секретно, а освен туй вие и по-нататък ще поддържате връзка с тоя човек. Така че приемете пратката, заключете и се връщайте направо тук.

– А нали вие сам казахте, че е опасно да се движа извън вашата улица? – напомням.

– Вярно, вие сте без паспорт – промърморва Дрейк.

– Аз бих могъл да имам паспорт, стига да си направите труда да бръкнете в чекмеджето – промърморвам.

– Вие наистина се оказвате по-умен от допустимото – въздъхва шефът. – Макар че за чекмеджето не познахте.

Той прави ленив жест към касата, вградена зад бюрото, завърта ключа, отваря стоманената врата и измъква документа ми.

– Мисля, че визата отдавна е изтекла...

– Отдавна беше изтекла – кима рижиат. – Но май че някой я поднови.

И той ми подхвърля паспорта през бюрото.

* * *

Номер 36 се оказва мрачна сграда с доста запуснат вид. Част от прозорците са изпучупени, а други – заменени с дъски и по всичко изглежда, къщата е обречена на скорошно събаряне.

Една от трите врати на първия етаж наистина е означена с малка месингова табелка Холис-фото. Отключвам и влизам в тъмно антре, а оттам прониквам в друго, също тъй тъмно помещение, понеже и двата прозореца са задънени с дъски. Напипвам електрическия бутон и от тона лумва обилна светлина. Точно срещу мене се намира втори вход с черна завеса, водещ навярно към фотографското ателие. Но това е подробност, която в момента не ме занимава. И единственото, което ме занимава, е човекът, проснат на пода и захлупил лице в локва кръв.

Приближавам, навеждам се и оглеждам мястото около трупа, с надеждата да открия някакво писмо или бележчица. Не откривам нищо. Писмото, ако съществува такова, навярно е в джоба на убития. Само че той е легнал тъкмо върху джобовете си. В тия сини дочени дрехи на американските говедари джобовете са винаги отпред. Навеждам се още малко. Грешка няма: мъртвецът е самият Майк.

В този миг ми се струва да долавям иззад черното перде на насрещния вход съвсем лек шум. Долавям или си въобразявам, че долавям, все едно, необходимо е час по-скоро да изчезна от това място. Когато в квартала има двама български пришелци и когато единият от тях е убит, мисълта на полицията твърде лесно може да се насочи към другия.

Поемам обратния път, като не забравям да избърша с носна кърпа електрическия бутон и дръжките на вратата.

Пет минути по-късно, когато вече се движа по оживената улица към Дрейк-стрийт, едва не се блъсвам в слаб мъж с черен костюм и черно бомбе.

– Мистър Хигинс...

Мъжът ме гледа втренчено, обаче в погледа му се чете не толкова заплахата, колкото укор:

– Вие бяхте ми обещали нещо – напомня той, разбрал, че голият

поглед, дори и красноречив, не върши работа.

– Да, защото нямах паспорт. Но сега вече имам.

– Ще ви затрудня ли прекалено, ако помоля да го покажете?

– Съвсем не – успокоявам го и подавам документа.

Мистър Хигинс го разглежда грижливо, бих казал дори с педантична дребнавост, обаче неоспоримата очевидност го заставя да признае, че всичко е в ред и да ми върне паспорта.

– Жалко – промърморва той. – Отново останах без помощник.

И добавя сякаш на себе си:

– Трудно, много трудно се работи по тия места...

Намирам Дрейк все тъй седнал зад бюрото си и все още сам.

– А, вие вече се върнахте?... – приветствува ме той. – Къде е писмото?

– Какво писмо?... – избъблям. – Там е само Майк. И то – мъртъв.

– Значи, аз ви пращам за едно, а вие свършвате друго, хитрец такъв! – заканва ми се шеговито с пръст шефът.

– Не ми е ясно какво искате да кажете.

– Може би не ви е ясно и че сте го убили?

– Но няма вие...

– Какво „аз“? – прекъсва ме Дрейк. – Аз наистина ви подхвърлих, че не е зле да си отмъстите за побоя, но съвсем не съм допускал, че ще го направите така драстично. Вие малко прекаляхте, Питър!

– Обаче това убийство съвсем не е моя работа.

– Фактите говорят друго – възразява червенокосият, като вади от чекмеджето някаква снимка и ми я подава.

Доста красноречива снимка. И вероятно съвсем скоро извадена от полароида. Питър наведен над трупа на Майк в същата оная стая. Сподавам неприятната си изненада и подхвърлям пренебрежително:

– Фалшификацията наистина е налице. Но не вярвам да има особена тежест като улика. Знаете, че дори не разполагам с пистолет.

– Пистолетът при нужда също може да бъде намерен – бърза да ме успокои шефът. – И то добре гарниран с пръстовете ви отпечатъци. Изобщо не знам откъде е у вас тоя навик да хвърляте пистолети през прозорците, за да попадат в ръцете на странични хора. Във всеки случай сега вече оръжието е на сигурно място.

– Чудесно – отвръщам с въздишка на примирение, като се отпускам в креслото. – Да допуснем, че инсценировката ви е образцова. Но за какво ви е тя?

– В момента – за нищо, Питър. Обаче човек никога не знае...

Когато разполагаш с известни улики срещу някои хора, тогава и с по-голямо основание можеш да се доверяваш на тия хора. Доверието е хубаво нещо наистина, но само когато не е сляпо.

Той отдръпва погледа на сините си очички от мене, за да го насочи към кристалния полилей.

– Вие, ако се не лъжа, пак сте имали малка беседа с Хигинс...

– Поиска да провери паспорта ми.

– И нищо друго?

– Вие просто се развличате с мене, мистър. Като че ли Хигинс не е ваш човек.

– Хигинс наистина е мой човек – отвърща шефът и свежда очи към пълните си пръсти, за да установи, че те леко потрепват върху бюрото. – Само че той е и човек на полицията. А когато служиш на двама господари...

На вратата се почуква и миг по-късно влиза Ларкин.

– А! – възкликва Дрейк. – Идвате тъкмо навреме: говорим тук за ония полицаи, дето служат на двама господари. Една наистина много увлекателна тема...

– Една доста банална тема, драги – възразява мургавият мъж, като му отправя тежкия си неподвижен поглед. – И съвсем изчерпана.

– Но която нерядко възниква в нови варианти – настоява на своето рижиат.

– Предполагам, че не за това сте ме извикали – произнася хладно Ларкин.

– Седнете и ще разберете – казва вече с друг тон Дрейк.

И когато гостът се разполага насреща ми:

– Става дума за новия ни проект. Проекта на Питър.

Подир което ми се дава думата за сбито, изчерпателно изложение.

– Това е вече нещо по-реално – признава сухо Ларкин, когато свършвам.

И минава на въпросите. Къси, и остри въпроси на професионалист, засягащи операцията по всички шевове.

– Да, това е нещо по-реално – повтаря бившият полицай, когато и въпросите са изчерпани. – Смятам, че след като направя и проверките по моя канал, можем да пристъпим към подготовката.

– Гледайте тия ваши проверки да не траят много дълго – подхвърля червенокосият.

– Ще траят точно колкото е необходимо, Дрейк – отвърща с ледена усмивка Ларкин.

В тоя момент улавям беглия поглед на шефа – „Свободен си“ – и ставам, за да дам възможност на хищниците да си поръмжат на четири очи.

* * *

– Вие сте страшно апетитна жена – казвам. – Здрав дух в здраво тяло, това сте вие, Дорис.

– А вие сте ужасен ласкател, мистър Питър – отвръща по обичая си жената.

Заварил съм я да поставя чисти чаршафи на леглото и седнал в ожуленото кресло, изчаквам да привърши, за да заема любимото си за размисъл положение – хоризонталното.

– Навярно вече знаете новината? – запитва Дорис, като се изправя.

– Нищо не знам. Каква новина?

– Ами онзи, вашия сънародник, са го очистили.

– Това не е възможно!

– Абсолютен факт! – настоява стопанката. – Намерили са трупа му в някаква изоставена къща през две улици.

И добавя нравоучително:

– Така е, когато кривнеш от правия път. Отпърво – хашиш, а после – куршум.

– Сега полицията ще има да рови...

– Не се и надявайте! За полицията тия неща са дреболии, мистър Питър. Ако искате да знаете, тя даже се радва, когато такива съмнителни типове се изстребват помежду си. Това само я облекчава.

– Една малка глътчица, Дорис?

– Довечера ще се възползувам от поканата ви, не сега. Иначе съсем ще се пропия – усмихва се жената и излиза.

Не знам дали сте забелязали, но човек се чувства особено добре, когато ляга облечен върху чисти чаршафи. Е, не с обувките, разбира се. Обувките можете да ги качите върху дъската на кревата. Сетне притваряте очи и започвате да разчепквате грижите си, пък – додето стигнете.

Да, наистина: полицията едва ли ще си губи времето в сложни анкети по смъртта на един продавач на хашиш и при това – емигрант. И убийството ще бъде отбелязано с пет реда в черната хроника, преди да отmine в забравата. Обаче делото ще остане в архивата, за да бъде при нужда наново измъкнато. А дали ще бъде измъкнато или не, това ще зависи единствено от волята на моя шеф.

Тоя тип Милев имаше навика да говори с излишна припряност и

понеже бързаше, бъркаше, а понеже бъркаше, налагаше се да се поправа. Но такъв е бил изглежда не само начинът му да разговаря, а и да действа. За жалост при действията избързаш ли и сбъркаш ли, не винаги е възможно да се поправиш. Поправката я вършат други. И то изцяло в твоя вреда.

Той се бе появил по тия места по волята на случая и от дребната търговия с хашиш и чрез дребните разклонения на мрежата от пласъори бе успял да се добере до самия шеф и се бе припознал, виждайки в неговото червено лице изгрева на жадуваното щастие. И бе му сервира един импровизиран план, в който и сам вероятно бе повярвал, един план за да блесне и да стане доверен човек.

Удобен момент, за да блесне. Защото самият Дрейк се задъхваше вече в тая глуха улица, превърната в негова малка империя. Тя бе станала наистина твърде малка за широкия му размах. И жаждата за нови територии бе започнала от идеята за мизерна пратка хашиш през Балканиите, понеже Средиземноморието се оказваше от ден на ден все по-неудобно. А после дребният проект се бе разгорял и лумнал в мечтата за един трафик от голям мащаб. Додето изведнаж се бе изяснило, че тоя трафик е само мираж.

Сега присъдата над лекомисления виновник е изпълнена. И на негово място е поставен заместникът му. И този заместник съм аз – нагърбен с двойното бреме: да отговарям за едно убийство, което друг е извършил, и да реализирам една операция, която друг е трябвало да осъществи. Перспективата е наистина примамлива. Както казва Дорис: от първо – хашиш, а после – куршум.

Колебая се известно време между оценката на песимиста, че нещата не вървят добре, и тая на оптимиста – че нещата биха могли да бъдат и още по-зле, додето изведнаж забелязвам, че между тия две непримирими позиции ненадейно е изникнал някакъв тъмен силует. Един млад мъж с бледо лице, черна шапка и черен шлифер, едно траурно същество, също като погребалния Райт, с тази разлика, че от него се носи не аромат на люляков парфюм, а появява хладният лъх на смъртта.

Бях го зърнал още в първите дни на шляенето ми из Дрейк-стрийт. Стоеше пред витрината на една от книжарниците, разглеждаше изложениите списания като човек, който няма какво да прави, и лениво дъвчеше дъвка. Сетне погледна по посока на мене, но не ми обърна никакво внимание и влезе в книжарницата. Предполагам, че засега още не ме познава. Аз обаче го познах. Бях го видял, макар и само за миг, когато, застанах при входа на вагона, бе стрелял срещу Борислав.

Разбрал бях, че се казва Марк едва от Дрейк, ала още по-рано подозирах, че това е наемният му убиец. И ако не бях научил името му, то бе само защото не бях чул никой да го повика или да заговори за него. Хората не обичат да говорят за смъртта, а тук, на тая улица, Марк бе смъртта. Или ако искате, нейният извънреден и пълномощен посланик.

Виждах го понякога в часа на обедния наплив да стои в книжарницата на Оливър и да разлиства лениво някое списание, додето преживя вечната си дъвка. Или, изправен пред бакърения бар в кафенето, да пие съсредоточено своята кока-кола, съвсем сам и съвсем изолиран от околните бърбиви консуматори на черната гинес, или безцелно да се шляе из Дрейк-стрийт. Шляенето и зяпането бяха, изглежда, основните му занимания – един убиец не може по осем часа дневно да върши убийства, а колкото до страстите, предполагам, че изобщо ги нямаше, дори тия, най-разпространените, към жените и към спирта. Заместваше спирта и тютюна с дъвката, а жените – с образите им в порнографските списания.

Трябва да беше към 30-годишен, ала лицето му бе сякаш без възраст, слабо и бледо, с оная жълтозеленикава болнава бледост на комарджиите и хората на нощните професии, макар професията на убицеца да не спада непременно към нощните. Едно лице с наистина непроницаема маска, която вероятно дори не бе маска, едно лице, което не изразяваше нищо освен пълно спокойствие и пълна пустота и което може да бъде привилегия само на хора, освободени от обременителните мерки за добро и зло.

Не, това не беше горила и нямаше нищо общо с вида на горилите. Изглеждаше по-скоро фин и деликатен в жестовете си, като златар или цигулар, изобщо като човек, свикнал да борава не с голи ръце, а с тънки инструменти. Макар че неговият обичаен инструмент едва ли изискваше особен финес, ако не броим точното око. Що се отнася до самия този инструмент, предполагам, че го носеше в специалния вътрешен джоб до лявата мишница и може би именно за да не изпъква твърде, дори през топлите дни рядко се разделяше с черния си поплинен шлифер.

Изобщо един черен човек. И една тъмна личност. Тъй тъмна, че колкото повече мисля за нея, толкова повече ми притъмнява пред очите. Додето заспивам съвсем.

* * *

През следващите дни шефът наново ме извиква два-три пъти за уточняване на отделни въпроси по бъдещата операция. А после пак ме забравя. Вероятно изчаква Ларкин да направи проверките си.

Допускам, че заедно с паспорта съм получил и негласното разрешение да прескачам отвъд границите на Дрейк-стрийт, защото когато почвам да го правя, никой не възразява. Дали съм следен по-отдалече или рижият вече е решил, че ме е хванал достатъчно здраво, но най-после добивам възможност да изляза на чист въздух. Доколкото в Сохо изобщо може да става дума за чист въздух.

Сохо – един по-малък град между другите по-малки градове в този огромен град Лондон. Лабиринт от улици като Дрейк-стрийт, понякога по-пъстри, а понякога по-унили от нея. Върволица от ресторанти – френски, испански, италиански, гръцки, китайски и дори английски, барове и клубове за еротични зрелища, скъпи заведения за изискана публика и мръсни дупки за пияници и наркомани.

Сохо – с тълпите пришълци в обедните и вечерни часове и с прицкаващите ги туземци, караулеци по тротоара проститутки с чанти под мишница и цигари в уста, кресливи портиери на кабарета, хомосексуалисти в предизвикателни облекла, дребни търговци на марихуана и порнографски сувенири, улични фотографии и сутеньори.

Сохо. Подир лукса на Парк-Лейн и Бонд-стрийт, подир импозантните фасади на Риджън стрийт и Оксфорд стрийт, подир простора на площада пред Бъкинггамския дворец и на Трафалгар скуер, този квартал ще ви се стори тесен, мрачен и душен. Но след като седмици наред съм бил затворен в усойния улей на Дрейк-стрийт, аз не съм толкова възкастен. Изобщо преживявам щастието на човека, който след като дълги часове е седял залостен в асансьора между два етаж, най-после има възможност да си поеме дъх в непрветреното стълбище.

Използвам прочее възможността да пия кафето си веднаж в тоя, а друг път в оня бар, да оглеждам, застанал на някой тъгъл, върволицата минувачи или да зяпам по витрините и да чета малките обяви на дами, предлагащи се за голи модели, и на господата, търсещи такива.

Понякога, особено вечер, понеже вечерите са най-тягостни и най-дълги, стигам до тъгъла на Пикадили съркъс и спирам да погледам оня другия свят, който ми е запретен. Големите неоновы букви по фасадите следват обичайната си игра, започната още в дневните часове. Имената на напитки и дъвки угасват и светват, за да угаснат и светнат отново в синьо, червено и златно, доказвайки настойчиво и неуморно, че тая прозаична работа, търговията, също си има своята поетична страна.

А долу по тротоарите се движи лондонската навалица, хора на трупи или на двойки, тръгнали към театрите, кината и ресторантите. И само тук-там някой самотник като мене. Колкото за да си кажеш, че не си

единствен.

Насред площада върху потъмнелия бронз на фонтана се издига и статуята. Коя статуя? – ще залита някой, тъй като има хиляди хора, които всекидневно минават през площада на Пикадили, без да забележат, че тук има и статуя, понеже твърде бързат, за да се занимават със статуи. Но аз нямам къде да бързам и затуй съм успял да я открия, нещо не твърде лесно, защото наистина е съвсем дребничка и невзрачна сред високите очертания на околните сгради, сред многоцветните сияния на неона и потоците коли, между които мудно си пробиват път червените двуетажни лондонски автобуси.

Да, статуята. Не на Нелсън, за която трябва да прескочите до Трафалгар скуер. Нито на кралица Ана, очакваща ви в квартала на Уестминстър. А на малкия античен Ерос. Един мил каприз от страна на тоя чудовищен град, построен с войни и грабежи – да постави в центъра си изваянието на любовта. И едно наистина дребно изваяние, както е дребен всеки подобен каприз. Близко до ума е, че както е застанал на един крак и е опянал лъка си към потока коли, невръстният Ерос едва ли има шансове да поразии някого. Може би тъкмо затуй е и още по-трогателен.

И понеже става дума за това свято чувство любовта, следва може би да добавя, че веднаж срещнах Линда. Не знам защо Дрейк толкова иска между мене и Линда да възникне някаква взаимна симпатия, но естествено е да подозирам, че това едва ли е от копнеж да ни задоми и слее в едно щастливо семейство, което ще живее дълго и ще има много деца. Каквито и да са подбудите му, те се натъкват обаче на съвсем спонтанна и напълно взаимна антипатия.

Срещнах я прочее една заран пред входа на „Ева“, дето отиваше вероятно на репетиция. Бих могъл да се направя, че просто не я виждам, ала това би означавало да покажа, че тя все пак ме занимава. Линда вероятно бе на същото мнение по въпроса. Тъй че кръстосахме безучастни погледи, кимнахме си студено и отминахме всеки по пътя си. Изобщо една среща, която дори не си струва да отбелязвам, ако не бе последвана от други събития.

А другите събития се очертаха едва когато шефът подир дълга пауза най-сетне наново ме повика в старомодния уютен кабинет със спуснатите завеси.

– Е, наскитахте ли се? – запитва Дрейк, от което ми става ясно, че през цялото време е бил в течение на движението ми из квартала.

– Ами какво друго да правя, когато вие вече дори сте забравили, че имате секретар.

– Не бойте се, Питър. Няма такава опасност. И дори да се случи да забравя, необходимостта да ви плащам заплата тутакси ще ме подсети.

Той се измъква бавно иззад бюрото, не, разбира се, за да ми стисне ръката, а за да прегърне дружески някоя бутилка.

– Един скок? – запитва шефът, като приближава до количката с напитките.

– Струва ми се, че още е малко рано...

– Рано ли? Кога ще престанете с тия ваши подмятания? Аз все още не съм чак такъв алкохолик, за каквото ме смятате.

Наливам си два пръста „Балантайн“, за да не го обидя и се отпускам в креслото. Дрейк отпива малка глътка, сетне повтаря, за да съпостави вкуса на първата с вкуса на втората и оставя цилиндричната чаша на бюрото. После вади от джобчето традиционната пура и се заема с традиционните манипулации. И едва след като пурата почва да произвежда обилните си порции дим, стигаме до същественото:

– Тия дни ми стана ясно, че скитането е за вас любимо занимание. Не да се мъкнете по жени, не да играете покер, не даже да ядете бой, а скитането, това е вашето хоби. Затуй реших да ви дам възможност да го разгърнете на по-широк терен: отвъд Сити, отвъд Лондон, отвъд Острова, чак до оная там балканска страна.

– Значи, Ларкин е приключил проверките си? – запитвам, като оставам без внимание проявата на великодушие към моето хоби.

– Почти. Във всеки случай настъпва времето, когато вашият план, един наистина чудесен план, обаче на книга, трябва най-сетне да се превърне в реална операция.

– Не забравяйте, мистър, че оная балканска страна, за която споменахте, е моята родна страна и там доста хора ме познават.

– Нищо не съм забравил, Питър, нищо! – успокоява ме Дрейк и с наслада набира възможно повече дим в устата си, преди да го отпрати великодушно към мене. – Вие ще бъдете за целта съответно преобразен.

– Декизацията в наши дни, доколкото съм чувал, не върши много работа.

– Зависи каква, приятелю. Нямам предвид всички тия глупости с изкуствени бради и фалшиви носове. Но ако примерно ви се направи една солидна пластична операция...

– Операциите ме отвращават още от ранно детство, мистър. Още откакто ми изрязаха апандисита.

– Добре, добре, не настоявам. Аз съм мек човек, Питър, и просто се отвращавам от насилието. Така че ще минем към най-лесното и, ако

питате мене, най-ефикасното: към естествените средства за преобразяване.

Той посяга към чашата си, допива я, а за да не отиде на вятъра все още неразтопенният лед, налива нови два пръста скоч.

– Нямаме представа какъв чудесен ефект се получава само с няколко невинни елемента: пускате брада, променят цвета на косите и брадата в смолисточерен, правите тена на лицето малко по-мургав и слагате очила. Не тия тъмните очила, дето още отдалеч предизвикват съмнение, а обикновени очила с безцветни стъкла.

– Да се надяваме... – произнасям с нотка на скептицизъм.

– Няма какво да се надявате. Бъдете уверен. Ще видите, че когато се погледнете в огледалото, и сам трудно ще се познаете.

Той наново се сеща за пурата си и наново дръпва два-три пъти, за да поддържа жаравата.

– Още повече, вие няма да имате и чак толкова възможности да се срещате със сънародници. Прегледът на летището. Сетне – настаняването в хотел за чужденци на крайбрежието. Сетне – плажът. А подир туй – обратният път. Къде толкова ги виждате рисковете за нежелани срещи?

– Вярно е, че ако нещата предварително се обмислят в подробности, опасността от подобни срещи може да бъде сведена до минимум – признавам.

– Ами че обмисляйте ги, нали това ви е работата! От мене ще имате всичко необходимо: британския паспорт, резервацията на местата в самолета и хотела, чековете, дори и...

Тук той прави къса пауза, за да извади дружелюбната си усмивка:

– ... Дори и една очарователна млада спътница, Питър! Ще имате щастието да бъдете придружаван от мис Линда Грей.

– Не се охарчвайте толкова, мистър. Това щастие бихте могли да си го задържите.

– Щях да го направя, приятелю, ако беше в интерес на операцията. Можете да ми вярвате, че старият Дрейк няма лошия навик да хвърля парите през прозореца, както вие хвърляте pistolетите. Но разходите по пътуването на Линда са необходими. Тя ще допринесе за декизиранката ви значително повече от очилата и изкуствената брада, взети заедно. Една млада брачна двойка, прекарваща медения си месец край морето, каква по-хубава легенда от тая?

Той замълчава, отпива от новата порция скоч и добавя:

– При положение, разбира се, че не се гледате като куче и котка. Вие наистина сте прекалено хладен към тая прекрасна жена, Питър. И

какъв глас! Спомнете си само оная песен: лягаш с мечти за новия ден, а всъщност – погребение.

Поглеждам разсеяно върха на цигарата си, без да обръщам внимание на поетичните му реминисценции, понеже мисля за друго. Сетне вдигам ненадейно очи и запитвам:

– Ами ако избягам? Защото вие не си въобразявате, че вашата Линда е в състояние да ми попречи, нали, мистър?

– Не съм дотам наивен, Питър! Мис Линда наистина има доста солидна физика, сравнена примерно с нашата мършава Бренда, но все пак това е жена и тя далеч не би могла да замести примерно Боб или Ал, а още по-малко и двамата, взети заедно. Но, искрено казано, аз едва ли бих ви изпратил Боб и Ал, дори това да бе удобно. Наистина вие можете да избягате. Е, добре: и какво, ако избягате?

Той замълчава, за да ми даде време сам да си отговоря на въпроса. Сетне, решил да ми помогне, подхваща:

– Проблемът, като всеки проблем между двама души, има и две страни: вашата гледна точка и моята. Да почнем с моята: ако вие сте наклонен да се измъквате, по-добре е да се измъкнете още сега, преди да сте ме увлекли в по-големи рискове и разноси. Изобщо предпочитам случаят Питър да приключи, както приключи и случаят Майк, вместо да стигаме до още по-тежки и нежелателни усложнения, които винаги могат да възникнат при трафик от голям мащаб. Прав съм, нали?

Кимам машинално и отново отправям поглед към върха на цигарата си.

– А сега вашата гледна точка: какво ще спечелите с бягството си? Нищо, разбира се. Нито свобода, нито материална изгода, нито нищо. Ще изгубите възможността да получавате големи суми, които ще стават толкова по-големи, колкото по-дълго продължи трафикът и които ще ви позволят един ден да се оттеглите в някое тихо местенце. Ще се озовете в затвора и то, предполагам, за доста години, понеже самоволно сте се отлъчили от кораба и понеже не сте го потърсили, дори когато той повторно е бил тук. Защото, забравих да ви кажа, корабът ви мина и замина преди няколко дни, додето вие измервахте улиците на Сохо, приятелю. Но и това не е всичко. Старият Дрейк никога не забравя длъжниците си. Историята с убийството на Майк ще бъде извадена наяве и това ще бъде добра сензацийка за местния печат, особено когато й се придаде определен политически смисъл: български агент ликвидира български емигрант. Британското правителство ще изпрати нота, ще издаде присъда и изобщо ще се вдигне такъв шум, за който вие там на място ще трябва

хубавичко да заплатите.

Дрейк замълчава, за да разкваси пресъхналите си уста. Сетне повтаря:

– Да, наистина: вие имате пълната възможност да избягате. И какво, ако избягате? Трябва да бъдете далеч по-глупав, отколкото ви мисля, Питър, за да избягате.

– Мислех, че проявявате най-последен жест на доверие – промърморвам апатично. – А пък се оказва, че това е пак жест на сметка.

– Доверие? – вдига вежди червенокосият. – Тая дума твърде често се употребява, но не допускам някой да разбира смисъла ѝ. Доверие, Питър, можете да имате само у един човек, когото добре сте стиснали за гърлото.

– А за кога сте предвидили пътуването?

– О, ще имате достатъчно време да обмислите подробно всичко. И да пуснете една малка хубава брада. Казват, че зад всяка брада се криел по един подлец, но това естествено не важи за хора като вас, Питър, и като покойния Георг Пети.

ПЕТА ГЛАВА

Лицето, което ме гледа от огледалото, наистина е доста различно от лицето на Емил Боев. Разбира се, то не е чак толкова изменено, както подир втория побой, нанесен ми от Боб и Ал. Добре все пак, че на Дрейк не бе му дошла на ум идеята да използва тия двамата като декизатори. Биха могли така да ми променят легитимацията, та дори генералът и Борислав да не ме познаят.

И все пак тоя човек с мургаво лице, черни коси, черна подстригана брадичка и очила в скъпи рогови рамки не съм аз. Това е британският търговец Доналд Стентън, готов да се отправи подир няколко минути на сватбено пътешествие с очарователната си съпруга Линда Стентън. Отдалечавам се прочее от огледалото, затварям капака на куфара, поемам го в ръка и се отправям.

Отправлям се с леко злорадство. Линда не е познала: куфарът все пак е влязъл в работа.

– О, мистър Питър, вие вече тръгвате! – възкликва Дорис, която дежури долу.

Тя е напълно в течение на приготовленията ми, защото няма как да не е в течение и човек не може да пусне брада, без околните да го забележат. Обаче добрата жена избягва да задава въпроси. Тя отлично разбира, че както сама се изразява, тук, на тая улица, има неща, по които не се говори.

– Заминавам с тъга и надежда, мила Дорис – бързам да я уверя. – С тъга, че ви напускам, и с надежда, че когато се върна, най-сетне ще обърнете малко внимание на най-верния си поклонник.

– О, вие винаги се шегувате, мистър Питър. Най-първо гледайте да се върнете...

Тя не се доизказва, обаче недомлъвката и без туй е достатъчно изразителна. Вероятно от тоя хотел неведнаж са заминавали хора, които никога вече не са се връщали нито в хотела, нито в живота.

Навън ме очаква шофьорът на Дрейк пред едрокалибрения масленозелен джагуар, който, кой знае как, е успял да се напъха в тясната улица. До тоя момент не съм имал щастието да видя нито колата, нито шофьора, тъй като обичайният рейс на шефа из Сохо е тъй къс, че би било смешно да използва превозни средства.

Мъжът в тъмносиня фуражка кима мълчаливо за поздрав, поема

куфара, смества го в багажника, отваря ми задната врата, сетне се настанява зад кормилото и потегля, като през целия път не отронва нито дума. Отиваме за мис Грей, разбира се. Пардон, за съпругата ми. Оказва се, че тя живее не твърде далеч оттук, към Ковън Гардън, отвъд Чаринг крос, в доста прилична на вид къща, вероятно от тия, с мебелирани квартири, предлагащи уют на достъпни цени.

Може би кавалерството го изисква да изляза и да посрещна дамата, но не го правя, за да ѝ помогна да разбере още от самото начало, че няма да играем на излишно кавалерство. Така че оставям шофьорът да я настани до мене и се задоволявам само да промърморя нещо като поздрав. След което и тримата си глътваме езиците чак до летището.

– Доколкото си спомням препоръките на Дрейк, поведението ви на глухоням не е напълно в духа на легендата – подхвърля най-сетне Линда когато слизаме от колата и тръгваме подир шофьора, носещ куфарите.

– Може и да е тъй – отвръщам. – Но какво да правя, когато темите не напират в главата ми. Ако искате да разговаряме, задавайте въпроси. Питайте не смятам ли, че времето ще се развали, а аз ще ви отговарям: „Не, мила, съвсем не смятам“, и други от тоя род.

– Че сте невъзпитан, това ми стана ясно още от първия път – признава Линда. – Не подозирах обаче, че сте и тъп.

– Тъп съм, вярно е. Но това си има и добрите страни. Иначе не бих могъл да понасям присъствието ви.

С подобни съпружески нежности стигаме до паспортния контрол. Полицаят само бегло поглежда документа на Линда и тутакси удря щемпела, ала проявява известна мнителност към моя паспорт и внимателно изучава физиономията ми. Готов съм да помисля дори, че работата е спукана, когато униформеният все пак благоволява да сложи печата. Обичайна мнителност към субекта с брада. Изглежда максимата, че зад всяка брада се крие по един подлец, е добила популярност и сред граничния персонал.

Пътуването в самолета минава при пълно мълчание. Линда, противно на указанията ми, не смята за нужно да задава въпроси, а аз, противно на нейните указания, продължавам да се държа като глухоням. Не че го правя нарочно, обаче си имам достатъчно други грижи, за да се занимавам и с нея. Предоставил съм ѝ мястото до прозореца и пълната възможност да се наслаждава на облачните равнини под нас – какво повече.

Що се отнася до личните ми грижи, те са от чисто професионално

естество. При нашата работа въпросът за връзката с Центъра е от жизнена важност и такава връзка наистина ми е осигурена за в краен случай. Само че при ситуацията, в която от самото начало съм хлътнал на Дрейк-сприйт, използването на връзката е съпроводено с риска за пълен провал. Аз съм все още под наблюдение и нямам право на свободни действия. Следователно нямам право да предупредя Центъра, че пристигам.

Налага се прочее да обмисля предварително как да дам сигнал за пристигането си, без да предизвикам съмненията на тая очарователна млада жена в сив костюм и бяла блуза, скучаеща до мене. Единствената ми задача за момента е сигналът. Всичко останало ще бъде обмислено, анализирано и решено заедно с хората на Центъра, тъй че излишно е още отсега да си блъскам главата над него.

Дрейк е, разбира се, прав, като твърди, че Линда няма никаква власт да ме спре, в случай че реша да бягам. Обаче в случай че нямам намерение да бягам, тя разполага с пълната възможност така да се залепи за мене, та да бъда застрахован и от най-малкия пристъп на самота. Затуй решавам да набележа няколко различни по форма начини за сигнал, така че връзката да бъде установена възможно по-бързо и безопасно. Време за разтакане няма. Дрейк е наредил веднага да пристъпя към действие, а действията не могат да се предприемат без знанието и одобрението на Центъра.

Размислите ми не са кой знае колко продължителни, но вероятно са доста напрегнати, защото подир леката закуска имам чувството, че потъвам в отморяваща мозъчните центрове дрямка и идвам на себе си едва при предупредителната декларация на стюардесата да се приготвим за приземяване.

– Ако вие и оттук нататък продължавате да се държите като дърво, имайте предвид, че ще го кажа на Дрейк – прошепва ми Линда, когато малко по-късно се отправяме по стълбата към твърдата земя.

С тая реплика тя поставя началото на една доста уморителна традиция, защото оттук нататък, винаги щом недоволството на един от двамата ни нарасне до съответна степен, ние неизменно ще се заплашваме взаимно с това, че ще кажем на Дрейк. Заплаха, която действително не следва да се приема лекомислено.

Провървява ми. Още на гишето на паспортния контрол виждам зад гърба на човека, зает с контрола, фигурата на един по-млад колега от службата. Той изглежда отпърво наистина не ме познава, както съм се маскирал с тая брада и тия боядисани коси, но додето Линда е заета да

прибира паспорта си, аз му хвърлям такъв настойчив и красноречив поглед, че няма как да не ме разбере.

Прибираме багажа от митническата проверка, вземаме такси и потегляме към хотела. Краят на юли. Разгарът на сезона. Шосето е доста претоварено и това ми дава пълната възможност да се наслаждавам на синята морска шир – когато е налице, разбира се – и да си мисля, колко отдавна не съм бил по тия слънчеви места, дори и само служебно. С две думи, движим се доста бавно, тъй че не съм много изненадан, когато, стигнали най-сетне до хотела и застанали на ресепцията, биваме посрещнати радушно не от друг, а от споменатия вече по-млад колега.

Нямам възможност естествено да разговарям с него на матерния ни език, а колкото до английския, той едва ли го владее, пък и да го владее, каква полза, когато очарователната дама в сивия костюм, застанала до мене, има достатъчно тънък слух. Тя, разбира се, има и зрение, обаче нито обръща особено внимание на онова, което мъжът зад гишето пише върху служебния фиш, нито може да го разчете. За разлика от мене.

„Съобщено. Чакайте“ – само две думи, нанесени под името ми, и то точно в графата семейно положение. Значи поне със семейното положение сме наред. Центърът има грижа за синовете си.

Настаняват ни в слънчева стая на втория етаж с балкон и изглед към морето. Нахранват ни в ресторанта без прекалено чакане. Подир което се качваме наново горе за обичайния лек следобеден сън. В стаята, освен двете долепени едно до друго легла, се намира и лазурносин диван, от тия, стандартните, дето са наистина малко по-дълги от половин човешки ръст, ала доста по-къси от цял.

– Смятам, че ще ви бъде съвсем удобно на дивана – подхвърля Линда, преди да се отпрати за преобличане в банята.

– Ако смятате така, можете сама да го използвате – отвърщам, като свалям ризата си, за да я заменя с пижамата.

– Но все пак вие няма да имате дързостта да спите в моето легло – повишава леко тон жената.

– Съвсем не. Ще спя в собственото си легло и без да нарушавам граничната линия.

– В такъв случай ще разделим двете легла – заявява дамата.

– Разделяйте ги, ако щете. Макар да не смятам, че Дрейк би одобрил едно тъй бързо разконспириране. В тия хотели, знаете, всичко, което се върши, е известно на прислугата.

– Но разберете, че не съм свикнала да спя до чужд човек – произнася с все същия повишен тон Линда.

– Аз също не съм свикнал, обаче се примирявам. И за да не си въобразявате много, ще добавя, че пет пари не давам за вас и колкото по-бързо го разберете, толкова по-добре.

При тия думи разкопчавам колана на панталона и с тоя жест я прогонвам тутакси към банята.

По всяка вероятност инатът на фалшивата ми съпруга не е по-малък от моя, защото когато един час по-късно отварям очи, налага се да установя, че е откъснала завивката си на дивана и се е инсталирала върху него. Не съм дотам лицемер да твърдя, че тая подробност ме огорчава прекалено. И аз като Линда не съм свикнал да спя с чужди хора. Маркар че – между нас казано – неведнаж ми се е налагало.

Освежавам се с един душ в банята и отстъпвам кавалерски място на дамата. Вече съм се облякъл, когато тя на свой ред излиза.

– Мисля, че ще е добре да идем на плажа – предлага жената, без да ме гледа, сякаш говори не на мене, а на окачената върху стената гравюра, която представя момък и момиче, усмихнати и уловени ръка за ръка, изобщо една двойка, доста различна от нашата.

– Защо не, вървете! – избъбрям великодушно. – Аз лично ще се позрожда и ще изпия някъде едно кафе.

– Ако не сте забравили, Дрейк нареди да не се разделяме – забелязва сухо Линда.

– В такъв случай каня ви да дойдете с мене.

– Искам да ида на плажа – повтаря дамата тъй упорито, че очаквам дори да тропне с крак.

– Добре – отстъпвам с въздишка на досада. – Ще ме придружите до кафенето, а после аз ще ви придружа до плажа.

Така и става. Но постигнатият компромис не внася никакъв топъл полъх в ледената семейна атмосфера. Линда с отсъстващ изглед пие колата си в сладкарницата, а аз с досада седя под слънчобрана на плажа. Не си давам труд дори да проуча как изглежда дамата ми в бански костюм. Пък дори и да искам, не мога да го направя, тъй като нямам очи на гърба си. Изобщо ние мълчим, обърнати гръб към гръб, и що се отнася до мене, едничкото, което ме занимава, е въпросът кога и как ще се установи връзката. Защото ако и утре бездействувам все тъй, както днес, Линда ще почне да формулира подозрения.

Отговорът на въпроса идва още същата вечер, когато се храним в градината на ресторанта. В градината има оркестър и дансинг, така че когато някакъв млад и твърде възпитан мъж от тия, говорещите немски, се приближава до масата и поканва дамата ми на танц, не виждам нищо

свръхестествено в тая подробност. И дали понеже докрай се е отегчила от цял един ден мълчание, или защото иска да ми натрие носа, но резервираната Линда става и придружена от говорещия немски, се запътва към дансинга.

– Ще ви очакват, след като се приберете. Съседната стая отляво. Можете просто да минете през терасата – казва някой тихо зад гърба ми.

Не е нужно да се обръщам, за да разбера, че това е Боян.

– А ако тя не заспи? – запитвам също тъй тихо.

– Ще заспи.

И толкова.

Линда, изпроводена от кавалера, се прибира няколко минути по-късно без видими признаци на оживление. За сметка на туй, особено след десерта, признаците на омърлушеност нарастват. Не знам точно в кое от ястията или питиетата са й пробутали сънотворното, обаче то е изглежда от тия, дето действуват бавно, но сигурно. Дамата започва все по-често да се прозява, додето чувам отдавна очакваното:

– Мисля, че е време да спим.

– Както желаете – отвръщам с една съвсем непривична за мене отстъпчивост.

Малко по-късно най-сетне сме в хотелската стая. Най-сетне, да. Както е прието да се казва, за първата брачна нощ.

– Не смятате ли все пак, че е по-възпитано да се прехвърлите на дивана? – пита Линда, като сваля жакетчето си.

– Съвсем не. Възпитанието изисква, напротив, съпругът да се намира до съпругата – позволявам си да възразя.

– Вие знаете много добре, че нашият брак е въображаем – напомня жената, като издърпва нощницата си изпод възглавницата.

– Да, но това не значи и сънят ми да бъде въображаем.

Тя се кани, изглежда, да отговори, а може би и да отиде до банята, обаче не намира сили нито за едното, нито за другото, а се отпуска на леглото, ляга уж само така, за малко, на едната страна и миг по-късно потъва в здрав освежителен сън.

Ипушвам за всеки случай една цигара, като се разхождам из стаята и на два-три пъти вдигам по-силен шум от необходимото, колкото да проверя реакциите на спящата. Никакви реакции.

Загасям лампата и излизам на балкона. Между него и съседния отляво има преграда от армирано стъкло, обаче не е нужно да си акробат, за да преодолееш препятствието с обходна маневра върху перваза. Поглеждам надолу и като установявам, че няма кой да следи за поведението

ми в тоя час, извършвам маневрата.

В съседната стая, както съм и очаквал, намирам Борислав.

– Дали няма да разбере, че сме я упоили – питам след обичайните поздрави и потупвания по гърба.

– Нищо няма да разбере – успокоява ме приятелят ми. – Това не са ония някогашните сънотворни, дето на другия ден си като пиян.

– Е, какво? Ти май че още не пушиш? – запитвам, като установявам, че пепелникът на масата е чист.

– Абе... само когато ме почерпят – измърморва Борислав. – Надявам се, че не си забравил цигарите отгатак.

Запушваме прочее и тутакси минаваме към дневния ред. Разказвам накъсо докъде съм стигнал в проучванията и каква е мисията ми тук.

– Тежка е твоята, Емиле – произнася приятелят ми. – Но какво да се прави, когато аз се провалих...

– Остави това – отвръщам. – Дали ще си ти или ще съм аз...

– Все пак тоя път беше мой ред да мина през стъргата.

Той е явно съкрушен, че е прехвърлил на мене неприятната мисия да минавам през стъргата и не се съмнявам, че е готов тутакси да ме отмени, но в нашия занаят тия неща не стават нито по ред, нито по желание.

– Остави това – повтарям. – Дай да обмислим предстоящото.

– Ти какво предлагаш?

– Предлагам да не я приспиваме всяка вечер.

– Не вярвам да се наложи да повтаряме номера. Ще ти пратим на плажа Боян.

– Боян вече се яви в ресторанта.

– Само за миг, додето тя танцуваше.

– Няма значение, не бива да рискуваме.

– Можем да ти пратим лейтенанта.

– Това ще е отлично. Лейтенантът е момче на място. Утре ще пусна картичките. Значи, нека се яви още в други ден.

– Чрез него ще получиш инструкциите на генерала – уточнява Борислав.

После се пресяга за кутията „Кент“ и добавя:

– А сега сядай, братко, и пиши!

Това най го мразя: да пиша. Обаче няма как. Нашият занаят не минава без писмена работа. Пиша, прочее, чак додето ръката ми съвсем изтръпва, после събирам листата и ги поставям в плика.

– И какво, според тебе? – пита Борислав, като прибира плика. –

Това само контрабандна история ли е?

– Откъде да знам? Засега се очертава само като контрабандна, обаче не е изключено да излезе и друго.

– Да, но какво?

– Откъде да знам.

Побъбряме още малко на тая тема, додето забелязвам, че небето навън е започнало да светлее. Значи, наистина много съм писал. Или до там съм се отучил, че съм почнал да я върша съвсем бавно тая писмена работа.

– Е, хайде – казвам. – Боя се, че скоро няма да се видим, Бориславе.

– Важното е да се видим, пък скоро или не... Отваряй си очите, Емиле...

Той се готви да добави още нещо, но вероятно съобразява, че то е тъй излишно, както и това „отваряй си очите“, затуй произнася само:

– Докладът ти още утре заран ще бъде на бюрото на генерала.

* * *

Заварвам Линда да спи все тъй непробудно. Да спи, свила се от студ, понеже е свалила жакетчето, а не е използвала завивката и няма начин да я използва, както е легнала отгоре ѝ.

„Заслужаваш да те оставя хубавичко да настинеш“, казвам на ума си. Но понеже сме отзивчиви хора, събувам обувките ѝ, смъквам ципа на полата, а сетне – и самата пола, издърпвам подир не малко усилия чаршафосаното одеяло и загръщам жената.

Имам чувството, че отварям очи само няколко мига след като съм ги затворил, обаче ярката слънчева светлина, прииждаща от прозореца, ме убеждава, че греша. Съседното легло е празно, а откъм банята се чува плисъкът на душа. Протягам ръка към телефона и с още сънен глас поръчвам да донесат закуската горе.

Закуската и Линда се появяват почти едновременно, но следва да призная, че видът на Линда е във всяко отношение по-апетитен от тоя на закуската. Далеч съм обаче от мисълта да ѝ го казвам. Изобщо ако някой има да казва нещо, това е тя.

– Кой ви е разрешил да ме събличате? – запитва с леден глас дамата, като се разполага в хавлиения си пеньоар насреща ми.

– Да ви събличам ли? – питам невинно. – Не бих се учудил, ако ме обвините и в още нещо.

– Спомням си, че снощи легнах облечена – настоява дамата. – Така ми се доспа изведнаж, че легнах облечена.

– Изглежда съм попаднал на митоманка – промърморвам. – Освен ако сте се съблекли през нощта, без да си давате сметка какво правите.

Тя замълчава, разбрала вероятно, че спорът е съвсем безполезен, както е безполезно и да чака, че ще ѝ сервирам кафето. Затуй поема каничката, напълва чашата си и минава към закуската.

– Трябва тая заран да пусна картичките – уведомявам я, когато половин час по-късно слизаме в хола.

– Можехте да го направите още вчера – отвърща сухо Линда, – а не да ме карате да вися тук по хавлия.

– Вчера не можех. Вчера трябваше да проверя дали не сме под наблюдение.

Купувам три картички и излизам да ги попълня на спокойствие в градината. Адресирам ги до Борислав, макар че бих могъл да ги адресирам и до покойната кралица Виктория. Тия картички вече са без всякакво значение.

Все пак играта трябва да се играе докрай. Затуй правим малка обиколка и пускаме посланията в една пощенска кутия по-далеч от хотела. Сетне се отправяме към плажа.

Не знам какво толкова му намират хората на това киснене по плажа, ала за мене то е връх на скуката, нещо като да лющиш семки, но не за да ги ядеш, а да ги плюеш. Разбира се, има разумни хора, които неутрализират скуката, като бърбят или играят белот, обаче аз нямам нито с кого да играя белот, нито с кого да бърбя и не ми е разрешено дори да прочета един български вестник, понеже трябва да се правя на англичанин.

Дремя прочее на сянка под слънчобрана, додето лъжливата ми съпруга се пече на слънце, решила да получи за спомен от секретната си мисия поне един хубав летен загар.

– Ако лежите тъй до обяд, имате всички шансове да се превърнете на печено месо – позволявам си да ѝ подхвърля. – Това не е вашето анемично слънце в Брайтън...

– Запасила съм се с кремове, не бойте се – възразява тая опърничавя жена.

И продължава да лежи. Сетне влиза да се изкъпе в морето и пак лежи. Ако бях съпруг на място, би трябвало направо да я напляскам. Това би ѝ причинило по-малко зачервяване от изгарянето. Но аз съм само фалшив съпруг, така че оставям я да лежи.

Сега, когато я наблюдавам съвсем епизодично и единствено от скука, следва да установя, че впечатленията ми при снощното събличане,

както и ония при първото ни виждане, изцяло се потвърждават, що се отнася до физическата част. Жена, способна да събуди някои смътни желания дори у мъртвеца. Жалко, че такова породисто тяло наистина ще се превърне в печено месо. Тия жени с млечнобяла кожа най-лесно се превръщат в печено месо.

Не знам дали поради неоценимите качества на козметичните кремове или просто поради ината си, но Линда прекарва безболезнено до следната заран, когато отново се явяваме на плажа. И дори отново има куража да се изтегне на пясъка под жаркото слънце.

– Ще пострадате – казвам. – Това не е Брайтън.

– Благодаря за съвета – промърморва тя. – Но вие изглежда сте слънчасали преди мене: почвата да ставате отзивчив.

Не намирам за нужно да отговоря, понеже отговора тя ще го получи и без туй и понеже в тоя момент до чадъра се приближава лейтенантът, макар и не в униформа. Само по плавки и добре загорял, той има достатъчно вид на морски човек, а също и на конспиратор, както се отпуща небрежно до мене и хвърля бегъл проверовъчен поглед през рамото си.

– Получихме съобщението ви – измърморва полугласно той. – Шефът при първа възможност ще ви види лично.

– Употребявай по-често думи като „трафик“, „контракт“, „риск“, и „контрабанда“ – предупреждавам го, тъй като виждам, че Линда се промъква към нас под предлог да приюти главата си на сянка. – Изобщо не се бой от чуждиците. Нека си въобрази, че долавя за какво говорим.

– Рискът е налице, но планът за трафика е приет и контрабандата ще се извърши точно както вие предлагате – съобщава лейтенантът, решил веднага да се възползува от съвета ми за чуждиците.

Подир което аз се заемам с една съвсем ненужна за нас двамата, ала твърде необходима за пред съпругата ми работа. Започвам да му обяснявам накъсо характера на операцията, като използвам възможно повече думи, понятни за британското ухо, и възможно повече жестове, понятни за всеки средно умен човек.

– Нужни са ми пет души – завършвам, като за по-ясно му посочвам цифрата с пръсти. – А сега вие помислете и напишете върху пясъка едно десет хиляди.

Лейтенантът си придава съсредоточен вид почесва се, после начертава върху пясъка една десятка, поглежда ме и за по-ясно добавя още три нули, а сетне изравнява цифрата с длан.

Засмивам се и поклащам глава:

– Шест хиляди, драги. Само шест.

И ние се увличаме в пазарлъка, който не се нуждае от особени жестове, защото на какъвто и език да се пазарят двама души, и без знаци е ясно, че става дума за пазарлък.

– Смятам, че утре ще можем да поговорим по-подробно – казвам в заключение. – Утре тая хубавица ще бъде на легло.

– Вярно, готова е – кима лейтенантът, като гледа към безбрежната морска шир.

Линда наистина се оказва готова, и то не утре, а още днес. Едва сме се прибрали в стаята подир обеда в ресторанта, когато температурата я понася и застава да легне. Налага се да извикам лекаря, за да установи туй, което е ясно и без медицински преглед. Лекарят знае малко френски, така че говорим с него на френски, макар че на български бихме се разбрали по-лесно. Обаче с температура или не, съпругата ми е такава жена, че трябва да внимавам.

Прочее на всичко отгоре налага се да стана и медицинска сестра. И додето чакам да доставят предписаните от лекаря медикаменти, прибягвам към услугите на най-простия препарат – киселото мляко. А човекът, който ми донася киселото мляко, се оказва същият оня колега от летището.

– Съобщете, че следващата нощ съм на разположение – прошепвам, когато го изпращам до вратата.

И четвърт час по-късно заедно с лекарствата идва и отговорът:

– В полунощ генералът ще ви чака в съседната стая. Накарайте за всеки случай жената да изпие тая ампулка – предава ми човекът от летището.

Подир което отново се посвещавам на милосърдната си мисия. Линда е цялата в огън и едва успявам да я принудя да вземе хапчетата за смъкване на температурата. Налага се да повтора млечната процедура, понеже нямам особено доверие в другите кремове. Да, мила, това не е Брайтън. Добре все пак, че и аз не съм Дрейк. Иначе бихме могли да се разделим, и то завинаги.

Жената ту се върти неспокойно и въздиша полугласно, ту замира отново, понесена от огъня на високата температура към оная забрава, от която, не знам защо, всички се боим като деца от тъмното. Задоволявам се да изразходвам киселото мляко, без да пестя материала, като го пляскам особено щедро върху гърба и бедрата, които най-силно са изгорели. Каква породиста физика. И какви жестоки следи от слънчевите целувки.

Понякога Линда сякаш идва за миг на себе си и ме поглежда със

синьозелените си очи, замъглени от треската, а сетне отново ги затваря. Температурата все още не спада, доколкото може да се съди по външните признаци. Едва късно вечерта, когато за малко се опомня, жената едва прошепва: „Вие ли сте, Питър?“, на което бързам да отговоря, че съм аз самият, а заедно с това и да поднеса до устните ѝ малко вода, в която съм излял съдържанието на ампулката. Съпругата ми покорно изпива водата и се отпуска безсилно на възглавницата. Изабщо тя е тъй покорна, че очевидно не е на себе си и аз дори изпитвам леко угризение, защото съм ѝ пробутал сънотворното, ала после се успокоявам с мисълта, че в момента то може да ѝ бъде само от полза.

Полунощ. Този път не се налага да ожулвам дрехите си в парапета. Почуквам на съседната врата и влизам смело, за да се озова между генерала и Борислав, разположили се от двете страни на входа. Шефът става, за да ми стисне ръката и дори се кани да каже нещо като приветствие, но той не е по силните думи, затуй се задоволява да ме погледне приятелски с тия свои сини очи, просто неприлично сини за един генерал.

– Как е болната?

– В дълбок сън.

– Тогава сядай и да минем на въпросите.

Изпълнявам нареждането, докато той самият, както си му е обичаят, започва да измерва с крачки квадратурата на стаята.

– Ти смяташ, че първите една-две пратки трябва да бъдат пуснати. Това наистина е необходимо, за да имаш време за по-нататъшни издирвания. Но какво да правим, ако докарат десет или петнайсет килограма героин? Все пак ние имаме международни задължения...

– Не допускам количеството да бъде такова. Поне на първо време, поне додето каналът не е проверен.

– А как искаш да те уведоим какво е количеството? И дали е пропуснато или е спряно?

Замълчавам, понеже това е един от въпросите, на които и сам още търся отговор.

– Работата ти, Боев, е вече на такъв етап, че просто няма начин да се действа без връзка. Бихме могли да пренесем връзката в самия квартал, обаче това е по-опасно.

– Много по-опасно – съгласявам се.

– В такъв случай ще остане досегашната. А ти трябва да направиш необходимото, за да получиш такова доверие, при което ще имаш възможност да я използваш.

– Разбрано.

– А за връзките на канала какво предлагаш?

– Това, което ще се стори най-сигурно на тип като Дрейк: картичките от Лондон ще се изпращат при нужда на адреса, който вие ми посочите. На мястото под марката с тайнопис ще нанасям името на парахода и датата. Картичките от Варна до Виена ще бъдат отправяни на лицето, което вече споменах в доклада, като шлепът и датата на пристигането бъдат отбелязани по същия начин – под марката.

– Не е безупречно от наша гледна точка – преценява генералът. – Обаче за оня, твоя, навярно ще бъде задоволително.

– Не е безупречно, ама ако няма предварителни съмнения, ще мине като нищо – позволява си да подхвърли Борислав.

– А какво повече би казал за оня, Ларкин? – запитва шефът, като оставя без внимание бележката на приятеля ми.

– Ларкин е ЦРУ – обажда се наново Борислав.

– Сега не питам тебе – смърмя го генералът. – И изобщо ти какво си се разнервничил?

– Ами... понеже напуснах тютюна...

– Е, щом е напуснал тютюна, дай му една цигара, Емиле, за да се успокои – промърморва шефът.

Тъй че запушваме и аз си позволявам да изложа с малко повече подробности същото, което вече съм изложил писмено, тъй като за момента друго няма.

– Ларкин е ЦРУ или в краен случай Интерпол – обажда се наново Борислав.

– Само че за нас съвсем не е безразлично дали е едното или другото – произнася шефът, сякаш разсъждава гласно.

– По моему изключено е да е Интерпол – казвам. – Дрейк може да не разбира много от секретни послания, но разбира достатъчно от хората на Наркотик бюро, за да ги допусне в бандата си. Ларкин е или представител на американските трафиканти, нагърбил се да осигури прехвърлянето и пласирането на стоката зад океана, или е човек на ЦРУ. Трета възможност не допускам.

– Хубаво – кима генералът. – Ако е контрабандист, ще се утешим с мисълта, че сме свършили работата на колегите от другото управление. Но ако е от разузнаването, какви са целите му?

– Да използва мрежата, веднаж създадена, за по-нататъшни политически задачи – подхвърля Борислав.

– Така ли мислиш? – поглежда го генералът, което на неговия език

значи, че догадката не му се вижда твърде убедителна.

– Или да извърши посредством мрежата някоя провокация – предлага нова хипотеза приятелят ми.

– Е, да, – едно от двете – съгласява се шефът. – Само че за нас не е без значение кое точно. Ако иска да използва мрежата, ще му помогнем на драго сърце, понеже тя и без това е наша. Но ако е замислена провокация, тя трябва да бъде разкрита час по-скоро, за да не се получи тъй, че провокацията срещу нас да стане с наша помощ.

Той замълчава, прави няколко крачки по балконската врата, после се връща обратно и забелязва:

– В настоящия момент това е и основната ти задача, Емиле: да разбереш намеренията на Ларкин. Сега вече Ларкин е за нас главната фигура, а не Дрейк. Да разбереш възможно по-точно и да ни съобщиш възможно по-бързо.

Генералът ме поглежда замислено и добавя:

– Всъщност, ако се готви да използва мрежата в първия смисъл, това бързо ще ти се изясни. Мрежата не може да действа без тебе, следователно Ларкин ще се опита да се сближи с тебе и да те превърне в свой сътрудник. Ако пък се касае за провокация, той ще може да мине и без твоята помощ, следователно ще ограничи връзките си с Дрейк. Така че поведението на Ларкин ще бъде най-сигурното указание. Въпросът е да не се изчаква прекалено и да не се ограничаваш с пасивни наблюдения. Затова предлагам следното...

И ние минаваме на следното. С подробности, забележки и с грижливо претегляне на всички „ако“ и „в случай че...“ И обсъждането приключва едва когато черно-синьото небе отново започва да избледнява.

– И недей да увеличаваш излишно рисковете, които и без това не липсват – предупреждава ме накрая шефът. – Вие двамата с Борислав понякога прекалено напирате да влезете в графата на героите. Искам да кажа на ония, падналите при изпълнение на служебния си дълг.

Той ми подава ръка и ме поглежда за миг с тия свои сини очи, колкото за да каже онова, дето обикновено се изразява с изтъркани фрази, към които генералът няма особен вкус.

– И наесен да си тук – предупреждава ме Борислав, като на свой ред ми подава ръка. – Нали знаеш кога ми е рожденият ден.

Прибирам се в брачната стая, за да установя, че лъжесъпругата ми все още е потънала в дълбок сън. Използвам обстоятелството, че се е захлупила по лице и че още съм буден, за да ѝ сервирам няколко добавъчни порции кисело мляко.

– Вие ли сте, Питър? – промърморва неясно Линда.

– Само аз и никой друг – успокоявам я.

Впрочем тя и без туй вече е почнала да се успокоява. Температура-та е поспаднала, дишането е станало по-тихо и по-равномерно. Изключителна физика, както вече, струва ми се, отбелязах.

Още два дни, посветени на постепенното съвземане, и всичко е отново наред, ако не броим тъжната гледка на люещите се парцали кожа и на все още зачервените до кръв тук-там места. Но човек трябва да затваря очи пред малките и преходни недостатъци на една жена, особено когато тя му е съпруга.

– Всъщност аз почти приключих подготовката, за която бяхме изпратени – обявявам заранта на шестия ден по време на закуската.

– Вие сте невъзможен! – възкликва Линда, която вече е възстановила не само здравето, а и лошия си характер. – Тъкмо когато отново се готвя да започна слънчевите бани.

– Това го кажете на Дрейк. Аз изпълнявам само нарежданията на шефа. И Впрочем всичко зависи от положението с билетите.

За щастие на дамата, положението с билетите се оказва зле. Успявам да ангажирам места едва за пет дни по-късно, тъй че летуването продължава. За мене лично и за задачата ми туй е подробност без значение. Додето ние сме тук, нито Дрейк, нито Ларкин могат да предприемат нещо. И добавъчните комбинации – в случай че се предвиждат такива – ще започнат едва след като сполучливото приключване на експедицията стане известно.

Последните дни минават значително по-приятно от първите. Линда вече се пече с необходимата предпазливост, но което е по-важно, болестта донейде е притъпила злината ѝ. Не знам защо става тъй, обаче факт е, че нещастieto прави хората по-малко проклетни от обичайното.

– Струваше ми се, че се люшкам нейде между живота и смъртта – обяснява дамата, додето лежим под сянката на слънчобрана. – Но май че бях се приближила повече към смъртта.

– Всеки е имал подобни преживявания – казвам успокоително.

– Е, да, но да умреш от едно прозаично изгаряне...

– Нима има значение от какво ще умреш? По-важно е за какво живееш – пускам в ход първата баналност, която ми хрумва.

– А нима вие сте мислили за какво живеете? – запитва Линда.

– Кой не е мислил?

– И сте убеден, че вървите към своята цел?

– Съвсем не. Убеден съм, че се движа по течението. Също като вас,

когато сте се люшкали между живота и смъртта.

– Не разбирам... – произнася полугласно жената.

– Не разбирате, че между многото житейски цели може да има и такива, които са безнадеждно рухнали?

– А, това го разбирам.

– Е, в такъв случай значи се изяснихме.

Тя мълчи, като чертае нещо върху пясъка, тъкмо там, дето няколко дни по-рано лейтенантът бе написал своето петцифрено число. Сетне казва:

– Значи, и вие сте като мене.

– В какъв смисъл?

– В смисъл на рухналата цел. Не знам каква е била точно вашата, обаче излиза, че и вие сте като мене.

– Смятам, че сте още твърде млада, за да се причислявате към категорията на корабкрушенците.

– Млада за какво? За да стана съпруга? Или за да бъда певица?

– Но вие сте певица...

– Да. В кабарето на Дрейк. Обаче представете си, че съм мечтала за нещо повече от туй да пея пред ония полупияни мъжкарци в „Ева“... Че съм живяла с надеждите за голямата естрада...

– ... За световна известност – опитвам се да ѝ помогна.

– Може би не за световна известност, макар че кой не копнее за нея, но поне за един чист и осмислен живот... осмислен от изкуството, а не от заплатата в края на месеца.

– А защо предполагате, че вратите пред вас вече са затворени?

– Какво има да предполагам? Знаем го. Проверявала съм го, и не веднаж, ето с тия ръце и с тая глава, блъскала съм се в затворените врати на театри, на музикхоли, на всякакви импресарии...

– Човек трябва да упорствува докрай – забелязвам. – На вас поне инат не ви липсва.

– За вас важи същото. Но ето че и вие сте се отказали. Не знам от какво и не знам защо, но ето че сте се отказали. А какво да правя аз, когато, менажерите ми викат: „Сега, миличка, викат, едно момиче ако не стане певица на седемнайсет години, значи изобщо за нищо не го бива.“ А аз бях на седемнайсет точно преди десет и от тях близо девет съм изразходвала, за да тропам по различни врати и дори когато тръгнах из кабаретата на Сохо, все още продължавах да тропам, именно защото, както сам казвате, поне инат не ми липсва.

– Може би нямате свой репертоар... – подхвърлям, за да кажа все

лак нещо.

– Имам репертоар! – извиква тя е почти същата настойчивост, с която онзи ден казваше: „Искам на плажа!“ – И песните, дето сам ги чухте, са всичките от моя репертоар.

– Включително и онази, за която ме използвахте като жертва?

– Нямахте толкова блестящ вид, за да го заслужавате. Обаче какво да правя, когато другите бяха все старци.

Тя замълчава, сякаш изгървала нишката. После се връща на темата:

– Да, включително и онази! И всички те са написани специално за мене от един изключително талантлив композитор.

Сетне прави нова пауза. А сетне добавя някак уморено:

– Само че и репертоарът ми вече остарява. Сега пеят други песни.

– Ще накарате вашия композитор да ви напише нови. Предполагам, че е безумно влюбен във вас.

– Беше... макар и не тъй безумно... Любовта никога не е безумна, освен когато е любов към хашиша... Като неговата.

– Значи, готов е за песни в новия стил. Нали сега наркоманската музика е на мода... тая, психоделичната...

– Е, да. Но той отиде да я пише на оня свят.

Щом сме стигнали и до тая тема, по-добре да приключваме. Кое то и казвам. Тъй че вдигаме се, за да се потопим за последен път в морето и да поемем към хотела.

– Навярно ви отегчих с тия мои истории – подхвърля тя по-късно по време на обед.

– Напротив. Спестихте си боя, който бях решил да ви хвърля, щом се приберем в Лондон...

– Само да се бяхте опитали! – произнася тя войнствено.

– Наистина го бях решил. Заради високомерието ви. Но сега мисля, че почвам да ви разбирам...

– Не държа да се умилявате над съдбата ми.

– Няма такава опасност. Характерът ви е достатъчно проклет, за да предизвиквате умиление. Мисля просто, че почвам да ви разбирам. От което, естествено, вие нямате особена полза, освен че си спестихте един бой.

– Това за ползата е ясно и без да го казвате – забелязва тя. – С какво може да помогне един корабкрушенец на друг корабкрушенец?

– С нищо, освен с баналната мъдрост на победения: да се научиш да понасяш удари, това е всъщност животът ни.

– Уча се, доколкото мога, и без да ми го внушавате.

– В такъв случай всичко е наред и можем да ставаме.

Но тя не става и продължава да седи апатично на мястото си и да се взира в недояденото парче торта пред себе си.

– Казвате, че ме разбирате... А аз именно сега не ви разбирам, Питър.

– Драго ми е да го чуя. Това е винаги едно малко удоволствие – да изглеждаш загадъчен.

– Не, сериозно. В началото ви смятах за обикновен грубиян между всички други грубияни в оня квартал. После, когато почна пътуването, взех да долавям, че сте нещо по-друго, макар и не по-привлекателно. А през тия дни на болестта... и с тия ваши грижи... вие съвсем ме объркахте, да не говоря, че ме трогнахте...

Горе в стаята, след като е взела обичайния душ и е облякла в банята нощницата си – една целомъдрена поплинена нощница, – Линда се изправя пред огледалото и заголва бедра до предела на допустимото:

– Мисля, че все пак добих добър тен.

Измърморвам нещо окуражително, ала бързам да отместя погледа си към синевата на родното море. Тая жена има такива бедра...

– Надявам се, че ще бъдете достатъчно тактичен, за да не споменавате на Дрейк за заболяването ми.

– Защо е необходимо да го информирам за подобни дреболии?

– За вас това може да са дреболии, но за него не са. Казано под секрет, Питър, той ми беше наредил да следя и за най-малките ви действия.

– Подозирах го и без да ми го казвате. Такъв мнителен тип като него смята, че само мъртвецът е достоен за доверие, и то след като бъде добре заровен.

– Престанете с тия гробарски сравнения, моля ви.

– Не допусках, че сте толкова чувствителна.

– Защо не допускате? Защото си вадя хляба в оня квартал? Защото се движа сред ония типове? Защото шеф ми е такъв като Дрейк?

– Ами, горе-долу...

– А вие, вие какво търсите там? И кой е шефът ви?

– Шшшт! – произнасям полугласно, понеже тя излишно е повишила тон. – За мене няма друг изход, не разбирате ли? А жена като вас би могла навярно да си намери някое по-чисто място.

– Чисто място ли? – засмива се тя. – Чистите места са за привилегированите, драги мой. Чистите места са там, отвъд затворените врати.

– Добре, съгласен съм. Само се успокойте.

Ала тя вече се е овладяла и казва с друг тон:

– Съвсем спокойна съм, не се тревожете. Единственото, което ме безпокоеше, бе олющената кожа, но сега и това е наред.

Линда отново се обръща към огледалото и вдига поплинената нощница до нивото на допустимото:

– Наред е, нали?

Приближавам, съвсем против волята си, и съвсем против волята си признавам:

– Наред е, да.

Тая жена има такива бедра...

– Вие сте по-скоро скъп на комплименти – забелязва тя.

– Какво значение имат думите – промърморвам, като се сещам, че съм се зарекъл да не ѝ правя комплименти.

– Никакво. Освен че изразяват нещо.

– Ако дойде ред да се изразяваме, мисля, че ще намеря начина...

– Кой начин, Питър?

– Друг път ще ви кажа.

– Кога? Утре? Но утре вече няма да сме тук.

Тя е права, разбира се, защото днес е наистина последният ни ден.

– Да, да, вашата песен... – избъбрям, като се опитвам да насоча погледа си към синьото родно море и в същото време усещам да ме притегля той властен магнит – синьо-зелените очи на жената.

– Моята песен? – запитва Линда. – Толкова ли сте сигурен, че тя не е и вашата? Толкова ли сте сигурен в своето утре, Питър?

Тя е набарала най-сетне слабото ми място, тая хубавица с кадифен глас и железен инат. Защото ако има нещо, в което да не съм сигурен, то е именно моето утре. Да не говорим изобщо за другиден.

И после, едно приятелско същество сред зверилницата на оня квартал, това съвсем не е за изхвърляне, казвам си за служебно оправдание.

– Е, Питър, за какво толкова се замислихте? За вашето утре ли? – любопитствува жената.

– Именно.

– И докъде стигнахте?

– До никъде – признавам. – Тия ваши очи просто ми пречат да се съсредоточа.

И с отчаяния жест на давящия се, който се хваща за сламката, аз обгръщам снагата ѝ, която – между нас казано – е достатъчно щедра и добре очертана, за да бъде сравнявана с някаква сламка.

– ... Вие си позволявате подобни волности с една почти непозната, дяволски упорита и високомерна жена? – учудва се Линда, когато

прекъсва най-сетне целувката, за да си поеме дъх.

– Ако почна да се церемоня и със собствената си съпруга... – промърморвам и наново я прегръщам.

ШЕСТА ГЛАВА

Пътуването назад минава без произшествия.

– Това странно пътуване... – казва като на себе си Линда, когато слизаме на летището и се отправяме към граничния контрол.

– Защо „странно“?

– Ами защото започна тъй зле и после стана още по-зле, за да свърши накрая като приказка.

– Има различни приказки – забелязвам.

– Тази беше от най-хубавите. И, уви, от най-късите.

И когато се нареждаме на опашката пред гишетото, добавя:

– И това е краят.

Естествено, че е краят. И ако не сме го осъзнали напълно, налага се да го осъзнаем още щом се настаняваме в джагуара на Дрейк и потегляме и, разбира се, вече мълчим, защото тук е шофьорът и защото хладната атмосфера на тоя град постепенно ни обгръща и защото мислите ни се насочват към оня квартал и към оня човек, пред когото след малко ще трябва да се явим на отчет.

– Е, как са младоженците? – ухилва се Дрейк, когато влизаме в кабинета със спуснатите пердета.

– Скучайат, мистър – промърморвам. – Вие знаете, че законният брак не е като свободната любов.

– Чувал съм подобно нещо, но нямам лични впечатления – признава шефът, като се измъква иззад бюрото и се насочва към оня специфичен мебел, добре гарниран с бутилки. – Ако трябва да се ровя в биографията си, аз, Питър, никога не съм вкусил семейното щастие. Работа, работа и работа – такъв е целият живот на стария Дрейк.

При тия думи той си налива четвърт чаша скоч, като прибавя за декорация и две кубчета лед. Сетне, макар и с малко закъснение, се сеца, че в кабинета има дама:

– А вие, Линда?

– Благодаря, предпочитам да се въздържа.

– Ах, тия певици с техните режими и въздържания! – въздъхва шефът. – Но поне вие, приятелю, не сте певица. Освен ако сте пропели там, на Балканите, под влияние на съпругата си.

Налага се да потвърдя, че наистина не съм певица и да поема предложената ми чаша.

– Е, чакам доклада ви! – изръмжава рижият с по-друг тон, след като опитва вкуса на уискито.

– Всичко мина нормално – рапортувам.

– Всичко мина добре – потвърждава и мис Грей.

– Това исках да чуя – кима Дрейк.

И като се обръща към певицата:

– Вие навярно сте уморена от пътуването. Просто съвестно ми е да ви задържа.

Тя очевидно само това и чака, за да ни кимне хладно и да напусне кабинета.

– Е, Питър! Сега – подробностите.

– Готов съм и с подробностите. Обаче имам чувството, мистър, че все повече хора биват посвещавани в тая операция: по-рано Ларкин, сега Линда...

– Линда нищо не знае, освен някои най-бегли неща за малка контрабанда на хашиш. И доколкото съм й дал някаква информация, бъдете уверени, че това е по-скоро дезинформация. Изобщо можете да смятате, че в проекта са посветени само трима души: аз, вие и Ларкин.

– Един египетски император е казал още преди няколко хиляди години, че там, където трима души са събрани в името на заговор, единият от тях е предател – решавам да извадя на показ ерудицията си.

– Надявам се, че предателят не сте вие, Питър...

– Не. Нито вие. Само че освен нас двамата съществува и Ларкин.

– Можете да ми вярвате, че не съм забравил тая подробност. Но засега поне този янки не дава основания за съмнение. А за в бъдеще... за в бъдеще, ще видим.

Той се замисля за миг, отпива от чашата и напомня:

– А сега – подробностите!

– Установих контакт с петима стари приятели, според принципа, който възприехме: по-малко хора, обаче по-сигурни. Мога да ви съобща точно имената, адресите и всички необходими данни...

– Това – после!

– Обсъдих изчерпателно с човека, когото определих за шеф на групата, конкретните детайли на операцията. Според него планът е съвсем лесно осъществим и той се нагърбва да го реализира с хората си когато и колкото пъти пожелаем.

– Смятате, че това е сигурен човек?

– Абсолютно. Мога да ви кажа подробно какво представлява и вие сам ще се убедите, че...

– Това – после!

– Определихме и точните форми за установяване на връзката. Съобщенията по необходимост ще трябва да им изпращаме по пощата, но начинът е достатъчно ефикасен. За да бъдат сигурни, че съобщенията идват от мене, налага се да ги пиша саморъчно.

Излагам му подробностите по въпроса, включително тайнописа и текста под марките. Имам чувството, че решението го задоволява. Най-сетне минавам към проблема за заплащането, който, противно на очакванията ми, не нарушава доброто настроение на шефа. Хонорарът действително е същинска дреболия, сравнен с вероятната печалба.

– А не съществува ли възможност, Питър, тия момчета да ни преметнат?

– По кой начин?

– По най-вулгарния: като приберат стоката за себе си.

– Че за какво им е тая стока, мистър? Това е България, а не Лондон.

– А нима в България няма наркомани?

– Къде ги няма? Обаче това са някакви си двеста-триста души в цялата страна, от които можеш да изцедиш само грошове...

– Добре, приемам. Вие сте по-добре информиран.

– Могат да ни преметнат само ако и ние ги преметнем в плащането. И ще го направят не заради хероина, а просто така, за да ни натрият носа.

– Да-а... – произнася шефът вместо заключение, като вади от джобчето си неизменната пура, чиято поява очаквам от доста време насам.

Той освобождава тютюневия продукт от целофанената опаковка, пристъпва към свещенодействието, известно в библейските предания като обрязване, а накрая запалва и дърпа няколко пъти, за да разгори жаравата до необходимата степен.

– Да-а-а... – повтаря Дрейк. – Имам чувството, че сте се оправили с мисията си. Всъщност, още щом влязохте, разбрах, че сте се справили. Вие сте достатъчно умен, за да се осмелите да се явите пред очите ми в случай, че не сте се справили.

Той допива уискито си и добавя:

– А сега, Питър, ще седнете тук и грижливо, точно, изчерпателно ще ми приготвите писмения си доклад.

Пак тая писмена работа.

– Не смятате ли, че е рисковано да документираме подобни неща черно на бяло, мистър?

– Няма нищо рисковано, щом тия неща са в касата на стария Дрейк,

приятелю.

– Но те може да попаднат и в ръцете на Ларкин...

– Ларкин? Вие за глупак ли ме мислите? Ларкин ще знае точно толкова и само толкова, колкото функциите му го изискват.

Шефът поглежда часовника си:

– Налага се да прескоча до „Ева“. А вие седнете и започвайте. Ще ви пратя Райт, за да не се чувствувате съвсем самотен.

Пак тая писмена работа. И то под надзора на този траурен тип – Джо Райт.

* * *

Изписал съм девет или десет страници – добре че почеркът ми е по-едър, та страниците излизат повече – и вече почвам да усещам болки не само в дясната ръка, но и в главата, макар че що се отнася до главоболието, то вероятно е причинено най-вече от гъстата люлякова миризма, с която Райт насища кабинета. Този човек наистина ухае като цял букет люляци, а може би дори и като цяла люлякова гора, въпреки че, искрено казано, никога не съм бил в люлякова гора и наивно си я представям като няколко дървета от рода на Джо Райт и се виждам как се движа по пътеката между тия дървета-райтовци и все повече ми прилява от аромата им.

Додето аз се потя над домашното упражнение, Райт има пълна възможност да се наслаждава на ролята си на безделник, да обикаля из стаята, да надзърта бегло през завесите на прозорците, да реши дългите си черни коси с дългите си бледи пръсти на музикант и да насища атмосферата с тютюнев дим и люляково уханье.

Той, разбира се, както винаги и с пълно пренебрежение към летния сезон, е облечен в безупречния си черен костюм – предполагам, че ги има няколко еднакви, защото ако беше един, не би могъл да бъде непрекъснато така безупречен, – с черната вратовръзка, черните обувки и дори черните чорапи, както установявам, когато понякога се отпуска на креслото пред мене и кръстосва крака.

Откакто се е появил в кабинета по нареждане на Дрейк, той не е благоволил да отрони нито дума и се ограничава с небрежното държане на надзирател спрямо арестант. Имам обаче впечатлението, че въпреки цялата си външна непринуденост, погребалният агент не се чувства много добре и че зад позата му на надзирател всъщност се крие едно мъчително съмнение: дали той, Райт, все още е дясната ръка на шефа или дясна ръка вече е станал привидният арестант този пришелец, натрапник

и хитрец Питър.

Следва да призная, че ако подобни съмнения наистина го мъчат, те не са съвсем неоснователни. Срещите, които съм имал с Дрейк, ако изключим оня паметен военен съвет, са ставали винаги в отсъствие на Райт. Проектът за операцията в последния си и единствено валиден вариант е за него вероятно пълна тайна. Пълна тайна е и писменият ми доклад, с който в момента изпълвам страниците и в който чернокосият с уместна предпазливост се пази да надзърта.

Изобщо, ако приемем, че и двамата сме в известен смисъл секретари на Дрейк и че дори Райт е старшият, то съвсем очевидно е вече, че секретар по поверителните дела съм аз, докато той е натоварен да се занимава с най-прозаичното – порнографията, комарджийницата и клубовете-зимници.

Предполагам, че някой друг на мястото на Джо едва ли би се тровил прекалено от такива подробности. В края на краищата, по-малко ангажменти с нередни неща означава и по-малко неприятности. Обаче Райт изглежда се трови. И не само поради простото съображение, че участието в една операция носи и някакво участие в печалбата. А и поради подозрението, че щом Дрейк държи дясната си ръка настрана от операцията, значи престанал е да разчита или никога не е разчитал особено на тая дясна ръка.

Кабинетът отдавна вече е задимен до краен предел и ръкописът ми отдавна вече е завършен, и ние от сума време сме погълнати с Райт от това отегчително занимание – да даваме вид, че не съществуваме един за друг, когато най-сетне вратата се отваря и влиза шефът.

– Готово ли е всичко? – пита той в най-добро настроение, в смисъл, че въгленът му е добре зачервен, вероятно от няколко добавъчни чашки в „Ева“.

Подавам му вместо отговор скромния си литературен труд. Рижият го поема, приближава до касата и го поставя на сигурно място.

– Свободен сте, Райт – промърморва Дрейк и тая реплика прозвучава значително по-хладно от първата.

Погребалният агент пожелава приятна вечер на шефа си и побързва да излезне.

Защото, макар той факт да е грижливо скрит зад плътно спуснатите завеси, но вече отдавна е вечер.

– Какво ще кажете, Питър, за една малка вечеря по френски образец?

Какво друго мога да кажа, освен че съм поласкан от вниманието.

– Всъщност трябваше да ида до Бренда, за да я изведа, но се обадох да дойде по-късно направо в „Ева“. Трябва да ви призная, приятелю, че тия домашни котки понякога стават доста обременителни.

Излизаме от кабинета, като оставяме на горилите грижата да проветрият помещението и правим пеша курса от няколкостотин метра до набелязания от шефа ресторант. Заведението няма нищо общо с посредствената класа на италианеца. Кристали, порцелан, сребърни прибори, снежнобели покривки и цветя. За щастие – не люляци. Сезонът на люляците отдавна е минал, освен при Райт.

– Избирайте, без да правите справки с цените – заявява с царствен разгул Дрейк, когато метр д'отела ни поднася подвързаните с кожа карти.

Пропускам край ушите си тая декларация и си поръчвам скромна салат нисоаз и банален стек с чер пипер.

– Какво ще пият господата? – пита с искрен интерес метр д'отела, тъй като решителният удар върху клиента се нанася именно с питието.

– Безразлично ми е – казвам с риск да го разочаровам.

– Трябва да помисля някой ден за светското ви възпитание, приятелю – промърморва добродушно шефът. – Не можете да влезете във френски ресторант и да ви е безразлично какво ще пиете.

Окуражен от тая фраза, келнерът бърза да предложи някакво бяло бургундско от не знам коя си реколта, което Дрейк, въпреки прилива си на щедрост, е принуден да отхвърли като прекалено нагарчащо от гледна точка на цената. Изобщо между двамата започва увлекателна беседа на темата френски вина, завършваща с избора пак на някакво бургундско, но сравнително по-приемливо при тия наши скръбни времена на финансова неустойчивост, както благоволява да се изрази шефът.

Интериорът с бледорозовите си тапети и кристални осветителни тела представлява оазис на финес и уют в тоя не твърде чист град, наречен Сохо, тъй като в Сохо контрастите съвсем не са редки и нищо чудно до жалката квартална кръчма да откриете някакво скъпо заведение, както и нищо чудно до масата на мистър Дрейк да видите седнали двама члена на камарата на лордовете.

Ресторантът се казва „Златен петел“, ако не е „Златен лъв“ или „Златна риба“ или „Златно буре“, защото по фирмите на тия заведения златото изобилствува, като че се касае за бижутерии предприятия и ако вървим по същата логика, златарските магазини би следвало да носят названия като „Вкусното дробче“ или „Печената пуйка“. Ала това е една тема извън сферата на моята специалност и по която би следвало да се

вземе мнението на приятеля ми, всеотранно осведомения мистър Оливър, който обича да разсъждава обстойно над такива загадки, като примерно защо автобусите в Лондон са червени, а в Париж – зелени и винаги е готов да ви предложи личната си добре обоснована концепция.

Вечерята минава без излишни протакания и аз не съм далеч от позрението, че Дрейк жадува час по-скоро да види края ѝ с единствената цел да стигне и час по-скоро до любимото си уиски, защото тия бели вина, френски или други, не му говорят много нещо. Може би именно и затуй едва когато си поръчва двойния скоч – докато аз се задоволявам с кафе и малък коняк – шефът минава от дребните въпроси, свързани с операцията, към по-големите житейски обобщения. И ако не съм успял до тоя момент да се досетя, че философията на мистър Дрейк е изцяло алтруистична, крайно време е най-сетне да проумея тази истина.

– Всъщност, Питър, не знам дали сте забелязали, но ако се абстрахираме от някои глупави предразсъдъци, моята цел в живота е толкова благородна, че само някой лицемер би имал куража да я оспори. Защото целта ми... каква друга може да бъде целта ми, освен да доставям радост? Радост на хората, но, разбира се, и радост на себе си. Аз също съм човек.

При тая скромна декларация шефът отпива от скоча и ме поглежда, за да почерпи от очите ми онова съчувствие, което би го поощрило да продължи великодушната си мисия.

– Кое е добро и кое – не, това е работа на пасторите, Питър. Аз обаче знам нещо, неизвестно на пасторите: кое доставя радост и кое – не. И се стремя да се придържам най-вече към първото. И ако понякога по изключение съм заставен да прибегна до второто, то е само защото ме принуждават, само защото на тоя свят има и хора, неспособни да оценят желанието ми – да доставям радост.

– Има ги всякакви – съгласявам се, за да го успокоя.

– Точно така – кима шефът. – Но за да се върна към първоначалната си мисъл, ще ви кажа, че възрастните са като децата: радват се най-вече на игрите и на играчките: безсрамни картинки, живи кукли, по възможност – голи, малко хашиш, малко комар... И аз им давам всичко това, Питър, давам им радост. Нека всевишният ме съди на оня свят затуй, че съм доставял радост...

– А вашата собствена радост? – позволявам си да запитам.

– О, тя е съвсем прозаична, приятелю. И съвсем скромна. Да имам винаги под ръка тая чаша с обичайното питие, да разчитам на услугите на добрия шивач и на реномирания готвач, а също, разбира се, и на

малко уважение от страна на околните. А за тия дребни неща, включително и за уважението, е нужно... знаете какво.

– Това всички го знаят.

– Понякога, естествено, се налага и да наказвам. Стремя се да го правя възможно по-рядко, обаче има случаи, когато се налага – иначе цялата барака ще иде по дяволите. Но даже и когато наказвам, избягвам излишната жестокост. Вие знаете какви жестокости са измислили китайците, светата инквизиция, ония садисти от Гестапо и други подобни изверги. При мене, Питър – нищо такова. Защо да го изтезаваш, да го осакатиш, да го обречеш цял живот да се влачи като инвалид. Прати, му Марк – и толкова. Един куршум – и толкова. Просто, хуманно, както следва да стават нещата между възпитани хора.

– Не знам какво е възпитанието на Марк, но ако съдя по вашите две горили...

– Грешите, приятелю, грешите – прекъсва ме добродушно Дрейк. – Вие проявявате обичайното пристрастие на човек, заемащ определена страна в спора. Боб и Ал са просто две деца. Две невинни деца, които обичат играта като всички деца. И които умират от желание да пуснат в ход невинните си номера. Навярно знаете коронния номер на Боб – светва те с глава в носа, което при неговия ръст съвсем не е трудно, а сетне ти подава кърпа да си избършеш кръвта. Или номерът на Ал: „Гледай тук!“ вика, като ти показва десния си юмрук и в същия миг те зашеметява с левия. Лудории, нищо повече.

– Възможно е – промърморвам отстъпчиво. – За жалост личните ми спомени говорят друго.

– Пристрастие, приятелю, казах ви: пристрастие и нищо повече. Изобщо – в случай, че речем да употребяваме такива силни думи – ако Марк е адът или окончателният край, то Боб и Ал са чистилището. И аз ви ги пратих тъкмо за да се възстанови редът на разума в главата ви и да намерите единствено мъдрия за себе си изход. Не знам дали вече сте го осъзнали, Питър, но вие имате пълно основание да се гордеете, че сте станали дясната ръка на един човек, чиято единствена цел е да доставя радост!

Той поема нова глътка скоч и повтаря окуражително:

– Гордейте се, Питър! Гордейте се! Това съвсем не е срамно, когато разполагате с необходимите основания.

* * *

Не знам дали поради присъствието на жените или просто защото е

препил, но когато се прехвърляме в салона на „Ева“, Дрейк бързо загубва повишеното си настроение и изпада в почти сънлива апатия.

Отпърво на масата е само Бренда, която още при появяването ни подхвърля кисело:

– Чакам ви вече повече от час, Бил...

– Всички чакаме – обобщава философски шефът. – Ако седна да ви изброявам колко неща лично аз чакам...

– Само че както съм седнала сама, някои си мислят, че чакам друго и почват да се натрапват на масата ми.

– Бихте могли да обърнете недоразумението изцяло в своя полза, скъпа – отвръща невъзмутимо Дрейк. – Една или две добавъчни банкноти едва ли ще ви навредят.

Ако първата реплика не е разкрила напълно на жената психическото състояние на шефа, то втората е пределно красноречива. Бренда го поглежда с дълбок укор, ала като не среща погледа му, замълчава. За сметка на туй оркестърът гръмва и на подиума се появява познатата ми вече гъвкава самка в златистата рокля. Изглежда напоследък в „Ева“ програмите рядко се сменят.

– Вашата конкуренция... – не се стърпява да подхвърли Дрейк на Бренда.

– Престанете, Бил, защото ще ме накарате наистина да изляза на дансинга и да се съблека пред всички тия чужди мъже – извиква жената достатъчно остро, за да преодолее другата конкуренция – тази на оркестъра.

– Не бих се изненадал, ако сте почнали да го правите, макар и не пред толкова мъже наведнаж – отвръща шефът.

Бренда се готви да отговори, обаче прехапва устни.

А сетне идва и номерът на очарователната мис Линда Грей. Певицата, облечена в същото скромно облекло, и този път е посрещната от същите окуражителни ръкопляскания, на които отговаря с мил поклон. Изобщо в „Ева“ изглежда всичко е съобразено с почитта към традицията. И каква полза да се правят промени в програмата, когато самата публика постоянно се променя, а следователно и програмата винаги изглежда нова.

Мис Линда откача микрофона, прави няколко стъпки край масите и очевидно търси жертвата за настоящата вечер. Жертвата в случая се оказва някакъв млад мъж с леко стреснат израз и с очила, напомнящ на библиотекар или на учител по латински език. Певицата му отправя настойчив поглед, като преодолява стъклената преграда на очилата, за да

проникне в стреснатия му душевен свят и в залата се разнася топлият мелодичен глас:

Не ми го казвай: знам, тече животът,
нощта умира, за да дойде ден...

Сега вече мога спокойно да слушам тоя мелодичен глас, без да се чувствавам в неловкото положение на експонат от рекламна витрина. Задоволството ми обаче не трае дълго. Едва приключила първия куплет, Линда прави кръгом, прекосява с няколко бързи крачки дансинга и като поставя ръка на рамото ми, подхваща рефрена на песента:

Не казвай: пак ще бъда тука утре,
Не казвай: пак ще те обичам утре.
Не казвай: пак ще те целувам утре.
Защото утре, утре, утре,
ще съмне може би без теб или без мен.

Опитвам се, естествено, да я смърпя с поглед и да ѝ подсказва да се разкара, но тоя меланхоличен глас и тия синьо-зелени очи така настойчиво ми внушават, че в момента тя пее за мене, именно за мене и само за мене, та се усещам съвсем обезоръжен.

– Този път тя пях за вас, Питър! – обажда се лениво Дрейк, след като номерът свършва.

– Тя и първия път пях за мене.

– Не. Първия път, не. Обаче сега пях наистина за вас. Добре че не вие ще плащате сметката. Иначе бих ви накарал да платите и нещо отгоре за песента.

Линда изпява и следващите си четири песни. С този обилен репертоар тя представлява нещо като гвоздей на програмата и водораздел между двете порции стриптийзи, от които втората, през по-късните часове, е значително по-безсрамна от първата. Но певицата определено бие по успех всички шампионки по събличането, може би донейде и поради простото обстоятелство, че хората, дошли тук, за да се наситят на безсрамия, нямат нищо против да се покажат като порядъчни любители на лирическата песен.

– Поканете я на масата, Питър! Възпитанието изисква да покажете, че оценявате жеста – подтиква ме Дрейк.

И не толкова поради грижа за възпитанието, колкото за да не противореча на шефа, а може би – де да знам – и по някоя добавъчна

причина, сподирвам Линда зад кулисите и формулирам поканата.

– Дрейк ли ви изпрати? – запитва тя подозрително.

– Кой друг. Но сърдечно погледнато, поканата е моя.

– „Сърдечно погледнато“? Вие вече почват да си служат и с чужди думи, Питър...

Тя идва, разбира се, и предполагам тъкмо навреме, защото в репликите между Дрейк и Бренда наново са почнали да бляскат искри.

– Да, знам, скъпа, че вие сте истинска богородица – мърмори лениво шефът, като с разсеяно движение плакне леда в чашата си, – но какво да се прави, когато някои типове не могат да оценят целомъдрието ви и дори са готови на известни волности...

– Престанете, Бил!

– Разбира се, аз отлично разбирам логиката ви: вие с основание се боите, че ако не допускате нарушения, ще престана изобщо да ви обръщам внимание...

В този момент обаче той се сеща за мис Грей и възклишава:

– Вие винаги сте безупречна, Линда, обаче този път бяхте и покъртиелна! Да се надяваме, че и Питър го е забелязал.

– Боя се, че Питър не е в състояние да оцени една песен – отвърща мис Грей.

– Но предполагам не е дотам сляп, че да не оцени един поглед. Какъв поглед само бе това! С такъв подобен поглед някога и Бренда ме свали, в годините на моята невинност...

– Ако се не лъжа, това е станало преди около пет години – подхвърля певицата. – Нима чак до такава зряла възраст сте запазили невинността си, мистър?

– Уви, да, скъпо дете... – въздъхва страдалчески Дрейк. – Дори, ако не се боях от острия слух на Бренда, бих ви пошепнал едно признание...

Той престорено снишава глас, ала произнася достатъчно високо:

– Аз и досега съм невинен, Линда! Невинен и наивен като последния глупак.

Бренда не дава вид да е чула нещо, сякаш рижият наистина е пошушнал признанието си в ухото на мис Грей, а не пред цялата маса. Изобщо от тук нататък тя явно се пази да дразни шефа и предпочита позата на безучастен свидетел. Може би усеща, че почва да губи влияние то си над стария Дрейк, а може би просто смята, че не бива да се разправа с пиян човек.

Това дава възможност на пияния човек да подхвърли още някоя и друга съвсем невинна реплика по адрес на тая богородица Бренда,

додето най-сетне оркестърът не гръмва наново, за да обяви началото на втората и най-разюздана част от програмата.

Когато подир два часа излизам от задименото кабаре, за да изпратя Линда, въздухът на Сохо ми се струва свеж като озон. Вече е късна нощ или ако щете ранна заран и ние поемаме по пустата ярко осветена улица към Чаринг крос.

– Бедната Бренда... – промърморва на себе си певицата.

– По същата логика би могло да се каже и „бедният Дрейк“. Ако може да се вярва на намеците му, тя упорито му слага рога.

– Че как би могла да живее с такъв и да не му слага рога? – запитва с чисто женска логика дамата. – Дрейк и любов! Представяте ли си?

– Защо не. Особено ако вземем под внимание упорития му стремеж да разпали любовната страст между двама ни.

Тя не казва нищо. Едно мълчание, което ми се струва подозрително.

– Как мислите, с какви подбуди шефът ни тласка тъй настойчиво един към друг? – подхващам отново. – Защото тоя човек не предприема нищо без определени подбуди, нали?

Линда отново мълчи.

– Кажете де, какво онемяхте?

– Трябва да съм съвсем изглупяла, за да ви го кажа, Питър – произнася най-сетне тихо тя. – И все пак ще ви го кажа: Дрейк ми нареди да му съобщавам всичко, което науча за вас или от вас.

– С други думи, да продължите балканската си мисия...

– Именно. И то още по-старателно.

– И кога ви възложи тая задача?

– Ами днес следобед... в „Ева“. Извика ме в кабинета и подробно ме инструктира.

– И по-точно?

– О, аз наистина съм изглупяла – промърморва жената. – Каза, че ще ме убие... каза, че ще ми прати Марк, ако само посмея да ви уведомя...

– Не се измъчвайте с излишни страхове – успокоявам я. – Нима допускате, че като благодарност за жеста ви ще ида да ви издам на Дрейк?

Тя мълчи известно време, после забелязва.

– Знам, че просто не е в собствения ви интерес да го направите. И все пак се боя.

– Съществува наистина известна опасност – признавам. – И тя не е свързана с моето поведение, а с вашето.

– Какво имате предвид?

– Мисля, че ще ме поканите у вас? – откланям въпроса.

– Не съм имала подобно намерение. Но ако много настоявате...

– Исках да кажа: мисля, че Дрейк ви е инструктирал да ме каните по-често у вас...

– Да... има такова нещо... така беше... – промърморва неловко тя подир къса пауза.

Не допусках, че може да изпитва неловкост. Остава само и да се изчерви. Ала при тоя черноморски загар...

– Това е именно опасността, която имам предвид – уточнявам. – Старият хитрец без друго ви е поставил подслушвателна апаратура по време на вашето отсъствие. И всеки наш разговор ще бъде съответно записван. Както и всяка непредпазлива реплика, която бихте изтървали.

– О, Питър! Хванете ме под ръка!

Гласът е слаб и почти умолителен.

– Да не се готвите да припадате? – запитвам, като я улавям под ръка.

– Именно. Приготвила се бях – признава тя, като спира за миг.

– У вас припадъците изглежда настъпват със закъснение – казвам, но също спирам.

– Настъпват си точно навреме. Тъкмо когато ми казахте за подслушвателната апаратура се сетих, че бях решила да ви заговоря за инструкциите на Дрейк едва след като се приберем в къщи. Не ми се искаше да водя подобни разговори на улицата.

– Подобни разговори се водят само на улицата – възразявам. – И само след като сте убедени, че подире ви не се мъкне никой.

– Добре че сам се разприказвахте... Изтърпвам просто, ката си помисля, че можехме да се разприказваме едва в къщи...

– И какво още ви инструктира Дрейк?

– Ами това: да се сближа с вас, да се опитам да спечеля доверието ви, да започна да ви каня у дома... Изобщо, да придам на всичко формата на спонтанно влечение, защото вика, той е хитър, и ако се престаравате или пипате грубо, не е чудно да го отблъснете... Аз естествено се дърпах в началото, като казвах, че нямам никакъв опит в подобни работи и че доколкото съм ви наблюдавала по време на пътуването, вие сте доста студен човек – което всъщност не е и лъжа – и че ако трябва да бъдете наблюдаван, за това вероятно ще се намерят по-ефикасни средства от моите. А Дрейк вика, досега сме го следили именно с такива средства, обаче Питър не е вчерашен, и изобщо положението вече е по-

деликатно, така че не мога да възлагам следенето на разни гамени, а трябва да се намери един действително галантен начин и тоя начин сте само вие, Линда. А после дойде ред на обещанията и най-вече на заплахите, в които, както знаете, Дрейк няма равен на себе си.

– Е, значи, всичко е наред – казвам успокоително. – При условие, че не забравяте за апаратурата.

– Но тая апаратура още отсега ме травмизира, Питър! Как може човек да живее, когато през цялото време го дебне някаква апаратура!

Как може? Тоя въпрос и аз си го бях задавал някога, в началото. А сетне разбрах, че може. Човек може всичко.

– И после, какво ще стане, ако непрестанно мълчим? Или говорим само за дреболии? – сеща се жената. – Дрейк веднага ще подуши, че нещо не е в ред.

– Няма да говорим само за дреболии. И най-добре за вас ще е, ако – поне в квартирата – заживеете с мисълта, че действително и сериозно сте се нагърбили с ролята, възложена ви от Дрейк. Задавайте при случай коварните си въпросчета подпитвайте, предразполагайте ме към искреност, а грижата за отговорите оставете на мене.

– И още от тази нощ ли ще започне този театър? – запитва унило дамата.

– Мисля, че е много рано да почва от тази нощ. Налага се най-първо да ме изкусите, Линда.

– В присъствието на тая апаратура?

– Естествено. Но със същата непринуденост, като че ли апаратурата я няма.

– Съмнявам се, че съм способна на подобно нещо – промърморва певицата.

– Защо? Оня номер със загорелите бедра вие доста добре го направихте във Варна.

* * *

През следващите две седмици Дрейк тъй често ме вика на консултации за по-едри и по-дребни въпроси, свързани с операцията, и тъй често отстранява Райт от кабинета, че ако погребалният агент е наистина чувствителен човек, той би трябвало да стигне до нервна криза.

Джо Райт не стига до криза, но за сметка на туй променя тактиката и започва да флиртува със съперника си. А съперникът, както е известно, съм аз. Първият жест на внимание се проявява в ресторанта на италианеца и е почти точно повторение на жеста на покойния Майк,

защото когато такива необщителни и лишени от въображение типове решат внезапно да станат общителни, те винаги го правят по един и същи начин:

– Мога ли да седна на масата ви?

– Заповядайте.

Подир което следват мълчания и неловки опити за разговор и пак мълчания и пак опити, додето дойде време за сметката.

Все пак подир няколко подобни проверки на терена Джо се решава и на малко по-смел излаз и това става един следобед, когато ме набарва да пия кафето си в заведението на ъгъла и да съзерцавам афиша с разголената жена, призвана да популяризира програмата на Ремън ревию бар. Не знам дали е пийнал или се прави на пийнал, обаче тоя ден Райт някак по-естествено каца на масата ми дори без да иска разрешение, и като поглежда пренебрежително чашата еспресо, запитва:

– Кафе ли пиете?

Налага се да го уверя, че е познал.

– В тоя час?

– Аз пия кафе по всяко време.

– А аз – никога. Също както и скоч. Ако питате мене, чаят и бирата, това са питиетата на скромния англичанин. Но днес по изключение съм се понадрънкарал с уиски. Не знам какво ме прихвана, обаче се понадрънках. И бих продължил. Особено ако благоволите да приемете една чаша от мене...

– Ако е за една чаша, това изобщо не е тема за разговор – промърморвам. – Поръчвайте направо.

И той поръчва. После – пак. А после – пак. Додето течението на уискито неусетно насочва мисълта му към течението на живота и поточно към известни мъдри мисли по тоя въпрос:

– Не знам какво смятате вие, Питър, обаче нашият живот наистина е един сбъркан живот. Огледайте се само по тая Дрейк-стрийт и ще се уверите. Настръхвам само като си помисля какво би казала майка ми, ако можеше да се вдигне от гроба и да ме види. Но кои и колко са днес тия, дето могат да се похвалят, че животът им не е сбъркан? И дори да ги има, аз не мога срещу шепа медни пенсове да агонизирам по осем часа на ден в някоя мухлясала канцелария само за да имам удоволствието да се смятам порядъчен.

Той се облакътява на масата в позата на пиянска размисъл и прокарва дългите си тънки пръсти в още по-дългите си коси. После вдига очи и ме поглежда:

– Какво ще кажете?

Ала преди да съм решил да кажа ли или да не кажа, Джо наново подхваща, защото явно е човек на монолога:

– Вие може би мислите, че съм някаква отрепка понеже се върдялям тук, из Дрейк-стрийт? Лъжете се, Питър! Аз съм завършил курсове за счетоводител и всичко, каквото трябва, за да бъда един порядъчен банков чиновник. Нещо повече: ще ви кажа, че дори вече съм бил порядъчен банков чиновник. И какво от това?... Не, тая порядъчност на нивото на медните пенсове наистина ме отвращава. Опитал съм я достатъчно, за да знам, че от нея ми се повдига. Порочността или това, което минава за порочност, е все пак за предпочитане. Макар че и тя...

Той отново навежда глава, като че се мъчи да си спомни какво всъщност „тя“... После заглажда с пръсти косата си, като добавъчно я разрошва и отново поема по пътя на монолога:

– Всички тия квартири, които вечер миришат на женски парфюм, а заран на женска пот, и тия кабаретни хубавици, които вечер, преди да легнат с вас в кревата, смъкват заедно с грима и хубостта си... и тия простаци, от които не можеш да изпиеш спокойно една бира, защото са твои хора, и ти си техен човек... и... и... и цялата тази Дрейк-стрийт, както и всички останали...

Понеже е заговорил за миризми, иде ми да му кажа да отмести малко стола си, защото както е седнал плътно до мене и ме облъхва с аромата си, не съм в състояние да разбера дали пия наистина скоч или люляков одекolon. Нейсе. Трябва да бъдем възпитани спрямо ближния и снизходителни спрямо пиения.

Той наистина е на градус, макар и не чак толкова, колкото се прави. Това още не е беда. Бедата е, че аз също почвам да се правя на гипсиран и че Джо има лекомислието да ми повярва. Затуй не се учудвам, когато, върнал се от тоалетната, дето за миг съм прескочил, установявам с бегъл поглед, че на дъното на чашата ми се е появила някаква белезникава утайка. Примитивна работа. Би следвало да му кажа, че в подобни случаи една ампула с безцветна течност е далеч за предпочитане. Но какво да правя, когато той е човек на монолога и почти не ми дава думата.

Сядам с разпасаните движения на пиан човек и, разбира се, съблям чашата.

– Дейви, още едно уиски! – нарежда Райт. И като гаврътва своята чаша, добавя:

– И още едно!

Сетне става по реда си да инспектира тоалетните места.

Сега или никога. Изскачам от кафенето и хлътвам в магазинчето на мистър Оливър.

– Райт съвсем се е напил – съобщавам му. – Извикайте го за нещо подир двайсетина минути, додето уредя сметката. Иначе няма да можем да го изкараме от кафенето.

– Ами че аз тъкмо имам да говоря с него по едни фактури... – започва да ми обяснява книжарят.

Нямам време да го слушам. Връщам се обратно в заведението и само с минутка изпреварвам появата на Джо.

– Бедата при жените, Питър, е, че те привличат с красотата и секса... а тъкмо красотата и сексът у тях е фалш... Докато ги гледаш как се кълчат под прожекторите на „Ева“... как премрежват очи и въртят задници... мислиш си: богини... А после в леглото разбираш, че са обикновени проститутки... Проститутки, които знаят пет-шест танцови стъпки... какво повече...

Той вдига чашата и аз следвам примера му, а понеже настъпва известна пауза, осмелявам се да възразя:

– Все пак, Джо, не можеш да откажеш, че има и луксозни жени... Има и луксозни, Джо...

– Има... – съгласява се погребалният агент. – Само че луксозните, Питър, никога не са свободни... Именно понеже са луксозни, някой преди тебе и мене се е сетил да ги набара...

– Това не е пречка... – замахвам с пиянско пренебрежение.

– Не е пречка ли?... – възклицава Райт, като заговорнически снишава глас. – Такава пречка е, та идва момент, когато... когато почваш да се питаш струва ли си да поемаш толкова рискове за една... за една жена, та ако ще и да е луксозна като кадилак...

Въпросът действително заслужава зряло размисляне, така че отправям се наново да инспектирам тоалетните места. А когато се връщам, без особена изненада установявам, че на дъното на чашата ми наново се е утаило нещо белезникаво. Би трябвало наистина да го информирам за предимствата на ампулите.

Този път чашата ми предвидливо е поставена по-навътре за избягване на аварията, обаче аз нямам и намерение да причинявам авария. Отпивам скъпернически, убеден, че едва ли ще ми призлее от една глътка и че тия сънотворни са доста трудно разтворими. И додето Джо наново подхваща с леко прекъсващ се глас следващия пасаж от монолога си, на вратата се появява Оливър и го повиква със заговорнически жест.

Изчаквам Дейви да се обърне към бара, защото в тоя час Дейви е

единственият свидетел на следобедния ни запой, сетне разклащам енергично чашата и я изливам в отдавна избраното място – една от саксиите с бегонии, наредени край витрината. Не съм сигурен дали от тая бегония вече ще стане човек – всичко зависи от туй, доколко издържа на пинене и на приспивателни – но предпочитам експериментът да се осъществи върху нея, вместо върху мене. Сетне си наливам малко скоч от чашата на Джо, за да не бъде моята съвсем празна и застивам в позата на пиянска омърлушеност.

– Тоя глупак Оливър сега намерил да ме занимава с фактурите си – чувам няколко минути по-късно недоволната реплика на Райт, който наново се е появил, обвеян от люляковия си аромат.

– Остави го – препоръчвам му, като вдигам чашата и я доизпразвам. – Оливър ми е приятел, но той е книжен червей и нищо повече!

– Оливър е пигмей – додава Джо, като сяда на мястото си. – Той е именно от хората... от тия хора, Питър, които са готови да дремят цял живот зад тезгяха... цял живот, разбираш ли, за шепа медни пенсове...

При тия думи люляковото дърво на свой ред допива чашата си и поръчва още два скоча на Дейви.

Що се отнася специално до моя скоч, ако ме не лъже паметта, не успявам изобщо да го допия. Сънливостта все повече ме обзема и колкото да се боря с нея, най-сетне се налага да призная, че отивам да спя.

Лесно е да се каже „отивам“. Едва се изправам, за да установя не без известна изненада, че краката едва ме държат. Налага се прочее Райт да ме хване под ръка и да ми помогне да стигна до родната „Аризона“.

– О, мистър Питър! О, мистър Райт! – възкликва добрата Дорис, когато ни вижда да влизаме с кандилкане в хотела. – Какво ви е прихванало... Посред бял ден... и то в делник...

– Случва се и в най-знатните семейства, скъпа Дорис – опитвам се с мъка да изломотя.

– Оставете го спокойно да спи до заранта и ще му мине – съветва я Райт, който вероятно от чистия въздух на Дрейк-стрийт внезапно е поизтрезнял.

– Може би трябва да му помогнем с нещо... – мърмори угрижено жената.

– Ще му помогне сънят, нищо друго – заявява категорично Джо. – Оставете го да спи, и толкова.

– Добре, добре, вие по-добре знаете – бърза да се съгласи Дорис, която познава въздействието на уискито само по скромните дози, поднасяни ѝ в моята стая.

Качваме се прочее криво-ляво горе, ала аз вече съм като парцал и се налага Райт майчински, макар и без излишна нежност, да ме изпружи на леглото. Оборва ме тутакси дълбок сън. Но колкото и да е дълбок тоя сън, успявам да установя, че люляковото дърво прескача до свързаната със стаята ми малка кухничка, сетне се връща, изпушва една цигара, побутва ме енергично няколко пъти, за да провери дали наистина съм заспал чак тъй непробудно, после отново се отбива в кухнята, връща се повторно, излиза, заключва вратата отвън и накрая пххва ключа през пролуката под вратата. Горе-долу в това време усещам и миризмата на газа.

Една съвсем лека миризма, ала която подир съответно насищане на атмосферата би могла да се превърне в смъртоносно ухание. Райт вероятно разчита на обстоятелството, че тия стари хотели винаги повече или по-малко миришат на газ, а също и на благоприятното време: ще минат часове, докато малцината клиенти на „Аризона“ започнат да се прибират.

Половин час по-късно, след като отдавна съм станал и съм отворил прозорчето отдушник в кухнята, без обаче да спирам още газта, разбирам, че Джо е бил достатъчно съобразителен, за да си осигури още един помощен елемент:

– Какво си направила, Дорис? – чувам недоволния глас на брат й. – Забравила си отворен крана в номер 25 и целият коридор се е вмирисал на газ!...

– Не е възможно да съм го забравила – раздава се по стълбите и гласът на Дорис.

– Е, как да не е възможно, когато току-що сам го затворих?

Те спорят още малко време по това възможно ли е или не е възможно, сетне се оттеглят долу. Сега вече леката миризма, прецеждаща се изпод вратата ми, дори да бъде усетена, може спокойно да намери невинното си обяснение.

Отварям тихо и също тъй тихо се промъквам надолу по стълбата. Преддверието е пусто, ако не броим Дорис, потънала в четене на вестника зад гишетото на ресепцията. Повиквам я тихо и когато вдига глава, правя заговорнически жест. Това я накарва да сподави своето „О, мистър Питър!“, вече готово да изхвъркне от устата й, и да ме сподире по стълбата.

– Онзи тип направи опит да ме отрови, скъпа Дорис! – заявявам тържествено, като я въвеждам в покоите си и показвам отворения кран на печката.

Тя машинално прави две крачки натам, обаче аз я спирам.

– Оставете, не пипайте нищо. Искам да се запазят ясно отпечатъците от гумените му подметки върху плочите, а също и тия от пръстите му по крана.

– Но това е истинско убийство, мистър Питър! – заявява добрата жена.

– Аз също мисля тъй. А вероятно такова ще бъде и мнението на мистър Дрейк. И трябва да ви кажа, че само брат ви ме спаси. Събуди ме, когато почна да вика одева за крана в съседната стая...

– А! Сега разбирам! – възкликва досетливата Дорис, като слага ръка на устните си. – Той е отворил и оня кран... За да ни заблуди... И му казвам на брат ми: как мога аз, възрастна жена, да оставя газа да тече...

– „Възрастна жена“? Вие просто се клеветите, скъпа!

– О, мистър Питър... – започва тя, ала изведнаж се сеща за още нещо: – А как изтрезняхте тъй бързо?

– За да изтрезнея, би трябвало да съм пиан. Обаче аз не бях пиан, а само упоен. Тоя тип ми сила нещо в уискито, за да ме упои...

– Така и предполагам. И когато ви видях долу в това окаяно положение, просто не повярвах на очите си. Посред бял ден... И то в делник...

– Сега, вижте – казвам. – Никому – ни дума! Слизайте си долу и все едно нищо не е станало. А ако случайно наmine Райт да пита как съм, ще кажете, че навярно спя и – толкова. Другото ще се изясни утре и то – в кабинета на Дрейк.

– Разбрано, мистър Питър. Обаче вие все пак не оставяйте дълго да тече газта. Какъв смисъл да се хаби, особено в тия времена на скъпотия...

* * *

– Какво така рано, Питър? – запитва без особен ентузиазъм шефът, когато ме вижда да влизам. – Някоя нова идея ли ви хрумна през нощта?

В първия час на работния ден той рядко гори от ентузиазъм и обикновено едва подир третия скоч настроението му се качва до нивото на нормалното.

– Хрумна ми, че някоя вечер мога да си легна, мистър, а на заранта да не се събудя – промърморвам.

– А, вие пак за оная песен... Изглежда здраво ви е заседнала в главата.

– Не става дума за песен, а за жива реалност: вчера следобяд Райт

се опита да ме отрови.

– Нима е посямал? – изръмжава Дрейк без излишно оживление.

Той става и с мрачния израз на човек, готов на всичко, се приближава и улавя за шията бутилката „Балантайн“.

– Е, разправяйте де! Какво чакате...

Разправям накъсо за станалото, като изброявам и наличните веществени доказателства.

Отчетът ми е пределно сбит, което не пречи шефът междувременно да обърне две дози скоч, без дори да се грижи за леда.

– Доведете ми веднага Райт! – изръмжава Дрейк на горилата Ал, призована в кабинета от невидимия звънец.

А когато онзи излиза, рижият подхвърля:

– Жест на отчаяние, Питър. Трябва да му влезем в положението: жест на отчаяние.

Десетина минути по-късно погребалният агент е налице. И вероятно своевременно е информиран от Ал, защото присъствието ми не го смайва.

– Току-що узнах, че сте се опитали да ликвидирате нашия приятел Питър – произнася спокойно Дрейк. – И надявам се, разбирате покрусата ми.

– Подла лъжа! – отсича решително люляковият храст. – Това е негова измислица, за да ме отстрани от пътя си. Защото вие навярно и сам сте забелязали, мистър, че от известно време и особено напоследък главната му цел е да ме отстрани от пътя си...

– ... Вследствие на което вие решихте да го изпреварите – допълва добродушно рижият.

– Подла лъжа! – повтаря Райт.

– А кой е пуснал крана на газа?

– Кой кран? – недоумява погребалният агент.

– Она същия в кухнята на Питър.

– Нямам понятие. Беше се напил като прасе... дотътрих го до стаята му и го оставих... а какво е правил там... нямам понятие...

– Вероятно е решил да се самоубива – подхвърля след къса размисъл Дрейк. – Само че с ваша помощ, Джо.

– Не разбирам...

– Аз – също. Обаче фактите са налице: свидетелствата на Дорис, отпечатъците от обувките ви в кухнята, а също и пръстовите ви отпечатъци върху крана, без да говорим за приспивателното, което на два пъти сте пуснали в чашата на Питър и следи от което и до тоя момент се

намират в една от саксиите на кафенето.

Обременен от толкова улики, Райт замълчава, като навярно се чуди коя от тях най-първо да обори с лъжите си. Обаче рижият не му оставя време за размисъл:

– Тук няма деца, Джо! И вие знаете, че аз съм бърз в решенията. Особено когато открия у насрещната страна липса на добра воля. Тъй че във ваш интерес е да проявите добра воля.

– Той ми отмъкна Линда – заявява мрачно Райт, разбрал, че е за предпочитане да ме дразни прекалено шефа с увъртанията си.

– Туй вече звучи по-убедително – кима рижият. – И вие решихте да промените резултата в своя полза?

– Той ме измести при Линда – настоява люляковото дърво, сякаш това обяснява всичко.

– Е, щом се касае до ревност... – забелязва отстъпчиво Дрейк.

И като разтваря ръце, сякаш на свой ред е сметнал, че това обяснява всичко, подхвърля:

– Свободен сте!

А когато Райт напуска кабинета, шефът ме поглежда и пояснява:

– Какво да правим, Питър! Става дума за ревност... Не смятате ли, че ревността може да извини много неща?

– Не съм размислял по въпроса – признавам. – Но ако ми го поставяте за проучване...

– Този въпрос, приятелю, само една жена може да ви го постави за проучване. Макар че не ви го пожелавам.

И шефът с мрачно лице отново улавя гърлото на бутилката „Балантайн“.

СЕДМА ГЛАВА

Августовското слънце още от заранта е скрито зад затегналите от влага облаци, откъм Темза духа хладен вятър и, разбира се, едва съм излязъл, когато завалява. Дъждът се спуска в обилни полегати струи, барабани буйно по чадъра ми, като че иска да го пробие, и сякаш с пълни кофи залива нозете ми. Така че въпреки реномираната марка на чадъра, пристигам у Линда вир вода.

Тя също е била вир вода, поне допреди минутка, защото ми отваря, загърната в розовата си хавлия и току-що излязла изпод душа.

– А, и вие сте взели един малък душ, Питър! – установява дамата, като ме въвежда в антрето. – Можете да си оставите тук чадъра и да проснете там шлифера.

Изпълнявам нареждането, изтривам акуратно обувките си и едва тогава влизам в студиото, което съвсем не е пригодено за неприлично мокри хора като мене. Върху пастелносиния мокет са пръснати няколко снежнобели кожи, изкуствени естествено, по които би било грехота да тъпчете с кални нозе. Добирам се прочее с прескачания и лавирания до едно кресло и се отпускам на него, сиреч пак върху някаква кожа, тъй като в това студио те са пръснати дори върху креслата и дивана.

– Като ги гледам, по-малко зъзна – бе обяснила Линда при първото ми посещение. – В този град и в тая усойна квартира дори и през лятото ми се струва, че е хладно.

Вън от това изобилие на бяла найлонова козина обстановката в студиото е доста безлична, ако изключим сложната стереограмофонно-магнитофонна уредба, поставена върху ниския скрин, и купищата плочи, макар че днес кой няма такава уредба и кой няма плочи и изобщо кой е човекът, дете може да устои на изкушението да се включи в производството на този тъй модерен и съвсем безплатен продукт – шума?

Домакинята, изчезнала за малко по посока на кухнята, в този миг се появява с огромен поднос в ръце:

– Не се излежавайте, Питър! Елате да ми помогнете.

Отзовавам се на призива и поемам подноса, отрупан със студени закуски, сирена, риби и меса, докато Линда се връща назад за чая и кафето.

– Ще закусваме ли или ще обядваме? – питам просто за информация, когато се настаняваме от двете страни на ниската масичка.

– Аз лично мисля да слeya тия две задачи – обявява мис Грей, като маже с масло филийката препечен хляб.

Сливането на двете задачи е аномалия, която, що се отнася до мис Грей, отдавна се е превърнала в неизбежно всекидневие. Ранният следобеден час на появяването ми е за нея синоним на ранна заран и денят започва едва отгук натам, с домакинските занимания и обиколката на магазините, за да завърши едва призори, когато порядъчните хора сънуват последната порция на сънищата си, която като всеки десерт е и най-сладката, преди проклетия звън на будилника.

– Нещо мрачен ми се виждате днес, Питър – забелязва жената към края на закуската. – Какво ви тормози? Мрачното време или някое снощно препиване?

– Достатъчно съм свикнал с подобни дреболии, за да се безпокоя. Измъчват ме по-скоро някои философски мисли и най-вече тая за смъртта.

Линда ме поглежда изпитателно – тия синьо-зелени очи, в които само с едно надзъртане можете да се удавите. Тя като че се опитва да разбере дали репликата е предназначена наистина за нея или за скрития наблизо микрофон.

– И откъде такива философски размисли у вас?

– Нямам понятие. Може би причината е просто в това, че снощи едва се разминах с тая обща на всички ни леля – смъртта.

Подир което разказвам с няколко думи за случилото се между мене и Райт. И заключавам:

– Изглежда, че дружбата с вас се заплаща на доста висока цена, Линда. Това, разбира се, е естествено. Жена от вашия ранг...

– Не говорете глупости, Питър! – прекъсва ме дамата. – Между мене и тоя Райт никога нищо не е имало. Разбирате ли: абсолютно нищо!

– Това си е ваша работа – свивам рамене. – И нямам никакви основания да не ви вярвам. Но човек може да обича от разстояние. А следователно и да ревнува от разстояние.

– Да ревнува? Мене? – извиква Линда. – Вие изглежда съвсем не сте в течение на нещата, скъпи! И вероятно сте единственият в оня квартал, дето не сте в течение. На цял свят е известно, че Райт е влюбен до уши в Бренда.

– Освен вероятно на Дрейк.

– Сигурна съм, че и Дрейк го знае. Просто затваря очи.

– Макар и не съвсем – подхвърлям. – Ако съдим по доста грубите му намеци оная вечер...

Жената отново се е заела със закуската и по-точно с нейния завършек, материализиран в резена шоколадена торта.

– Намеците на Дрейк са част от обичайните му шеги – забелязва тя, като отрязва парченце от увенчания с обилен крем сладкиш.

– А представете си, че шефът подозира за изневерите на приятелката си, но не е в течение, че между тях фигурира и връзката ѝ с Райт...

– О, престанете, Питър! – промърморва жената. – В края на краищата Бренда не е принцесата на Монако, та да се занимаваме толкова с нея.

Разговорът не е твърде по вкуса на Линда и причината за това не е трудно да се отгатне. Дамата очевидно помни, че всички тия разговори се документират и стигат до Дрейк и вероятно не желае да го дразни, като се рови прекалено в интимните му работи. Аз обаче не бих имал нищо против да го подразня, та дори и просто за да му покажа, че дори не се сещам за скритата в студиото апаратура.

– Какво искате да ви пусна, додето се облека? – пита мис Грей, когато закуската е приключена. – Вероятно нещо весело, за да ви откъсне от мислите за любимата ви леля?

– Съвсем не. От веселите мелодии ми става най-тъжно. За жалост от тъжните също не ми става весело. Изобщо, ако питате мене, тишина-та е все пак за предпочитане.

– Вие нямате никакъв музикален усет – промърморва дамата, като се отправя към втората част на студиото, играеща ролята на спалня.

– Това е вярно, че нямам особен вкус към песните. За сметка на туй пък певиците и най-вече една от тях...

– Мълчете там, лъжец такъв!... – смърря ме Линда, като смъква хавлията, за да се заеме с това тежко всекидневно женско бреме – обличането.

Когато малко по-късно излизаме, дъждът вече е престанал. Увлечени от вятъра, над главите ни бързат ниски мокри облаци, за да отидат да повалят другаде. Пресичаме Чаринг крос и се отправяме към Пикадили.

– Кажете, Питър, щом ревността на Райт е само една лъжа, тогава за какво е искал да ви премахне? – запитва дамата.

– Ревността на Райт съвсем не е лъжа – отвърщам. – Само че това е ревност от служебен характер.

– Вие се каните да го изместите?

– Нямам подобни амбиции. Но какво да правя, когато в момента аз съм по-нужен на Дрейк от Райт и той предпочита да обсъжда нещата не с Райт, а с мене.

Тя не казва нищо и ние известно време крачим мълчаливо по мокрия асфалт на Шефтсбъри авеню. Додето мис Грей отново взима думата:

– Досега никога не съм ви питала и, разбира се, ако искате можете да не ми отговаряте, обаче вие наистина ли мислите да се свържете за цял живот с тоя ужасен човек, Питър?

– О, „за цял живот“! Оставете тия големи думи, Линда. Какво значи това „за цял живот“? И изобщо защо да се занимаваме с утрешния ден, когато вие сама знаете, че утрето е съвсем несигурна работа.

Тя не отговаря. Или по-точно отговаря едва когато стигаме до Пикадили съркъс:

– Не, наистина не мога да ви разбера. Вие сте се натикали в тоя квартал, сякаш сте решили да се самоубиете, но с амбицията да придадете на самоубийството си изгледа на случайна злополука. Не, честна дума, съвсем не ви разбирам, Питър.

* * *

Когато на следната заран бивам извикан от шефа, оказва се, че той се е нагърбил с една доста хуманна и изцяло помирителна мисия:

– Трябва да изгладим отношенията между вас и Райт, драги – обявява Дрейк. – Знам, че хората освен служебните съображения имат право и на лични, но не желая едните да пречат на другите.

– Що се отнася до мен, аз нямам нищо против вашия секретар – бързам да го осведомя. – Особено при положение, че престане да си блъска главата над проблема по кой начин да скъси живота ми.

– За това не се безпокойте – изръмжава шефът. – Този проблем няма повече да го занимава. И драго ми е да установя, че не сте злопаменен. Вие сте като мен, Питър: принципен сте, но не сте злопаменен.

Той се измъква иззад бюрото, за да направи традиционната визита на куртоазия на подвижното барче, налива две почти равни дози в две цилиндрични чаши, спуска в едната и в другата кубчетата лед, които улавя направо с късите си пълни пръсти, и предлага да прием за добрите отношения в предприятието. Сетне поглежда часовника си и промърморва:

– Къде, по дяволите, потъна тоя Ал? Още преди половин час го изпратих да повика Райт.

Сетне отива до бюрото и натиска невидимия звънец. Никакъв отклик.

– И Боб не се обажда – установява с досада Дрейк. – Я слезте, ако

обичате, и му кажете да дойде веднага. Нали знаете къде му е кантората: там, в зимника, дето на времето лекувахте нервите си.

Изпълнявам нареждането и се спускам в зимника. Коридорът е тъмен, ала под вратата на помещението, в което, според израза на шефа, някога лекувах нервите си, се процежда светлина. Правя няколко крачки, натискам ръчката и влизам. И както влизам, нещо внезапно се срутва отгоре ми. Нещо много тежко и много силно ухаещо на люляков парфюм.

Когато се окопитвам от изненадата и поглеждам в нозете си, дето се е строполил ненадейно връхлетелият ме денк, откривам, че той не е нищо друго, освен бездиханното тяло на погребалния агент Джо Райт, комуто очевидно предстои да присъствува на едно последно погребение – неговото собствено. Този път няма кръв. Всичко е извършено съвсем икономично и така, че да не се цапа безупречният черен костюм на потърпевшия. Ако се съди по моравите кръгове върху врата на жертвата, смъртта е последвала в резултат на удушване с кърпа или въже.

Аз, разбира се, не съм съдебен лекар и подобни подробности не ме интересуват, тъй че предпочитам да напусна възможно по-бързо злокобния килер, като не забравям за всеки случай да забърша с кърпа отпечатъците от пръстите си върху бравата.

– Не успях да намеря Боб – съобщавам на шефа, когато отново се озовавам в кабинета със спуснатите завеси. – Затуй пък открих самия Райт. Няма му нищо, освен дето е малко умрял. Което, разбира се, ви е известно.

– Известно ли? – вдига вежди Дрейк. – Вие сте странен човек, Питър. Откъде може да ми бъде известно какво става там долу в зимника.

Все пак той не стига в лицемерието си дотам, че да пита и как точно е извършено убийството. Само поклаща унило глава и промърморва:

– Бедният Райт... Бедното момче...

В този миг някой почуква на вратата. Но вместо да изръмжи обичайното си „влезте“, Дрейк прави няколко крачки и подава навън глава. Сетне поема нещо, което невидимият посетител му подава, затваря и наново се запътва към бюрото си, като не пропуска да ми се закани шеговито с пръст:

– Ах, вие, хитрец такъв! Значи и този път сте си разчистили сметките с противника по най-простия начин! А само преди малко се опитвахте да ме убеждавате, че нямате нищо против Райт!

И за да не се питам напразно за какво точно става дума, Дрейк ми показва една току-що извадена от полароида снимка: убиецът Питър,

наведен над жертвата си – Джо Райт. Не знам кой е в случая фотографът, нито къде точно се е бил заврлял – зад леглото или зад сандъците в ъгъла – но снимката е достатъчно прецизна. И напълно красноречива.

– Това не струва много нещо като доказателство, мистър – позволявам си да забележа с безучастен тон.

– Е, вярно, че ако ви бяха фотографирали в самия миг на убийството, снимката щеше да бъде далеч по-изразителна – признава Дрейк. – Обаче не забравяйте, че тая снимка, прибавена към оная от предишното ви престъпление, ще има твърде солидна тежест, приятелю.

– И за какво ви е нужен този нов фалшификат, мистър?

– О, фалшификат! Вие понякога сте наистина прекалено суров в оценките си, Питър – промърморва шефът, като отваря касата и поставя вътре снимката.

Сетне отново се обръща към мене и разперва ръце в жест на затруднение:

– За какво ми е нужен ли? Нямам понятие. Може би за нищо. Може би той е нужен по-скоро на вас, приятелю. Нали вече ви казах: колкото по-здраво държа един човек, толкова повече нараства доверието ми в него. А вие можете само да спечелите от доверието ми, Питър.

Той бърка в джобчето си и изважда обичайната за тоя час пура. Ала преди да пристъпи към следващите операции ме поглежда със сините си очички, съгрети в момента от блясъка на искрена симпатия и добавя:

– Изобщо, ако ми позволите една съвсем извънслужебна бележка, вие сте ужасен щастливец, Питър!

– Възможно е. Макар че ако и на мене ми бъде позволена една бележка, не виждам в какво точно се състои щастието ми.

– В това, че съдбата ви запрати тук, на Дрейк стрийт, приятелю. И че самият Дрейк ви прие за свой помощник. Защото отсега нататък вие вече ставате мой пръв помощник, Питър. Частен секретар, шеф на канцеларията, отговорник по секретните операции... представяте ли си каква огромна власт е съсредоточена в ръцете ви?

* * *

Огромната ми власт е, разбира се, само един от митовете, с които шефът обича да се развлича. И по-добре че е така. И че финансово-счетоводителските и контролърски функции на покойния Джо Райт не лягат върху плещите ми, а биват прехвърлени върху едно лице, за което досега не съм споменавал поради пълното му безличие: управителят на „Ева“ и действителният притежател на името Доналд Стентън, под

което ми бе съдено да се върна за късо време в родината.

Стентън е един от тия изпълнителни и образцови чиновници, които са необходимост дори за подземния свят, защото навсякъде, където се сключват сделки и се броят пари, има нужда и от счетоводство. И като повечето си събратя, Стентън е развил педантизма си за сметка на въображението, а верността към господаря – за сметка на верността към някакви смътни морални принципи. За него не е важно откъде идват парите, а колко са точно на брой и той се интересува не от характера на сделките, а от изправността на оправдателните документи. Дали ще управлява нощно заведение или банков клон, дали ще плаща проценти на бардами или на търговски агенти, дали ще осчетоводява продажбата на хашиш или на картофи, – това са подробности, които за хора като Стентън са без всякаква връзка с конкретните им служебни задължения.

– Не се ли боите, че заемате мястото на човек, загинал от насилствена смърт? – позволявам си да запитам, когато за пръв път срещам счетоводителя, облечен в новите си функции.

– Насилствената смърт, мистър Питър, е свързана не толкова с мястото, колкото с индивида, който го е заемал – забелязва нравоучително Стентън, като примигва с леко зачервените си очи на албинос. – Има хора, които по самия си характер са предразположени към насилствена смърт, и има други, които не са. Аз съм от вторите, мистър.

Не се и съмнявам. Подозирам, че дори да постъпи на работа при някой людоед, Стентън едва ли би имал основание да се страхува от насилствена смърт. Защото и людоедите, ако съществуват такива, вероятно се нуждаят от верни, акуратни и лишени от амбициозни мечти хора, готови цял живот срещу скромно възнаграждение да събират и изваждат числа.

Но въпреки че управителят на „Ева“ вече всекидневно се явява и на нашата улица, на всички е добре известно, че той не се е издигнал дори на йота от ранга си на счетоводител. Издигнал съм се аз. И макар, както казва Дорис, да съществуват неща, по които на Дрейк-стрийт не се говори, всички отлично разбират, че истинският помощник на шефа е не друг, а Питър. И всички тия дребосъци – продавачи на марихуана, пласъори на порнография, сутеньори, комарджии, портиери и келнери, които до вчера почти не са забелязвали съществуването ми, сега вече, щом ме срещнат, бързат да засвидетелствуват чиновочитанието си с усмивка или поздрав. И ако по тия неща не се говори, то вероятно се шушне на четири очи, че хитрецът Питър умее твърде ловко да премахва съперниците си.

Тая мътва естествено не ме кара да се опивам от гордост, ала не ме и безпокои особено. Още повече около убийството на Райт не възниква дори полицейска анкета. За да има анкета, би следвало да има и труп. А труп няма. Допускам, че нещастникът просто е бил откаран в багажника на някоя кола до Темза и поверен на рибите. Във всеки случай труп няма. И ако на всички е ясно, че човекът е изчезнал и ако хората помежду си известно време обсъждат тоя въпрос, то все пак никой не го поставя пред властите. А щом не е възникнал въпрос, как може да възникне анкета.

– О, мистър Питър, тук някои говорят... просто неудобно ми е да ви кажа какво говорят – изтървава си една вечер езика Дорис по време на обичайната ни малка почерпка в стаята ми.

– Говорят, че аз съм убил Райт? – запитвам, за да ѝ помогна.

– Е, не го казват толкова грубо, но предполагат, че и вие имате пръст в изчезването му.

– И вие им вярвате?

– О, не, мистър Питър, напротив! – възразява решително жената. – Допускате ли, че ако им вярвах, щях да седя сега тук, при вас?

– Драго ми е да го чуя. Защото тъкмо такава е истината: нямам нищо общо с изчезването на Райт, макар да не смея да твърдя, че съм покрусен повече от всеки друг. Изобщо имам чувството, че тук в квартала само един единствен човек е покрусен от тая история.

– Шшшт, мистър Питър! – слага предупредително пръст на устните си добрата жена.

– Какво „шшшт“? – отвърщам нехайно. – В края на краищата него го няма. Следователно нищо и не рискува.

– Него го няма, но нея все още я има – напомня Дорис. – А щом я има, значи могат да ѝ потърсят и сметка.

– Боя се, скъпа Дорис, че вие ги виждате тия неща в доста романтична светлина. Нима допускате, че мистър... знаете кой, не се е сещал за приключенията на мис... знаете коя?

– Е, не съм чак толкова наивна, мистър Питър. Знам, че се е сещал. И не само се е сещал, но е бил и в течение. Моята приятелка, стопанката на хотел „Селект“ ми е казвала, че мис... знаете коя, имала за целта студио в същата къща, дете се намира козметичният салон и под предлог, че ходи в козметичния салон... хитро измислено, нали?

– Сполучлива комбинация – признавам.

– Да. Само че мистър... знаете кой, надушил тази работа и бил напълно в течение, обаче си затварял очите.

– Ето, виждате ли?

– Какво да виждам? Работата е там, че мис... знаете коя, никога не се е срещала в студиото с Джо Райт.

– Това вие не можете да знаете...

– Ето че пак се лъжете, мистър Питър – усмихна се хитро Дорис. – Знам го, и то с пълна сигурност. И пак от моята приятелка, дето държи хотел „Селект“. Защото мис... знаете коя, се е срещала тайно с Райт именно в „Селект“, като е минавала през задния вход... хитро измислено, нали? И за това вече никой не е бил в течение, нито даже и аз, понеже приятелката от „Селект“ ми го каза едва онай ден, след изчезването на Джо.

– Излишна предпазливост – промърморвам. – След като мистър... знаете кой, е бил осведомен за другите й връзки, какво значение, че ще бъде осведомен и за Райт.

– Огромно значение, мистър Питър, огромно! – бърза да ме увери Дорис. – Той може да си е затварял очите за някои случайни срещи със случайни хора, но не би търпял това да става с негов подчинен. Защото мистър... знаете кой, е човек на дисциплината.

Дисциплината, да. Имам чувството, че Райт е станал жертва именно на правилника на вътрешния ред, и то може би не толкова по точката „не убивай колегата си“, колкото по параграфа „не лягай с приятелката на шефа си“. Допускам дори, че онзиденшния ни разговор с Линда, съответно записан, е бил фаталният повод, за да се изпълни екзекуцията. Иначе тя щеше да бъде изпълнена по-рано. Дрейк не е от хората, дето отлагат днешната работа за утре.

Всички тия въпроси за връзките на Бренда и за отношението на шефа към тях, сами по себе си не ме занимават особено. И ако все пак се превръщат в тема за анализ или за дружески обсъждания с Дорис, то е само защото все по-ясно забелязвам, че напоследък и по-точно след изчезването на Райт, мис Нелсън е започнала да променя отношението си към мене.

Всичко започва с това, че тя най-сетне забелязва съществуването ми и при случайните ни срещи насам-натам не пропуска да ми сервира приятелската си предразполагаща към размисли усмивка. Размислям, прочее. И колкото повече размислям, толкова по-ясно ми става, че нямам никакво желание да последвам бедния Джо в задгробните селения.

Може би за мис Нелсън е съвсем естествено да поддържа интимни връзки с помощника на Дрейк и дори да смята, че това е едно от неписаните задължения на този помощник. А понеже в момента помощникът

съм аз... Което съвсем не изключва вероятността внезапният интерес на Бренда към скромната ми личност да е възникнал и по други причини. Единствено сигурно е, че тия прояви на внимание ми се струват доста обременителни, особено когато възникват в кабинета на Дрейк. А това вече на два пъти се случва. И вероятно ще продължава да се случва, чак додето се случи другото.

Изкусителната дама седи на мястото си, полуизлегната върху дивана като породиста домашна котка, с тая разлика, че котките не си служат с цигарета, нито заголват предизвикателно бедра. И тъй, Бренда по обичая си пуши и мълчи, но щом само шефът се извърне към касата или се заеме с пурата, или насочи вниманието си към бутилката „Балантайн“, жената тутакси ми отправя дълъг красноречив поглед, един поглед, изпълнен със сладни намеци и нерядко подкрепен от безсрамна полуусмивка. Изобщо поглед, който ме кара да тръпна, макар и не от страстен копнеж, а от неприятната мисъл, че Дрейк всеки миг може да ни изненада с малките си сини очички.

Дали защото за момента е останала без интимни връзки или по друга причина, но Бренда твърдо се е насочила към мене. И ако все още имам някакви съмнения по въпроса, то срещата ни тая заран под аркадите на Бърлингтън е призвана напълно да ги разсее.

„Аркадите“ представляват дълъг пасаж между Риджънт стрийт и Бонд стрийт и в тоя предобеден час аз безцелно зяпам по витрините, понеже както винаги съвсем не съм претоварен с работа, а на всичко отгоре и шефът се е разболял, тъй че не съществува никакъв риск Боб и Ал да ме потърсят.

Зяпам прочее, когато изведнаж усещам, че някой ме докосва. Една ръка в бежова копринена ръкавица е легнала на рамото ми и един тих кадифен глас е погалил ухото ми:

– Здравейте, Питър...

Мис Нелсън, в целия си ръст, и сякаш току-що слязла от витрината на магазин за дамска мода.

– Здравейте – измънквам без ентузиазъм.

– Каква неочаквана среща, нали? – продължава жената, като ми отправя познатия вече дълъг красноречив поглед.

В срещата, разбира се, няма нищо неочаквано, тъй като всички ние от Дрейк-стрийт, ако не киснем в Сохо, положително се въртим нейде около Пикадили съркъс. Бренда обаче е на друго мнение и не пропуска да го изрази:

– Имам чувството, Питър, че самата съдба е насочила стъпките ни

тази заран, за да ни срещне тук, под аркадите.

– Не е изключено съдбата наистина да си е направила тая шега – промърморвам. – В случай че си няма друга работа.

– И не мислете, че съм била сляпа за погледите ви – продължава мис Нелсън все същия мотив. – Но вие сам разбирате, че там, в кабинета на Дрейк...

„Погледите ви.“ Какво безсрамие.

– Да оставим миналото настрана – предлагам великодушно.

– Точно така – съгласява се дамата. – За миналото ще мислим като остареем. А сега да се заемем с предстоящото. Аз имам тук, съвсем наблизо, едно малко студио, Питър...

„За миналото ще мислим, като остареем“ – повтарям апатично на ум. Само че ако стигна до това малко студио, едва ли ще ми остане време, за да остареея.

– Вижте, какво, Бренда – побързвам да я прекъсна. – Това че имате студио е наистина чудесно. И самата вие, защо да крия, също сте чудесна. Цялата работа обаче е там, че на мене все още не ми се умира и изобщо, че Дрейк...

– О, не ставайте смешен, Питър – замахва небрежно дамата с копирената си ръкавица. – Мога да ви уверя, че Дрейк гледа съвсем през пръсти на подобни неща, особено ако се вършат с необходимата дискретност. Нали знаете, това сме ние, англичаните: всичко можем да позволим на другите и всичко можем да позволим на себе си, стига да става с необходимата дискретност.

– Струва ми се, че вие малко надценявате търпимостта на шефа – опитвам се да възразя.

– Позволете да го познавам по-добре от вас – отвръща Бренда. – И после, на всичко отгоре Дрейк в момента е на легло.

Това наистина е вярно. И сякаш усетила колебанието ми, дамата решава да го срази окончателно със следващата си реплика:

– Ние трябва на всяка цена да се видим с вас, Питър. Не става дума само за чувства и симпатии, а за нещо наистина неотложно: за един много, много сериозен разговор.

* * *

Студиото, за което е споменала мис Нелсън, представлява всъщност малко апартаментче, от което ми е съдено да видя само антрето и холчето, дето бивам въведен и дето ме посреща застоялата миризма на цигарен дим и парфюм. Не люляков.

Дамата очевидно няма време, а може би и желание да поддържа в образцов ред секретния си будоар, тъй че върху помещението, изолирано от външния свят с плътни пердета от излиняла дамаска, лежи отпечатъкът на запуснатост и немара. Все лак някаква макар и небрежна ръка вероятно се грижи да обира поне прахоляка, тъй че можеш да се отпуснеш на креслата или на канапето без особен риск да изцапаш костюма си. Което и правя, като избирам един фотьойл в ъгъла.

Домакинята, изглежда, ме е изпреварила само с една-две минути и още не е имала време да свали ръкавиците си, камо ли да свърши някоя късна работа.

– Какво ще пиете, Питър? – запита тя, готова да се отправи към кухнята.

– Същото, което и вие – отвръщам, за да не си напругам излишно мозъка.

Бренда излиза и малко по-късно се връща, като тика пред себе си подвижна масичка с неизбежното уиски и спадащите към него принадлежности. Сетне щедро напълва чашите до половина и добавя лед.

– За нашето приятелство, Питър! – предлага тост дамата.

Измърморвам нещо утвърдително и отпивам едра глътка за повдигане на духа. Щом той будоар е толкова секретен, че даже Дорис е в течение на секретa, нищо чудно, ако настоящата ми визита, макар и предприета с най-добри намерения, стане известна на Дрейк.

– Тук наистина е много задушно – установява не без основание Бренда, като оставя чашата си на масичката. – И което е най-досадното, няма как да отворим прозореца, без съседите насреща да почнат да надничат.

Да, прозореца, пердетата, съседите... – вечните проблеми на тия унили и спарени места, където гражданите са принудени да правят следобедните си сексуални randevuta, за да задоволят потайните си щения, без да накръняват порядъчното си реноме.

– Искрено казано, ако не ме смущавахте с присъствието си, бих захвърлила веднага тая рокля – произнася с тихия си мъркащ глас жената.

– Не разбирам как мота да ви смущавам, след като сте имали случая да се събличате пред толкова мъже едновременно.

– О, това е съвсем друго – поклаща глава Бренда. – Това е професия. И после, когато се събличаш ред много хора, все едно че се събличаш за всички и никого. А когато си пред очите на един единствен мъж...

Тя не довършва, защото отново се присяга към чашата и отново

отпива в името на нашето приятелство. Подир което казва капризно:

– И все пак ще се съблека... Стига само да не ме гледате прекалено безсрамно, Питър!

И преди още да съм рекъл „да“ или „не“, мис Нелсън решително дърпа ципа на пищната си лятна рокля с едри виолетови и червени цветя и с обигран жест се освобождава от нея. За да остане в образцовото предизвикателно бельо на професионалистка, предварително уверена, че етапът на събличането е фатално неизбежен. Сетне застава в агресивна стойка, леко разкрячена и ме поглежда изпитателно, за да прецени ефекта от номера.

Лицето ми вероятно е достатъчно апатично, да не кажа сънливо, защото дамата явно си дава сметка, че победата над поредния глупак все още лежи нейде в бъдещето. Прочее, тя се задоволява да се инсталира на дивана насреща ми и да кръстоса дългите си стегната във фини кафяви чорапи бедра. И додето ми предлага пейзажа на своята полуголата, вероятно доста по-привлекателен от самата голота, мис Нелсън подхвърля делово:

– А сега, ако нямате нищо против, да поговорим сериозно.

И след като потвърждавам, че тъкмо това и чакам, тя подзема:

– Вие вече сте били свидетел на ужасните грубости, които ми подхвърля Дрейк. И въпросът не е до грубостите. С тях, уви, отдавна вече съм имала възможност да свикна. Въпросът е, че в неговите подмятания напоследък се промъкват обвинения и заплахи, които почват да ме плашат, Питър. Ако прибавим към това и факта, че той непоносим старец все по-често ме избягва и все по-рядко ме осведомява за сделките си, картината ще бъде пълна. Той например нищо не ми казва за тая ваша операция там, на Балканите. По-рано търсеше съвет от мене, а сега нищо не ми казва.

– Всъщност няма и нищо особено за казване – опитвам се да я уверя. – Нещата са все още само в сферата на далечните проекти.

– Вие лъжете, разбира се – установява Бренда, като ми отправя недоверчив поглед. – Аз обаче не ви се сърдя. Вие сте в правото си да пазите тайните на шефа. И ако трябва да бъде искрена, тия ваши тайни не ме вълнуват особено. Вълнува ме друго.

Мис Нелсън се накланя към мене, за да чуя по-ясно тихите ѝ думи и за да видя по-ясно от горна гледна точка бюста ѝ, отвъд деколтето на комбинезона:

– Дрейк е наистина ужасен човек, Питър! Нямате представа колко ужасен! И като си помисля на какво е способен, кръвта ми просто се

вледенява.

– Разбирам ви... – промърморвам. – Не знам само с какво бих могъл да ви бъда полезен...

Дамата се обляга на дивана и вдига ръце на тила си, за да ми представи физиката си в нова поза. Сетне, като ми отправя отново погледа си, но вече леко замъглен от сладна нега, пояснява:

– Вие имате влияние над този старец, Питър. Ако някой все още има някакво влияние над него, това сте вие.

– Съмнявам се...

– Слушайте какво ви казвам. Аз познавам Дрейк по-добре от вас. Вчера може да ви е гледал с подозрение и утре може да ви убие, но днес за днес звездата ви свети ярко. При него винаги е така, във всеки момент има по някой любимец, когото утре ще прати по дяволите, но във всеки момент има по някой любимец. И сега-засега любимецът сте вие. Не знам колко време ще запазите първото място, нито от какво зависи да го запазите, но сега-засега то е ваше. И моята молба е да ми помогнете.

– По какъв начин? – запитвам, като запалвам цигара, за да дам възможност на очите си да отпочинат от прелестите на Бренда.

В скоби казано тия прелести не са чак дотам потресающи и от гледна точка на грубия ми вкус, далеч отстъпват на ония, с които разполага друга дама, живееща отвъд Чаринг крос. Но все пак, когато една самка под предлог, че води делови разговор, се разголява пред носа ти и се забавлява да сменя позите все тъй пред носа ти, това не може да не почне да играе по нервите ти. Вероятно такава е и целта на грациозната мис Нелсън, разбираеща добре, като всяка патила жена, че мъжът, веднаж получил забранения плод, става по-скоро труден за манипулация. Тъй че тя явно е решила, най-първо да ме нажежи до съответния градус, да изтръгне от мене това, което си е втълпила да изтръгне и чак подир туй да ме допусне до скромните си физически лакомства.

– Вие можете да възстановите доброто отношение на Дрейк към мене, Питър.

И понеже вижда, че се готвя да възразя, жената вдига ръка:

– Не ме прекъсвайте. И не ме разбирайте в смисъл, че очаквам да възстановите никакви сърдечни чувства. Сърдечните чувства винаги са били дефицитни у този ужасен човек. А сексуалните му влечения също са вече на привършване. Така че не за туй става дума. Но аз съм сигурна, че той дрънка пред вас разни нелепици по мой адрес, понеже това му е съвсем в привичките... и от вас зависи да притъпите раздразнението

му или добавъчно да го усилите... Бихте могли тактично да му внушите, че ако не съм му нужна повече като жена, още съм му необходима като съветник, защото това наистина е така и той отлично го знае, макар напоследък да е почнал да го забравя...

– Защо не? – промърморвам. – Само че вие действително преувеличавате влиянието ми над мистър Дрейк.

Жената вероятно не е твърде доволна от уклончивата форма на тая декларация и за да повиши ентузиазма ми до необходимата степен, става, съблича комбинезона и се изправя пред мене в следващата фаза на стриптийза, когато снагата вече не е притеснена от нищо друго, освен от колана и тесния сутиен, призван не толкова да прикрива бюста, колкото да го повдига.

– Вие бихте могли само в разстояние на няколко дни да повлияете решително върху настроението на тоя ужасен човек, Питър – настоява тя, като застава достатъчно близо до мене, за да мога да ѝ се наслаждавам. – И това е в момента жизнено необходимо и за мене, и за вас. Защото щастливата ви звезда както е изгряла, така и ще залезе. И единственият начин да се задържите, е да намерите опора в някой верен съюзник. А такъв съюзник мога да ви бъда само аз.

И понеже колебанието ми продължава, Бренда, без никакви колебания от своя страна, разкопчава и сутиена. А понеже вее още не мога да се отърва от съмненията, тя запокитва малко по-късно и слипа.

– Слушайте, Питър, ако вие и аз притиснем от две страни Дрейк, бъдете сигурни, че ще станем по-силни от него. Той е наистина зъл, нетърпим, безогледен и всичко каквото щете, обаче е податлив на влиянието. Също както е податлив и на алкохола. И при темпа, с който се налива, не е трудно да се предскаже, че в недалечно бъдеще тая Дрейкстрийт може да се превърне в Бренда и Питърстрийт.

– С риск да ви обезкуража, налага се да ви кажа, че нямам подобни амбиции – отвръщам.

Фразата навярно е прозвучала по-хладно от необходимото. Или пък хладината е появила от погледа ми, подчертано безучастен и твърде различен от похотливите мъжки погледи, пред които дамата е свикнала да разголва снага. Едното или другото или и двете заедно, но както се е приготвила да направи лека обиколка около оста си, за да обогати визуалната ми храна, Бренда внезапно застива и очите ѝ ненадейно ме прозват неприязнено:

– Може би вие нямате амбиции и да живеете, Питър?

– Не, това не съм казал. Чисто и просто моят вариант за живота е

значително по-скромен от вашия.

– В смисъл?

– Ами в смисъл, че не мечтая за улица на собственото ми име. Нито за нещо повече от една заплата.

– Не ви разбирам... – процежда жената с леден глас.

– Оставете, Бренда! – промърморвам добродушно. – В един разговор на четири очи можете да си позволите лукса да ме разберете. Защото вие самата получавате повече от една заплата, нали? И освен издръжката от Дрейк прибирате по нещичко и от Ларкин.

– Това ли е версията, която сте измислили, за да се справите и с мене? – запитва мис Нелсън, като леко повишава тон.

– Казах ви, че става дума за разговор на четири очи – напомням. – И изобщо нямам никакво намерение да се справям с вас, както не съм се справял и с никого преди вас.

– И вие наричате това разговор на четири очи? – засмива се с доста зъл смях дамата. – А Майк? А Джо? Нали именно вие си разчистихте сметките с тия двамата, Питър?

– Не допусках, че ще слезете до нивото на махленските клюки – забелязвам безучастно.

– Само че ако историята с Майк наистина слабо ме засяга, то за убийството на Джо никога няма да ви простя, бъдете сигурен. А още по-малко сега, когато изглежда сте готов да се погрижите и за моето убийство...

– Бълнувате, Бренда... А също и малко преигравате... И понеже се касае наистина за поверителна беседа между двама ни, излишно е да ме убеждавате, че толкова сте държали на това момче, на което сте изневерявали в същата тая стая, както сте изневерявали и на Дрейк.

– Млъкнете! – изкрещява в лицето ми дамата с една страст, която до тоя момент съвсем не съм подозирал у нея. – Вие нищо не разбирате, затуй млъкнете и не се бутайте, дето не ви е работа! Това момче, както го наричате, беше наистина за мене мое момче, както и аз бях за него едновременно и любима, и майка... То ме боготвореше, ако знаете изобщо смисъла на тази дума... Истински ме боготвореше... А една жена все пак има нужда и някой да я боготвори...

– Защо не – избъбрям примирително. – Стига тоя „някой“ да не съм аз.

– Вие... Вие... – в момента Бренда просто заеква от злоба. – Вие сте един циник... един бездушен убиец... дори и да не сте го убили със собствени ръце, а само с помощта на някое и друго подмятане от рода

на тия, дето сте приготвили и за мене...

– Седнете и изпушете една цигара – опитвам се да я успокоя, – като подавам с готовност кутията „Кент“.

Но жената се дръпва рязко назад и взема от канапето чантата си, решила очевидно да запали от своите. За нещастие в бързането тя изважда не цигари, а пистолет. Един деликатен броунинг шест на трийсет и пет, но напълно достатъчен, за да ме прати при Райт.

– Само че аз не съм Джо, скъпи мой! Нито Майк! Нито кой да е от ония глупаци на Дрейк-стрийт! И няма да ви дам възможност да сполучите за трети път с един и същи номер...

– Успокойте се – казвам с малко по-груб тон. – И съберете ума си, ако изобщо го имате. Толкова ли не можете да разберете, че да стреляте срещу мене, това в момента означава да стреляте срещу себе си? Дрейк няма да ви прости лудорията.

– Не само ще ми я прости, но даже и ще ме поздрави, Питър! – изсъсква дамата. – Убийството, извършено, за да защитиш собствената си чест, това е нещо, което все още възхищава мъжете.

Не знам готова ли е да стреля или само се опитва да постигне чрез сплашването същото, което се е старала да изтръгне чрез изкушение, но вече съм се приготвил по стар обичай да запрата срещу нея масичката, без оглед на щетите в стъкларията.

И го правя точно в момента, когато Бренда натиска спусъка.

Изстрелът, проехтяващ в стаята, не е много по-силен от трясъка на мебелите и чашите. Един единствен изстрел. Защото някакъв невисок мъж, изникнал от към кухнята зад гърба на дамата, е сграбчил в тоя миг нежната ръка с такава сила, че броунингът се търкулва на пода.

– Ще ми счупите ръката, Бил... – простенва мис Нелсън, установила бързо самоличността на пришецеца.

– Ще ви счупя главата, скъпа – поправя я рижият. – Но всяко нещо с времето си.

Той оглежда безучастно щетите, причинени от моя контраудар, сетне погледът му пада върху голата снага на любимата.

– Значи все пак вие му го направихте тоя ваш стриптийз, Бренда? И то, уви, при пълно фиаско... Западате вече, мила, наистина западате! Щом не сте в състояние да замотае главата дори на такъв невинен младенец като Питър.

Сетне той се извърща с гримаса на лека погнуса от голата дама и ми отправя сините си, съучастнически примигващи очици.

– Вижте, моля ви, Питър, дали оттатък не е останала още някоя

бутилка. Усещам, че имам нужда от малко гориво, преди да продължа пътя си. Изобщо, погрижете се за тоя ужасен, зъл и не помня какъв още човек, защото това е все пак един болен човек, приятелю.

Изпълнявам нареждането. Когато отново се връщам, Бренда вече е успяла да навлече комбинезона си и стои като наказана в ъгъла, докато Дрейк се е настанил в моя фотьойл.

Шефът си налива четири пръста скоч – сиреч максималната доза – изпива го на едри глътки и става.

– Налага се да тръгвам, Питър. Какво да правя, когато земните грижи не ми дават отсрочка дори и по време на болест.

Той се отправя към вратата, ала преди да излезе, обръща глава и отново ме поглежда с хитрите си сини очички:

– А ако усещате дори и мъничко желание за сексуални упражнения и ако имате вкус към уличниците, не се притеснявайте. Изобщо действувайте тъй, сякаш тази уличница няма нищо общо със стария Дрейк. Защото тя наистина вече няма нищо общо с мене, Питър.

При тия думи той си тръгва.

Побързвам да го сподиря, като подритвам встрани търкалящия се върху килима броунинг, една съвсем невинна играчка, с която все пак можете да убиете или да се самоубиете, в зависимост от обстоятелствата.

ОСМА ГЛАВА

Ако квартирата ви освен с главен вход е снабдена и с черен, не бива мисълта за първия да ви кара да забравяте втория. Едно златно правило, пренебрегнато от иначе умната мис Нелсън. И едно недоглеждаме, поставило край на кариерата, а може би и на живота ѝ.

Защото още на следния ден подир описаните събития Бренда чисто и просто изчезва от Сохо. И ако се вземат предвид обичаите на стария Дрейк, това изчезване трудно би могло да се обясни с ненадейно отплуване към континента. По-вероятно е, че рейсът – ако е имало такъв – е бил насочен към някой долнопробен провинциален вертеп, дето дамата е била поверена на някой долнопробен сутеньор. Освен ако не е била положена чисто и просто в хладните обятия на величествената Темза.

– Вие жестоко наранихте достойнството ми, приятелю – признава няколко дни по-късно Дрейк, когато довършвахме обяда си в дъното на един китайски ресторант.

Обедът е бил съставен от обезкостено печено пиле и нежен като блян ориз, понеже шефът няма страст към вмирисаните яйца и червеите, представляващи гордост на старинната китайска кухня.

– Да, вие нанесохте наистина кален удар на мъжкото ми достойнство – продължава да развива темата си червенокосият. – Тази жена, която с гъвкавото си сладострастно тяло е размътвала бедния ми мозък... Вие минахте безучастно край тая жена, като край някаква окачалка за дрехи... Вие плюхте на моя идол и хладнокръвно ме сподирихте...

– Не мога да си позволя да светотатствувам с един ваш идол, макар и бивш – отвръщам скромно.

– Един ужасен хитрец, това сте вие, Питър! – изръмжава шефът, като добродушно ми се заканва с пръст. – Само че старият Дрейк също е хитрец. Затуй не се надявайте, че ще ви повярва.

– Съвсем не съм хитрец, а просто имам въображение. Как искате да легна с една жена, от която вее хладният лъх на смъртта. Вие вече бяхте решили съдбата ѝ.

– Тя сама си реши съдбата, приятелю. Не съм имал към никоя друга такава слабост, както към Бренда... Именно защото беше студена и пресметлива, а аз не обичам лиглите... И бях готов да понасям до известно време всичките ѝ мръсотии. Но само до известно време. Само додето не беше впримчила и оня глупак Райт, с който вие тъй умело се

разправихте.

– Вие с такава увереност ми сервирате фантастичната си версия за убийството на Джо, че наистина ще ме накарате да повярвам в нея.

– И това ще бъде най-добре за вас, Питър! Така ще получите чувството за вина. А чувството за вина ще ви предпази от прекалена самонадеяност, следователно и от излишни грешки. Нима не разбирате, че всички тия – и Майк, и Райт, и Бренда, са жертва именно на своята самонадеяност? Претенции без покритие – това са всички те, приятелю.

– При мене ще имате обратното – уверявам го. – Покритие без излишни претенции.

– Всъщност аз тъкмо затуй ви и поканих днес на обяд – промърморва Дрейк, като снишава глас. – Само че ето: започнал съм, изглежда, да старея, щом едва в края на обедата се сещам защо съм ви поканил. Покритието, за което говорите, е вече налице. Първата партида е минала безпрепятствено по канала и е стигнала до Виена.

Той ме поглежда с изпитателните си очички, за да провери реакцията. И тая реакция – точно според очакванията му – се оказва маската на съдржана, но приятна изненада. Една съвсем фалшива маска, впрочем, защото по свой път вече съм получил сведението.

– Надявам се, че най-сетне безграничното ви недоверие е спаднало до нивото на нещо по-нормално – избъблям.

– Да, първата партида мина – повтаря на себе си Дрейк, без да дава ухо на бележката ми. – Просто да се отровиш от мъка...

– В смисъл, че не е била по-голяма?

– Сетихте се... Хитрец такъв!... – засмива се с късия си дрезгав смях шефът.

– Нищо. Аз лично съм готов да се задоволя и с процентите на една по-дребна партида – успокоявам го.

– Вашите проценти са си ваши, точно според уговорката – успокоява ме на свой ред рижият. – За жалост, приятелю, те възлизат точно на два шилинга.

– Вие се шегувате, разбира се.

– Съвсем не – промърморва скръбно шефът. – Защото пратката се състоеше от чисто картофено нишесте. Десет килограма нишесте, това беше пратката, Питър!

Поглеждам го, като не пропускам да зяпна с уста от изненада, макар че и тая подробност вече ми е съобщена от моя информатор.

– Обаче това е чиста глупост! – осмелявам се да възкликна.

– Напротив: неизбежна предпазливост! – поправка ме

червенокосият. – Вие сте достатъчно умен, за да допускате, че ще изпратим стока за милиони по един канал, без предварително да сме го проверили.

– Но проверката аз сам я извърших там, на място. Акуратната подготовка – каква по-добра проверка от нея, мистър?

– Оная проверка вие сте я извършили за себе си. А тази ние я извършихме за нас. Макар че сега, естествено, ми иде да се скъсам от яд. Ако това бяха десет килограма хероин, представяте ли си...

Замълчавам покрусен. Сетне подхвърлям не без известна доза злорадство:

– Единствената ми утеха е, че с тая проверка вие губите далеч повече от моите скромни проценти.

– Процентите ви върху десет кило хероин съвсем нямаше да бъдат чак тъй скромни като сума – произнася шефът също с нотка на злорадство.

– Предполагам, че това удоволствие и вие и аз в еднаква степен го дължим на вашия велик експерт мистър Ларкин?

Дрейк не отговаря, а гледа разсеяно към другия край на ресторанта, дето през витрината се вижда почти безлюдната в този час търговска улица с пъстрите витрини на насрещните магазинчета.

– По един зелен чай? – предлага услужливо китаецът, уловил зареяния поглед на шефа и изтълкувал го в своя полза.

– Не, драги, ще идем да пием наблизко кафе – отвръща сухо рижият.

– Ние имаме и кафе... чудесно кафе... – бърза да ни увери келнерът.

– Че какво тогава ми тикате вашия чай – изръмжава Дрейк. – Разбира се, ще дадете кафе! Чаят е за закуската в пет часа, драги, а не за финала на един порядъчен обед.

Той изважда от джобчето си традиционната пура, освобождава я от целофана и извършва ритуала на обрязването, но не бърза да я запали.

– Тая приказка за Ларкин, дето я подхвърлихте онзи ден на Бренда, разбира се, е ваша чиста измислица... – казва спокойно, обаче без прекалена категоричност шефът.

– За жалост, не съвсем... – поклащам глава. – То се знае, че ако поискате да ви предявя веществени доказателства, не съм в състояние да го сторя. Известни косвени доказателства обаче ми бяха сервирани от самата мис Нелсън.

– Имайте предвид, Питър, че аз чух с ушите си целия ви разговор! – бърза да ме предупреди рижият.

– Вярвам ви. Обаче този разговор беше само втората част на една беседа, започнала още заранта под Бърлингтънските аркади.

– В една встъпителна беседа може най-много да се определи часът на рандевуто, Питър.

– Косвените доказателства именно затуй са косвени, защото не почиват на откровени признания, мистър. И дори в разговора, който сами сте чули, подобни доказателства не липсваха. Достатъчно е да си спомните само оплакванията на мис Нелсън, че не била в течение на операцията... без да говорим за претенциите на тая дама, да ви наследи по-късно в тая и всички евентуални подобни операции.

– Съвсем произволни догадки, приятелю. Приказките на Бренда са изобличителни за собствените ѝ амбиции, но съвсем не са доказателство за връзка с Ларкин...

Червенокосият замълчава, за да даде време на китаеца да сервира кафето и да се отдалечи. Сетне отпива от чашата си и сбърчва нос:

– Пилетата им бяха добри, обаче кафето по китайски е също като английското, само че по-лошо – установява Дрейк с нотка на национален нихилизъм, която мистър Оливър едва ли би одобрил и на която би противопоставил собственото си кафе, дело на един чистокръвен англичанин.

За да подобри вкуса си, шефът запалва пурата и поема две-три обилни порции дим. Сетне между кълбата дим се промъкват и думите:

– Пазете се да не ви заподозра, приятелю, че искате да ме скарате с Ларкин...

– Смятам, че вашата подозрителност е достатъчно очевидна и без подобни добавъчни доказателства – промърморвам равнодушно. – Но все пак тя трябва да почива на някакви разумни основания. Аз нямам никакъв интерес да елиминирам Ларкин по простата причина, че не мога да го заместя, а следователно и да си присвоя процентите му.

– Именно – кима Дрейк. – И не бива никога да забравяте това. Колкото вие сте ми нужен за пътя на стоката дотук, толкова и Ларкин ми е необходим за пътя оттук нататък. Необходим ми е, Питър, ясно ли ви е? Иначе не бих му разрешил да ми отнема от печалбата.

– Съжالياвам просто, че проиграх възможността да ви сервирам солидни доказателства. Но вината за това е само моя.

– В какъв смисъл? – вдига вежди рижият.

– Прекалено грубо манипулирах мис Нелсън. Прекалено избързах с обвинението си. Трябваше най-първо да я размекна... да я предразположа.

– А защо избързахте тъй? Вие сте обикновено доста хитър, приятелю.

– Защото вече почваше да ми опъва нервите с този свой стриптиз. Аз не съм от желязо, мистър.

– Приятно ми е да го чуя, Питър – усмихва се доволно червенокосият. – Най-последно. Излиза, значи, че тая жена е имала силата да изкусява не само стария Дрейк. Излиза, значи, че не сте минали съвсем безучастно край тази гъвкава снага и че аз не съм единственият глупак на тоя свят.

* * *

Ларкин е необходим на Дрейк и това трябва да ми е ясно. И макар да не е зле шефът постепенно да свиква с мисълта за възможното предателство на американеца, но прекаленото пресилване и ускоряване на играта би могло само да ми навреди.

Ларкин е необходим и на мене. Аз обаче рядко съм в състояние да го наблюдавам дори отдалече. Този човек не принадлежи към фауната на Дрейк-стрийт. И се явява на нашата улица само когато има да обсъжда нещо с шефа. И Питър, независимо от качеството си на пръв помощник, никога не присъствува на тия обсъждания.

Аз не съм необходим на Ларкин. Вече сме в началото на септември и от завръщането ми от България е изминало сума време, но американецът нито веднаж под никаква форма не е потърсил контакт с мене. Следователно, ако трябва да се ръководя от принципа на генерала, изводът е, че Ларкин пет пари не дава за някакво продължително или постоянно използване на мрежата за свои цели. И в случай че това е действително агент на ЦРУ, аз съм изправен пред възможно най-неприятния вариант: мрежата ще бъде използвана като оръдие за политическа провокация. Също както и Дрейк е използван в момента като оръдие.

Наистина най-лошият вариант. Аз и хората ми можем на свой ред да изиграем ролята на оръдия, без дори да си даваме сметка за последиците. И след като каналът веднаж е изпробван, срокът на провокацията едва ли е много далече. И няма никакво време за губене.

А аз в тия дни само това и правя: губя си времето. Кисна по книжарниците на Дрейк-стрийт или чета вестници в кафенето, но и в единия, и в другия случай не пропускам да следя входа на генералния щаб. Защото там може да се появи Ларкин.

Вече съм имал възможността подир всевъзможни предпазни мерки да установя местопребиваването на американеца. Това е хотел

„Сплендид“ в малка уличка от другата страна на площада. Великолепието на хотела се ограничава само в импозантното название. Иначе това е заведение за туристи от средна категория, дето съдбата е определила на Ларкин стая под номер 305. Една стая, чийто прозорец гледа към улицата и който следователно вечер може да бъде гледан и от самия мене, колкото за да установя, че е светъл или тъмен. Нищо повече.

Вече съм имал и възможността, пак с цената на всевъзможни мерки за сигурност, да проследявам американеца по пътя му от главната квартира на Дрейк до хотел „Сплендид“. Запомнял съм акуратно по кои улици минава, на коя будка спира да си купи вестник и дори не съм пропуснал знаменателния факт, че веднаж освен вестник взима и списание „Тайм“. Нищо повече.

Вие бихте могли с успех да следите един тип, който продава по кюшетата марихуана. Но ако тоя тип уговаря сделки с наркотици на четири очи, единственият реален резултат от следенето ви ще бъдат изтритите подметки. Какъвто е и случаят с мене. По липса на друга възможност хабя подметки.

Единствената ми все пак полезна дейност е възстановяването на връзката. В определени вечерни часове и в определени дни минавам по уличката, където се намира въпросният дом с интересувашата ме врата. И в долната част на тая врата, както при толкова други врати, съществува малък отвор, за пускане на кореспонденцията. И ако имам кореспонденция, пускам я там. А ако следва да получа нещо, то едва се подава, прищипано от месинговия капак на отвора. А ако нищо не се подава, отминавам транзит.

Писмото, което изпращам, както и това, което получавам, не е никакво писмо, а обикновено рекламно листче от тия, които се раздават по улиците на минавачите с препоръката да използват еди-кой си перилен препарат или да пътуват със самолетите на еди-коя си авиокомпания. Такова безобидно рекламно листче, та дори да попадне случайно не където трябва, едва ли някой ще му обърне внимание, тъй като подобни реклами се пускат по всички пощенски кутии.

Тайнописът в наши дни, като всички прекалено дълго използвани секрети, вече е поизживял времето си. И все пак още влиза в работа, особено ако е нанесен на такова място, че никой не би подозрял съществуването му. Какъвто е случаят с въпросните рекламни листовки. Лично моите всъщност не съдържат дори и тайнопис. Но самият факт, че ги пускам в определени дни и часове, вече означава: „Налице съм, нищо за отбелязване“.

Двете листовки, които всичко на всичко съм измъкнал досега от кутията, подир съответно нагряване ми разкриват и два текста. Единият ме информира за известни материали, публикувани в западния печат във връзка с търговията на наркотици. Другият е съвсем къс и гласи:

„Първата пратка, пропусната днес през канала *via* Виена. Съдържа: десет килограма чисто нишесте.“

Домът, чиято пощенска кутия ми служи за тайник, се намира не твърде далеч от квартирата на Линда, тъй че дори някой да види, че минавам по тия места, маршрутът ми лесно би могъл да се оправдае с едно посещение у мис Грей. Разбира се, най-добре е никои да не ме вижда и сега засега рисковете в това отношение са минимални. След като съм поверен на топлите грижи на дамата, проследяването ми с други средства и по други пътища е напълно прекратено. Що се отнася до операциите ми с кутията, те траят не повече от две секунди и се извършват почти без да спирам в един вечерен час и на една полутъмна улица, където действията ми биха могли да бъдат регистрирани само с помощта на инфрачервени лъчи. Дрейк – и инфрачервени лъчи. Това звучи също като аз и оперна музика.

Но ако в момента нещо ме безпокои, туй не е Дрейк, а Ларкин. И, разбира се, обстоятелството, че Ларкин е необходим на Дрейк. В противен случай нещата биха могли да се развият значително по-лесно и по-бързо. Само че как да стигна до тоя „противен случай“?

Американецът не е човек на подземния свят. И няма нищо от бита и привичките на такъв човек. Жените не го занимават. Нито комарът. Нито алкохолът. Животът на Сохо очевидно му е чужд и той влиза тук само когато трябва да види шефа. Другите му връзки? Това е тъкмо въпросът, който и мене ме безпокои. Досега не съм установил нито една. Разбира се, служебните си контакти той може да ги поддържа и с помощта на радиото. В нашия век на техниката и на миниатюрната електронна апаратура... Но това е слабо вероятно. В края на краищата Ларкин не се намира в тила на врага, за да си осигурява сам радиовръзки. Обаче за да стигна до другите му връзки – човешките, би следвало да го наблюдавам непрестанно от заран до вечер. А това е изключено, защото съм длъжен да бъда винаги под ръка на Дрейк на оная, неговата улица. За всяко свое отсъствие трябва да давам обстойни обяснения, будещи излишно недоверие.

И дори да стигна до някоя подобна връзка, какво от туй? Ще видя Ларкин да се разхожда с някакъв тип. Или да си пие кафето с някакъв друг тип или да кръстосва неподвижния си поглед с неподвижния

поглед на някакъв друг тип. ЦРУ тет а тет с едно друго ЦРУ. И какво от това? Две ЦРУ-та, нищо повече.

* * *

Между вчерашната дъждовна събота и утрешния понеделник, който може би също ще бъде дъждовен, един слънчев неделен ден – това не е възможност за изпускане, поне според мнението на мис Грей.

Така че ние използваме следобеда за една дълга, много дълга разходка, която ми позволява най-сетне да видя част от истинския Лондон, тъй както е прието той да се сервира на туристите.

Започваме от Трафалгар скуер, дето Линда ми показва колоната на Нелсън, достатъчно голяма впрочем, за да я видя и без да ми я показват, а аз запитвам: „Кой беше тоя Нелсън?“, на което тя отвръща: „Ами че прочутият адмирал“, подир което аз отново запитвам: „А с какво точно е прочут?“, на което Линда отвръща: „Ами с битката при Трафалгар“, подир което аз се интересувам естествено какво точно е станало при Трафалгар, на което вече дамата отвръща немного уверено:

– Мисля, че е разбил там испанската флота... или френската... или може би и двете едновременно. О, Питър, не ме връщайте моля ви към спомена за уроците по история.

Задоволявам се прочее да оглеждам паметника, без да задавам въпроси и тоя адмирал с фамилията си ми напомня за нещастния край на мис Бренда Нелсън, макар да не вярвам тя да му се пада сродница. Напомня ми още и за партиите на шах между мене и Борислав, защото както се е изправил на върха на колоната, тоя Нелсън прилича доста на фигурка от шах и по-точно на офицера, дето върви все по диагонал, с тая разлика, че тук фигурката е твърде дребна, а постаментът – прекалено висок.

Най-сетне, за да заменим кървавите спомени на историята с нещо по-възвишено, Линда предлага да се отбием в Националната галерия, която е точно срещу адмирала и неговата колона, тъй че влизаме, ала тук също не липсват кървища и кървави разпятия и сцени, представляващи как свети Себастиан стои завързан и надупчен от стрели, а воин с ризница пробожда с ножа си свети Петър, макар че на мене лично най-силно впечатление ми прави картината Саломе от някакъв си италианец, представяща въпросната Саломе с ангелско лице, хванала с две ръце фруктиерата, дето някакъв разбойник полага големия си кървав плод и по-точно отрязаната глава на оня бедняк – Йоан Кръстител. В живота е същото, мисля си, и ангелските лица нерядко крият доста адски

намерения и добре че Линда няма ангелско лице, защото иначе би трябвало да си помисля, преди да се отправя с нея на неделна разходка.

Обикаляме прочее край картините, като се опитвахме да ги разгледаме през барикадата от голи темета и дамски шапки, додето дамата, която е по-досетлива от мене, се сеща, че ако продължаваме все тъй да навиваме километража из тия зали, няма да ни останат сили за самата вече спомената неделна разходка, тъй че ние излизаме и тръгваме по Пел-Мел, а сетне свиваме в Сент-Джеймс-стрийт, а оттам излизаме на Пикадили, отдето се озоваваме на Парк Лейн, за да се полюбуваме на отмодрящата зеленина на Хайд-парк, докато тя все още е налице и не е заменена от златото на есента.

– Капнах вече! – декларира мис Грей, когато стигаме до Марбъл Арч, тъй че сядаме на чист въздух пред едно кафене, рядка възможност в тоя град, дето всичко, включително заведенията и семейните тайни е скрито зад студени плътни фасади.

Келнерката в небесносиня рокличка и с почти несъществуваща пола ни донася по едно двойно еспreso. Лондон през последните години се модернизира дори по линията на еспресото, което все повече се превръща във всеобща напаст и което не вещае нищо добро за традициите на Британската империя, както подробно би ви обяснил мистър Оливър. Линда получава добавъчно и огромна порция мелба, увенчана с цял планински масив от разбит крем, а това увеличава добавъчно и порцията на почивката ни.

– Защо не сте си купили кола, Питър? Щяхме да излезем извън града... Да идем до Оксфорд или до Стратфорд, за да видите родното място на Шекспир...

– Вие ми поставяте премного проблеми в един единствен пасаж, скъпа. Преди всичко не си купувам кола, защото е тъжно да се сещаш, че на колата ти вероятно е писано да просъществува по-дълго от самия тебе. Освен туй родното място на великия Шекспир толкова ме интересува, колкото и Шекспир би се интересувал от родното място на дребосяка Питър. И най-сетне тоя въпрос за колата бих могъл спокойно да го задам и на вас.

– Аз нямам нужда от кола. Разстоянието от къщи до „Ева“ е такова, че би било смешно да използвам кола. И после, Питър, аз трябва да пестя.

– Да, наистина: да пестите. Въпреки че женската спестовност ми е добре позната. Всички тия кожи, макар и съвсем фалшиви, дето сте ги накупили.

– Това са дреболии. Взех цялата купчина при една разпродажба. Но аз действително трябва да пестя.

– Смятам, че доста отрано сте се загрижили за старините си.

Почти приключила с айсберга от сметана, дамата пристъпва към по-същественото: сладоледа и фруктите. Кое то не ѝ пречи да формулира възражението си:

– А преди старините? Да не смятате, че до безкрай ще стоя в тази „Ева“? Още година или две – знам ли – и дори на персонала ще омръзне да ме гледа и някой ден Дрейк ще каже: „Чудесно пяхте, мила, обаче сега идете да попеете другаде“ и аз ще трябва да се преместя в някоя следваща „Ева“ от по-долна категория, а сетне в по-следваща, додето ми остане последната възможност, тая на моряшките кръчми, в които не знаеш дали те вземат за певица или за проститутка.

Тя гребна още една лъжичка от вече топящото се лакомство, сетне отмества чашата настрана и посяга за цигарите.

– Не искам да стигам до моряшките кръчми, Питър. Може би ще се наложи да сляза още малко, но не искам да падам чак до моряшките кръчми.

Щраквам запалката. Линда запушва и отправя поглед към тротоара. В късния следобеден час на неделния ден улицата е почти пуста. Някоя двойка влюбени или някоя двойка млади съпрузи, между които се тътри детето, уморено също като нас от дългата празнична разходка, или двойка старци, променени в тъмни облекла, сякаш вече са се приготвили за погребението си и пристъпящи предпазливо, за да не го ускорят прекалено с някое нещастно подхлъзване. Неделя. Скука. Неделна скука.

– Освен глас, вие имате и външност, Линда. Макар че избягвам да ви го казвам, за да не вирите нос.

– И какво от това? Да не мислите, че външността трае повече от гласа?

– Имах предвид, че нещо по-гърпимо от моряшките кръчми, например някое секретарско място, не ви мърда при тая външност.

– Мислила съм и по това – уверява ме дамата. – Само не смятайте, че за тия места липсват кандидатки. И при всички случаи, ако един ден стигна до секретарството, едва ли ще разполагам с необходимите делови и други качества. За такова нещо, Питър, трябва или да съм съвсем млада или да съм фурия на стенографията и машинописа. А аз няма да бъда нито едното, нито другото.

Замълчавам понеже не се сещам какво друго бих могъл да ѝ предложа. За щастие тя сама ме избавя от затруднението:

– Имам предчувствието, че все пак накрая ще стана учителка в някой затънтен край. Ще завърша педагогически стаж със спестените си пари, ако все още имам такива, и ще стана учителка в някое село. Ще гледам вечер телевизия и ще плета пуловер за зимата. Какво друго?

– Жалко за хубавата песен... – промърморвам сякаш на себе си. – Като си спомня с каква решителност отхвърляхте утрешния ден, там на дансинга, и като виждам какви горчиви грижи ви причинява всъщност това „утре“...

– Не бъркайте театъра с живота, Питър. Ако театърът приличаше на живота, никой нямаше да има нужда от него.

Гласът звучи уморено и апатично. Тази жена ми се бе представяла високомерна и самонадеяна, чак додето бе смъкнала заучените изражения, за да ми се разкрие в истинския си образ – една героиня на неуспеха и разочарованието, залутана в безпътица из лабиринта на града и гледаща с недоверие и тревога натам, дето краят на улицата се губи в мрачини.

Всъщност, песента наистина бе права. Защото това

утре, утре, утре

кой знае дали изобщо го имаше, защото всичко напред може би бе само мрачина.

– Мисля, че е време да ставаме – чувам гласа на дамата. – Все пак трябва да си почина малко преди представлението.

* * *

Макар да е обед, светлината на деня е тъй оскъдна, сякаш едва се развиделява и Дрейк-стрийт повече от всякога прилича на дълъг мрачен коридор. Човекът, който в момента привлича вниманието ми, стои на изхода на Генералния щаб. Сетне разтваря чадъра и поема към голямата улица. Ръми.

Ставам от мястото си и когато Ларкин задминава кафенето, на свой ред излизам на улицата. Поглеждам с носталгия подир отдалечаващия се мъж с чадъра, обаче не го сподирвам. Дрейк може да ме повика всеки миг и дори е чудно, че все още не ме е повикал.

Тръгвам в обратна посока и влизам в книжарницата. Помещението, както винаги в тоя обеден час е добре заселено с мъжка клиентела, жадна ако не за жени, то за женски изображения. Господата стоят мълчаливи и дори тържествени, сякаш са в църква, с тая разлика, че в църква

бомбетата се свалят, а тук – не. Стоят, окачили чадъри на джобовете си, за да могат свободно да разлистват списанията с пищни многоцветни снимки. Стоят, застанали един до друг и заедно с туй изолирани всеки в себе си и в своите сексуални фантазии.

Прекосявам помещението и влизам в задната стаичка, дето книжарят, както винаги в свободните от сметки мигове, е потънал в Диалозите на Платон.

– Добър ден, мистър Оливър!

– Добър ден, мистър Питър!

Човекът оставя книгата, поглежда дружелюбно и произнася следващата фраза от обичайния репертоар:

– Едно кафе, мистър Питър? Още е съвсем топло...

– С удоволствие.

Мистър Оливър се отправя към масичката в ъгъла, дето е мястото на стъклената колба и подир минутка се връща с миниатюрен поднос, в средата на който се извисява обемиста фаянсова чаша, от която наистина се вдига пара.

– Една пура, мистър Оливър?

Сега репертоарът изисква книжарят да произнесе своето „с удоволствие“, което той не пропуска да стори. Опитвам кафето от колбата, за да го сравня с току-що изпитото еспресо, додето приятелят ми – макар и не с финеса на шефа – разгъва своята „Робърт Бърнс“ и я запалва.

В този момент на гишето се показва Френк, момъкът, прибиращ парите на самците в широкото помещение:

– Един клиент пита дали няма да му се направи отстъпка, ако вземе десет броя на Ерос?

– Вие знаете, Френк, че отстъпка не правим – отвръща мистър Оливър. – Обяснете на господина, че това не е въпрос на добро желание, а на принцип.

– О, предполагам, че ще ги вземе и без отстъпка – промърморва помощникът, преди да изчезне.

– Ще ги вземе, естествено – кима на себе си книжарят. – Но ако му предложите съчиненията на Шекспир дори на половин цена, ще ви обърне гръб.

– Хората нямат нужда от потресавачи драми – забелязвам примитивно. – Потресавачите драми и без туй ги има колкото щете в живота. А една моя позната обичаше да казва, че ако изкуството прилича на живота...

– А сексът? – прекъсва ме мистър Оливър, като изважда пурата от

уста. – Нима сексът го няма в живота? Нима всички тия безнравствени снимки не са правени на живо?

– Само че това са инсценировки... фалш...

– А, именно: фалш! – кима доволно книжарят. – На тия господа им е нужно не изкуство, а фалш. Те еднакво ненавиждат и изкуството, и живота. Те копнеят за едно фалшиво изкуство, мистър и за един фалшифициран живот.

Той млъква и отново захапва своята „Робърт Бърнс“. А сетне наново я изважда от уста и произнася с почти скръбен патос:

– И като си помислиш само, че тия хора са потомци на великия Кромвел...

В тоя миг вратичката се разтваря и на прага се появява едно животно. По-точно – горилата Ал.

– Вика ви шефът, мистър – съобщава човекоподобната маймуна.

Пътем казано, от известно време насам и двете тия маймуни, Боб и Ал, също както и останалата фауна на Дрейк-стрийт, са възприели спрямо мене тона на известна почтителност, доколкото изобщо това е по силите им, и дори вместо подигравателното „сър“ са почнали да употребяват учтивото „мистър“.

– Къде пропаднахте, приятелю? – посреща ме почти радушно шефът. – Помислих си да не би пак да ви се е случило нещо.

– Съвсем не – успокоявам го. – Бях при мистър Оливър.

– Вие ме наскърбявате, Питър. Да киснете из порнографските книжарници, когато на пет крачки оттук живее прекрасната мис Грей!

– Отбих се само за да изпия едно кафе.

– Кафе? В тоя час? Не, вие наистина ме наскърбявате. Ами че сега е часът не на кафето, а на скоча... Това даже в ръководствата за прилично държане го пише...

При тия думи мистър Дрейк се измъква иззад бюрото и се отправя към подвижния бар, за да ми покаже нагледно някои от тънкостите на приличното държане и най-вече ония, свързани с параграфа „как да пием уиски“.

– Е, какво ново? – запитва шефът, след като сме се подкрепили с порция скоч.

И ме поглежда със спотаеното доволство на човек, разбиращ отлично, че новото го знае именно той, а не събеседникът му. Всъщност новото и аз го знам и то още от снощи, когато съм отнесъл в къщи съответната рекламна листовка и подир съответното нагриване съм прочел: „Пропуснахме втора пратка via Виена. Съдържание: три килограма

хероин.“

– Нищо ново – отвърщам апатично. – Освен дето времето пак се развали.

– За някои се разваля, Питър, а за други се оправя – забелязва поучително Дрейк.

И отново ме поглежда със същия израз на скромно доволство.

– Имам да ви съобщя една не лоша новина, приятелю. Втората ни партия също е получена във Виена. И този път не се касае за нишесте.

– Колко кила? – запитвам делово. – Десет?

– Не бъдете алчен! – вдига предупредително пълния си показалец шефът. – Алчността е изляла главите на много хора. Този път са само две кила. Обаче не нишесте, а хероин. Надявам се ще съумеете да оцените разликата и да си направите на ум сметката.

– Направих я наистина – отвърщам без много забавяне. – И тъкмо затуй не виждам причини да плача от радост.

– Но това са пет хиляди лири, Питър! Или десет хиляди долара! Не, наистина... не допусках, че сребролюбие то ви е чак тъй ненаситно...

Той поклаща с покруса глава и прибягва за утеха към чашата си. Нямам никакво намерение да го осведомявам, че по мои сведения килограмите не са два, а три. И нямам никакво отношение към лирите и доларите. И ако нещо все пак ме безпокои, то е от съвсем друг характер.

– Съгласете се, мистър, че сумата не е чак толкова фантастична, дори за бедняк като мене. И имайте предвид, че тази сума ми е струвала немалко изпитания и доста страх.

– Но това е само първата ви печалба, Питър! Първата от една дълга, може би много дълга серия печалби.

– Съвсем не, мистър. Тя е първата, но и последната. И тъкмо по този пункт вие не желаете да ме разберете.

– А, вие пак ще ме отегчавате с оня ваш фараон и с тримата му предатели... – избъбря с досада Дрейк.

– Не тримата, а един от тримата. Ларкин...

– Ларкин преди малко беше тук – прекъсва ме шефът. – И трябва да ви кажа, че е много, много доволен от развоя на събитията. И е готов да пласира отвъд океана каквото и количество да му предложим.

– Но стоката там, на Изток, вие я плащате, нали?

– Естествено. Да не я плащате вие?

– И ако тая стока пропадне по някакъв начин, от това вие ще загубите, а не Ларкин, нали?

Играта е рискована. Ала сега, след като първата пратка хероин е

минала през страната, не разполагам с никакво време за размайване и трябва да поема пътя на пресметнатия риск.

– Ларкин ще загуби печалбата си – казва шефът след къса размисъл.

– Именно. Ще загуби нещо, което не притежава. Докато вие ще загубите собствен капитал.

– Но разсъдете сам, Питър – произнася търпеливо Дрейк. – Какъв интерес има Ларкин да се лиши от една голяма печалба?

– Никакъв – съгласявам се. – Но това е само в случай, че Ларкин е именно туй, за което се представя: контрабандист на наркотици, който действа за своя изгода и от свое име. Обаче представете си, че вашият Ларкин действа не от свое име, а от името на някаква инстанция и че интересът на тази инстанция съвсем не е да внесе наркотици в Щатите и да трупа пари. Тогава?

– Тогава? – повтаря като ехо шефът.

Той се почесва по червенокосото теме с обичайния жест на изпаднал в затруднение субект, сетне казва:

– Преди да стигнем до вашето „тогава“, би следвало да имаме основания за подобни размисли. Дайте ми тия основания, Питър, и аз тутакси ще се съглася с вас.

– Да приемем, че в момента ги нямам. И че ще бъда в състояние да ви ги сервирам едва по-късно. Но какви са вашите собствени сведения за Ларкин? И уверен ли сте, че те са достатъчно пълни и достоверни? И застрахован ли сте наистина от възможните връзки на Ларкин с някоя друга инстанция?

– Вие, естествено, не очаквате, Питър, да разгърна пред вас кадровите си досиета – засмива се с късия си дрезгав смях рижиат. – И аз наистина няма да го сторя, за да не ви отегчавам. Мога да ви кажа само, че не съм пропуснал да направя проверките си. И да направя необходимата ми информация.

При тия думи, изречени както за мое, така и за негово лично успокоение, Дрейк бърка в джобчето и изважда традиционната пура.

– Не знам дали четете разни списания и книжки, мистър, но понеже аз понякога ги чета, мога да ви кажа на свой ред, че когато човек като Ларкин се готви да предприеме операция, подобна на сегашната, той предварително и с всички подробности си изработва една легенда, чиято цел е именно тази: да ви даде възможност за всестранна информация и да ви освободи от всякакви съмнения.

– Знам ги тия неща, Питър, и без да чета разни книжки – уверява ме

Дрейк, като прерязва крайчето на пурата. – И съвсем не е нужно да ме натискате с такава сила по клапана на недоверието, защото тоя клапан, ако сте забелязали, при мене е в непрестанно действие. Казах ви вече: дайте ми поне една валидна улика и заставам веднага на ваша страна.

– Добре, мистър! – заявявам решително. – Ще ви я дам тая улика. Заклевам се, че ще ви я дам!

Дрейк дърпа енергично от пурата, за да я разпали в необходимата степен, ала това не му пречи да ми отпрати изпитателен поглед, сякаш преценява наистина ли съм тъй уверен в себе си или играя роля.

– Само че и вие трябва да ми дадете известни средства, за да стигна до уликата – добавям.

– Какви средства? – вдига вежди шефът.

– Не парични. Налага се поне няколко дни да държа под око Ларкин; а за целта е необходимо да знам къде живее и да бъда възможно по-близо до него.

– Готово! – прави жест на щедрост Дрейк. – Живее в хотел „Сплендид“, а хотелът е на мои хора, тъй че ако желаете, мога да ви осигуря стая в съседство с Ларкин.

– Това решава въпроса. Ако не броим и необходимостта от едно-две дребни приспособления.

– Дълга да ви предупредя обаче, че трябва да внимавате – изръмжава шефът. – Американецът в никакъв случай не бива да разбере, че е следен. Мисля дори, че ако се налага непременно да го броим, по-добре е тая работа да се възложи на някой друг, а не на вас. Той ви познава вас, Питър.

– Излишно е да се безпокоите – промърморвам. – И съвсем несправедливо е да възлагате другиму една задача, за която аз съм си заложил главата...

– О, „главата“? Вие наистина ме наскърбявате с тия ваши прекалености – прекъсва ме Дрейк. – Нямам никакво намерение да ви отнемам главата. Особено сега. Додето каналът ви функционира, можете да бъдете уверен, че и сам вие ще функционирате, Питър.

– В такъв случай мисля, че всичко е наред.

– Действайте, приятелю, действайте – окуражава ме шефът, не без сянка на известна ирония. – Наминете при Стентън, той всичко ще уреди.

Но преди да съм излязъл, добавя:

– А колкото до ония малки приспособления, не мислете, че и аз не чета разни книжки. Ако Ларкин бе водил някой интересен разговор в

„Сплендид“, това вече щеше да е известно на стария Дрейк.

* * *

Налага се да призная, че последната реплика донейде е охладила ентузиазма ми. Донейде, ала не напълно.

Шефът, чиято вродена недоверчивост наистина не се нуждае от възбудителни инжекции, без друго е осигурил поне в началния период известно наблюдение над Ларкин, ограничаващо се вероятно в броене из улиците и в подслушване на квартирата. Изобщо приложил е същите елементарни трикове, които бе приложил и спрямо мене. Само че подобни трикове са съвсем неефикасни по отношение на тип като Ларкин, достатъчно опитен, за да се предварди от тях.

Изобщо фактът, че шефът вече е поставял слушалки в хотела, още съвсем не означава, че наистина е прислушал американеца. Сериозното прислушване трябва да бъде извършено от мене и непременно да доведе до резултат, след като тъй тържествено съм обещал да изоблича Ларкин. И тежко ми и горко, ако не успея.

Стентън ми осигурява стая в „Сплендид“, точно до стаята на интересуващия ме субект, а регистрацията ми се извършва под измислено име. Сетне, въоръжен с препоръчителна бележка от същия Стентън, прескачам до една търговска фирма за специални приспособления, дето получавам необходимата ми миниатюрна апаратура. За жалост предприятието все още не разполага със средство да ставаш невидим. А за мене е твърде важно да бъда невидим за Ларкин. И не толкова заради интересите на Дрейк, колкото заради моите лични интереси.

Тъкмо затуй влизанията и излизанията ми от хотела са съпроводени със сложни предпазни операции, които би било досадно да описвам, но които са неизбежни, ако не искам да се озова нейде в хотела или пред хотела лице срещу лице с американеца.

Да си осигуря подслушването и дори наблюдението на съседната стая, това вече е детинска игра, само че съвсем несериозно е да очакваш особени резултати от една детинска игра. Прочее дълго след като Ларкин се е прибрал в стаята си и след като отдавна е заспал – часът е някъде към три след полунощ – излизам предпазливо в коридора и си позволявам да задигна за късо време обувките на американеца. Самото задигане също е детинска игра, понеже, както е известно, клиентите оставят през нощта обувките си пред вратите на стаите, за да дадат възможност на прислугата да ги почисти рано заранта.

Следващата част на операцията е малко по-сложна, ала аз съм се

въръжил за целта с всичко необходимо и мога да смятам – без излишно самомнение – че в общи линии се справям със задачата. Това са чудесни обувки „Бали“ с гумени токове и подметки и с доста голям размер. Тоя Ларкин, въпреки средния си ръст, носи номер 46. Негова работа. Моята е да отлепя тока на дясната обувка, да издълбая отвътре една трапчинка в гумата и да поставя там микрофончето. За да осигуря по-добро качество на звука, прокарвам и миниатюрна тръбичка, чието едва видимо устие излиза във вдлъбнатината между тока и кожената част. Сетне със съответното лепило, за което са ми казали, че държи изключително здраво, залепвам отново гумата на предишното и място и оглеждам произведението си.

Естествено, че ако човек седне да изследва обувката милиметър по милиметър с лупа, не е чудно и да открие устието на тръбичката. Но кой оглежда обувките си с лупа? А съоръжението е наистина тъй микроскопично, че трудно може да се открие по друг начин.

На следващия ден броенето на американеца започва още от заранта и съвсем изкъсо. Впечатленията, натрупани от мене до вечерта, са твърде полезни за домашно упражнение на тема „Как прекарва деня си човек, който няма работа“. Впечатления, не само доста обилни, а и доста влажни, тъй като почти през целия ден вали. Обиколки по магазините, киснене и четене на вестници по кафенетата, обед в един испански ресторант на Сохо, малка почивка в хотела, сетне пак движение из града, два часа убити с помощта на филма „Дъщерята на Дракула“, сетне вечерта – смяна на костюма в хотела, а подир туй – пешеходна разходка до ресторанта „Белия слон“. Би могло да се помисли по проблема защо противно на традициите, слонът е бял, а не златен, обаче лично аз в момента съм зает с по-друг проблем. В случай че подир цял ден шляене най-сетне е настъпило времето Ларкин да се срещне с някого, това ще стане вероятно именно тук, в тоя скъп и уютен ресторант, чиято тиха обстановка настройва към задушевен разговор. За жалост – един разговор без мене. Истинска лудост би било да се настаня в заведението и да поема риска да бъда съзрян от американеца. Ако това бе някоя дупка в Сохо – иди дойди – ще играем на съвпадение. Но „Белият слон“ на Бонд стрийт и Питър от Дрейк-стрийт, това са две несъвместими неща.

Оглеждам улицата. Дъждът най-сетне е спрял. Редки минувачи и обилно осветление. Плюс един полицаи с тъмен шлем, шръкнал унило на съседния ъгъл. Просто му завиждам в момента. Може да си стърчи тук до заранта, без някой да му обърне внимание, докато аз съм длъжен да циркулирам. Поемам бавно в обратна посока, като само за опит

изваждам приемателното апаратче и натискам съответния бутон.

– Наистина ли не желаете стриди? – чува се на фона на неясен стра-
ничен шум един непознат глас.

– Не че не желая стриди, а просто не желая да се троя – раздава се
и гласът на Ларкин.

– Мистър Мортън познава добре заведението ни – прозвучава вече
доста по-слабо друг глас, вероятно тоя на метр д'отела.

– Не говоря за заведението ви, а за стридите – долавям едва-едва
гласа на американеца.

Загасям апаратчето. Няма смисъл да се хаби напразно лентата на
магнитофона, който се задействува едновременно с приемателя. Значи,
мога да разчитам на прослушването в радиус около стотина метра. И
значи – Мортън...

Ново име. И нова въпросителна. Надеждата ми е, че ако Мортън е
действително това, което предполагам, че е, то разговорът, поне в извест-
на своя част, едва ли ще се води в един ресторант, дори да се касае за
ресторант като „Белия слон“. Именно затуй се отказвам от рискованите
стъпки, които ми хрумват в първия момент: да се приютя по някакъв на-
чин откъм черния вход или да се опитам да проникна по-близо до заве-
дението през задните сгради. Задоволявам се с най-простото: да мина в
разстояние на час и половина три пъти по Бонд стрийт с крачките на чо-
век, излязъл на вечерна разходка. Бих минал и повече пъти, ако оня по-
лицай не продължаваше упорито да проявява една странна привърза-
ност към „Белия слон“ и да стърчи нейде в съседство с ярко осветения
вход.

– Мисля, че кафето можем да го прием и в къщи – чувам при третото
си минаване гласа на Мортън в приемателя.

– Както желаете... Все пак аз бих взел един сладолед... – отвърща
Ларкин.

Приказки без значение. Но не и за мене. Избързвам надолу по ули-
цата, додето стигам пиацата за таксита. Три коли. И трима различни по
възраст шофьори. Избирам най-младия. Старите обикновено са каприз-
ни и мърморковци. Младите пък са безочливи. И все пак избирам най-
младия. Вероятно, защото лицето му ми се вижда по-симпатично.

– Ще ви моля да слезете до Клифърд-стрийт, да влезете в нея, да
обърнете и да спрете на ъгъла.

– За какво ви са тия акробатики? – пита шофьорът, като ме поглеж-
да изпитателно.

– Натоварен съм да следя едно лице, обаче това да си остане между

нас...

– Вие сте частен детектив?

– Именно. Но това да си остане между нас...

– Само да не ме забърквате в разни истории – промърморва момъкът, като запалва мотора.

– Не се безпокойте. Никакви истории.

Той изпълнява точно маневрата и се залоства на входа на Клифърд-стрийт, а аз слизам и се заемам да наблюдавам другия вход – оня на „Белия слон“. Няколко минути по-късно Ларкин излиза с някакъв мъж, малко по-висок и доста по-пълен от него. Двата бавно поемат насам и аз вече съм почти убеден, че напразно съм наел таксито, когато те напускат тротоара и се отправят към един черен плимут, гариран насреща. Качвам се в колата и нареждам на шофьора:

– Следвайте, моля, черния плимут. И не се навирайте твърде в него.

– Нямам никакво намерение да се навирам – успокоява ме момъкът.

– По-скоро вие не се опитвайте да ме забърквате в нещо, защото виждате, че предавателят ми е в изправност.

Колата наистина е снабдена с апаратура, чрез която шофьорът е в постоянна връзка с диспечерската станция и може би тъкмо това му дава куража да се заеме е такъв не твърде обичаен курс.

Проследяването не предизвиква никакви трудности и се извършва на безопасно разстояние, защото плимутът излиза на широката Оксфорд-стрийт, завива вляво, минава край Марбъл Арч, продължава край Хайд-парк, сетне завива вдясно по Хайд-парк-стрийт и спира в малка пресечка. Ние естествено влизаме в пресечката с неизбежното закъснение. И по-добре: когато влизаме, Ларкин и Мортън вече са напуснали колата и няма никаква опасност да ни засекат. Освобождавам таксито на следващия ъгъл, като възнаграждавам шофьора със съответния бакшиш зарад смъртния риск да бъде замесен в някаква история. Сетне се връщам към плимута пеша.

Всички домове в уличката са напълно еднакви по външен вид – нещо обичайно в Лондон, където цели блокове принадлежат на един и същ собственик, чийто дядо или прадедо ги е строил серийно, за да не измъчва въображението си. Едни и същи триетажни постройките, с едни и същи потъмнели от годините и дима тухлени фасади, с едни и същи високи тъжни прозорци, чиито дървени рамки акуратно са боядисани с бяла боя. Изобщо такава монотонност, та човек се пита как гражданите все пак съумяват да различават своя дом от тоя, по-отсамния или оня, по-оттатъшния на съседите.

Неизбежна и неизменна прибавка на всяка постройка е тъй нареченият „английски двор“. Ако го наречете английски трап, това навярно ще бъде по-близо до истината, защото въпросният двор, не по-голям от няколко квадратни метра е с около човешки бой по-нисък от нивото на тротоара, ограден е предвидливо с желязна решетка и води към кухненските помещения. Така или иначе всяка сграда от двете страни на входа е снабдена с по един подобен микроскопичен двор-дупка, нещо твърде практично, не само от домакинска гледна точка, но и от моя.

Еднаквата външност на сградите, както и обстоятелството, че не съм виждал в коя точно от тях са хлътнали интересуващите ме индивиди, не ми попречва да открия бързо местонахождението им. Защото в домовете, намиращи се в непосредствена близост до плимута, пердетата са вдигнати и не е трудно да се надникне в интериора без излишно зяпане. Само в къщата, точно пред която е гарирана черната кола, плътните завеси на партера са спуснати, а през пролуките им прониква електрическа светлина.

Достатъчно светлина, уви, има и на самата улица, което ми пречи да застана до входа и да се отдам на радиоприемателна дейност. И тук на помощ ми идва английският двор. Установил, че улицата наблизко е съвсем пуста, отключвам желязната врата с най-банален шперц, затварям я подире си, слизам по стъпалата в дъното на двора и се приютявам в тъмната сянка на един ъгъл – тоя, в непосредствена близост до стълбата, за в случай че от кухненската врата изскочи нещо непредвидено.

Гласовете, които долавям от приемника, ме убеждават, че разговорът е вече почнал. При такова първобитно проследяване не можеш да разчиташ на изчерпателност и си принуден да седоволяваш с фрагменти:

– Не, вие не сте прав, Ларкин – чува се тръбният бас на Мортън. – Въпросът не е да изпълним формално задачата, а да постигнем голям удар...

– Три килограма хероин не са малък удар – забелязва сухо американецът.

– Безспорно. Особено ако ги мерите по пазарна цена и ако се готвите да приберете паричната им равностойност в джоба си.

– Три килограма хероин не са малък удар – настоява Ларкин.

– Три килограма са дреболия, драги – прозвучава басът на Мортън.

– И ако сме загубили толкова месеци в чакане, то не е за една дреболия.

– А каква е гаранцията, че изобщо ще дочакаме нещо по-едро? Она стар хитрец Дрейк се колебаеше дори и за тия три килограма. Тезата му

беше, както вече знаете, че стоката следва да се прехвърля килограм по килограм.

– Оня стар хитрец не е нищо повече от един стар глупак – произнася Мортън с тръбния си тембър. – Достатъчно е да му направите сметката на глас и да му покажете каква фантастична сума ще сложи в джоба си с една партида от десет килограма и той тутакси ще поръча десет килограма. А тогава вече...

– Вие подценявате старика, Мортън – възразява Ларкин. – Подлец и мошеник от висока проба – това, да. Но не и глупак. И много се боя, че той всеки миг може да се върне към първоначалния си проект: повече рейсове, а по-малко стока, за да се избегне рискът.

– Така рискът няма да се избегне, а добавъчно ще нарасне.

– Кажете го на него, не на мене. Какво искате: той човек не е свикнал да работи в американски мащаби. Това не е шеф на мафията, а дребен гангстер от Сохо.

Настъпва мълчание. Едно тъй дълго мълчание, че си помислям не е ли крайно време да се подготвя за оттегляне. Сетне отново прозвучава гласът на Мортън:

– Струва ми се, че бедата не е в тоя стар глупак, а в самия вас, драги...

– Но аз...

– Благоволете да не ме прекъсвате, когато говоря. Вие не знаете да работите с хората, Ларкин. И друг път съм ви го казвал. Вие сте съвестен и акуратен, не го отричам, обаче сте свикнали да работите с готови дадености. И нямате дори грам способност да влезете под кожата на един човек, да го предразположите, да го измените, изобщо да го превърнете от една даденост в нещо друго и значително по-подходящо за вас.

– Признавам, че съм лишен от педагогически дарби, мистър – произнася Ларкин подир късо мълчание. – Но мисля, че и институтът, в който работя, не е педагогически институт.

– Аз пък мисля, че тонът ви почва да не ми харесва.

– Моля да бъда извинен, ако съм сбъркал в нещо, мистър. Искан само да кажа...

– Оставете това! – прозвучава с нотка на досада басът на Мортън. – Обяснете с две думи какво предлагате, а аз ще го докладвам. Заедно със собственото си мнение, естествено.

– Не бих искал моето мнение да се различава от вашето, мистър – произнася с ясно доловима сервилност Ларкин. – И ако се опитам да

формулирам по-различно становище, то е само от страх, че прекаленият максимализъм би могъл изобщо да осуети плана ни. Един преждевременен провал на канала...

– Провалът, разбира се, не е изключен – съгласява се Мортън, чийто глас е поомекнал. – И тъкмо затуй необходимо е още следната партида да бъде от такъв размер, че да сложим точка.

– Какъв размер предлагате, мистър?

– Казах вече: десет кила. Или нещо приблизително. Изобщо – не дреболии.

– Ще направя всичко, което е по силите ми, мистър.

– Това вече е отговор – прозвучава по-добродушно басът.

Следват още няколко несъществени реплики, предназначени единствено да възстановят тона на добрите отношения. И една последна важна подробност:

– Можете да дойдете да ми докладвате вдруги ден към девет вечерта – уточнява Мортън. – А ако междувременно се случи нещо, ще ми се обадите по телефона.

Нямам време да изчакам репликата на Ларкин, ако има такава. Оказва се обаче, че нямам време и за оттегляне. Едва съм прибрал в джоба приемателя и съм поставил крак на стълбата, когато чувам над главата си изтракването на ключалката. Дърпам се бързо и заставам прилепен към стената под прикритието на сянката. Едно не лошо прикритие, в случай че някому не скимне да надзърне през оградата надолу към двора.

– Да ви откарам ли с колата или ще вземете такси? – долавам с неприятна яснота гласа на Мортън, вече без помощта на апаратчето.

– О, не се безпокойте, ще взема такси – отвръща вежливо Ларкин, сякаш действително му е предоставен някакъв избор.

– В такъв случай, лека нощ.

– Лека нощ, мистър.

Струва ми се, че минават дълги минути, преди да чуя затварянето на вратата. И още други дълги минути, преди да се реша да изляза от сянката и погледна предпазливо нагоре. Никой.

Изкачвам се по стълбичката, затварям подире си и заключвам. Добре че на Мортън не му скимна да натисне ръчката, просто тъй, за проверка. Затуй пък моята проверка е налице. Едновременно задоволителна и обезпокоителна.

Сега всичко зависи от оня стар глупак.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Не помня кой автор бе казал, че картата на Европа щяла да бъде съвсем друга, ако вечерта преди битката при Ватерло не бил валиял дъжд. Може би дъждът и хлъзгавият терен действително са изиграли доста кален номер на Наполеон. В настоящата история обаче капризите на времето не играят чак такава съдбоносна роля, затуй се въздържа да ги описвам подробно. Още повече те са доста еднообразни: почти непрестанно вали.

Този път обаче дъждът е решил да се извали през нощта, за да не досажда на пешеходците през деня. Тъй че когато заранта потеглям към Дрейк-стрийт, това става без сложните атракции, предизвикани от необходимостта да промъкваш отворения си чадър сред отворените чадъри на околните.

Потеглям към Дрейк-стрийт, не само защото там е работното ми място, а защото и Ларкин тръгва нататък и не ми остава нищо друго, освен да го сподиря от съответно разстояние. Пристигнал на нашата тиха романтична уличка, американецът влиза естествено в Главната квартира, докато аз я подминавам и сядам в градинката на скуера. Сядам не на скамейката, а на облегалката, както правят малчуганите, тъй като седалката е още мокра от нощния дъжд. Загръщам се в шлифера и се заглеждам към алеята, дето няма нищо заслужаващо внимание, понеже споменатите малчугани отсъствуват. Може би са на училище, а може би майките им са отказали да ги пуснат в това хладно време.

Вцепенението ми бива нарушено от някаква дама в къс бежев шлифер, една дама, обилно гримирана, но с доста спорна хубост и доста съмнителна младост, която минава край скамейката и бегло ме поглежда, за да извърне тутакси някак виновно очи настрана. Тя, разбира се, ме познава, както и аз я познавам и ние неведнаж вече сме се срещали тук, около Дрейк-стрийт, обаче дамата винаги по същия начин извърща очи, вероятно поради спомена от първата ни среща.

Всъщност, ако става дума за тая първа среща, моят спомен, предполагам, е значително по-неприятен и болезнен от нейния, понеже това е същата Кети, в чиято стая бях изчерпателно пребит още в деня на своя дебют. Да, Кети винаги се извърща някак виновно и туй все пак говори донейде в нейна полза, само че в момента аз мисля за друго, а именно, че дебютът ми се бе състоял в началото на април, а сега е вече началото

на октомври и е трябвало да минат цели шест месеца, за да прогледам поне отчасти в тая мътна история, чийто край все още не се вижда, а какво ли да се отгатне с пълна точност.

Седя прочее погълнат от подобни разсъждения, лишени от всякакво функционално значение, професионално погледнато и едва когато усещам, че съм се напоил с влага като баклава със сироп, слизам от скамейката и поемам обратно към Дрейк-стрийт. Намерението ми естествено е също съвсем незначително, професионално погледнато, а именно да опитам в това хладно време горещото кафе на мистър Оливър, ала съдбата е решила друго...

– А, мистър Холмс! – посреща ме радушно шефът. – Как върви анкетата? Подозирам, че сте ми приготвили някое дяволски интересно разкритие.

Той, разбира се, подозира тъкмо обратното и явно се готви да се погаври над неуспеха ми и както личи от доброто му настроение, е твърде доволен от току-що завършилия разговор с американеца.

– Боя се, че сте наистина прав, мистър – отвръщам с подходящия за случая израз на угриженост. – Разкритието е действително интересно и за жалост доста неприятно.

Полуусмивката бавно залязва от лицето на Дрейк и предусетил, че ще се наложи да подкрепи с нещо душевната си бодрост, той се измъква иззад бюрото и прави няколко мудни крачки към подвижния бар.

– Какво чакате? Да получа разрив на сърцето ли? – запитва рижият без особено вълнение, като се улавя за бутилката „Балантайн“. – Говорете!

– Предпочитам да ги оставя те да говорят – промърморвам, като изваждам дребното апаратче от джоба си.

И пускам в действие магнитофончето.

Звукът не е образцов, нито твърде висок, ала това не пречи на Дрейк да оцени по достойнство смисъла на репликите, разменяни между Ларкин и Мортън. И тоя смисъл дотам поглъща вниманието му, че дори забравя да си налее обичайната доза скоч. Уникален случай.

– Този мръсен янки... избъбря полугласно шефът, когато записът свършва. – Той ще ми плати за всичко...

– На излизане Мортън наново ви нарече „стар глупак“ – уточнявам, за да налея още малко масло в огъня. – А Ларкин възрази, като каза, че сте по-скоро хитър мошеник и подлец...

– Оставете тия живописни детайли, Питър! – прекъсва ме Дрейк. – Мога да ви уверя, че съм готов за действие и без подобен допинг.

Той най-сетне си сервира четири пръста уиски и преди да вдигне чашата, прави по мой адрес нехаен жест в смисъл: „Сипи си, ако искаш.“ Сетне отпива две едри глътки и произнася:

– Какво пак млъкнахте? Когато не искам да ви слушам, бърбите като грамофон, а когато трябва да говорите, мълчите като дърво. Чакам да чуя коментара ви.

– Мисля, че работата е ясна и без коментар – отвърщам, като ставам, и на свой ред се запътвам към бара.

И хванал тъмнокафявата бутилка, добавям лаконично:

– ЦРУ.

– „ЦРУ“? А защо не Интерпол? – възразява шефът.

– Дали е едното или другото, това не променя ситуацията – забелязвам, като си наливам два пръста скоч. – Но ако беше Интерпол, той щеше да си свърши работата още при миналата пратка и да ни постави зад решетките.

– А какво цели според вас ЦРУ?

– Големият скандал. Политическата сензация. А за да бъдат сензацията и скандалът от калибър, необходимо е и партията да е от калибър. Нали чухте претенциите на оня господин: не по-малко от десет килограма опият. Устройват капана на съответно място, залавят пратката, вдигат шум в печата, обвиняват комунистите, че тровят свободния свят, а разноските по цялата операция остават, естествено, за ваша сметка.

Дрейк мълчи известно време, като преживя мислено хипотезата ми. Записът обаче е достатъчно красноречив по смисъл, за да има място за бог знае колко различни хипотези.

– Така е, изглежда – кима шефът. – Или нещо от този род. Във всеки случай капанът е очевиден. И тъкмо преди няколко минути този мръсен янки ме убеждаваше именно да минем към едрите партии, като поемаше ангажимента да ги пласира незабавно зад океана.

Дрейк с решителен жест изпраща остатъка от скоча в гърлото си, сетне се отпуска уморено в креслото срещу мене, навежда глава и потъва в размисъл.

Допивам уискито си и изпушвам половин цигара, когато най-сетне рижият става мудно и излиза от стаята, като противно на обичая, ме оставя сам в кабинета. Отсъствието му всъщност трае не повече от две минути. А когато се връща, чувам го да произнася с меланхолия:

– Ще трябва да се простим с Ларкин, приятелю. Вие знаете, че съм хуманен човек, но няма как: ще трябва да се простим с Ларкин.

– Може би е вече късно – подхвърлям. – Може би той вече е

съобщил необходимото на Моргън...

– Какво е съобщил?

– Ами, примерно датата на следващата пратка...

– Значи, вие също ме смятате за стар глупак, Питър – произнася с тъжен укор червенокосият. – Вие смятате, че старият Дрейк съвсем е изкуфял...

– Не съм допускал подобно нещо – бързам да го уверя.

– Допуснахте го, приятелю, допуснахте го! – заканва ми се с пръст шефът. – Но нищо, аз не съм злопамятен.

После отново се връща на предишната си мисъл:

– Е, какво? Ще намерите ли сили да понесете това, Питър?

– Какво имате предвид?

– Раздялата с Ларкин – какво друго!

– Не забравяйте, че Ларкин е човек на ЦРУ.

– Как ще го забравя! Нали именно затуй ще му устроим нашето малко траурно чествуване.

– Ръката на ЦРУ е дълга, мистър.

– Но не дотам, че да може да бърника и из Дрейк-стрийт. Тук в Сохо ЦРУ не се котира, приятелю. Тук ние се оправяме и без ЦРУ.

Той отново приближава към количката с бутилките, за да си сервира следващата доза.

– Така че вьоръжете се с нужното самообладание, Питър, и обуздайте скръбта си. Знаете, че аз също съм чувствителен човек, обаче емоциите не бива да пречат на дълга и на справедливостта. Иначе цялата барака ще хвъркне по дявола.

Рижият отпива от уискито, без да си дава труда да го гарнира с лед, после отново сяда в насрещното кресло и се заема с любимото си занимание: подготовката на традиционната пура за употреба. А после потъва в размисъл и в облаци дим.

– А, Ларкин! – провиква се радушно Дрейк, когато четвърт час покъсно американецът влиза в стаята. – Извинявам се, че за втори път ви обезпокоих, но едва преди малко възникнаха някои нови подробности, които се налага да уточним. Обаче защо стоите така, седнете, седнете!

Ларкин сяда на дивана, дето до неотдавна е имала обичай да се разполага грациозната Бренда, без да си дава сметка, че не е особено препоръчително да заемаш мястото на една вероятна покойница. Сяда и зачаква, в привичната си поза на препариран и с привичното неподвижно изражение на слабото си мургаво лице. Не се налага да чака дълго, тъй като шефът посяга към бюрото, взема магнитофончето и пуска записа.

Човекът без друго е обигран професионалист. По време на цялата емисия физиономията му си остава все тъй невъзмутима и само в напрегнатия му поглед може да се долови дълбоката размисъл, насочена към главното: евентуалното и възможно по-убедително обяснение на тия фрази, насищащи затвореното и добре задимено пространство на кабинета.

– Е, намислихте ли версията си? – запитва добродушно рижият, когато мекото свистене на лентата отбелязва края на предаването.

– Защо трябва да намислям нещо, Дрейк? – вдига тежкия си поглед Ларкин.

– Защото материалът, който току-що чухте, го изисква – отвърща все тъй добродушно шефът. – Или може би вие отричате автентичността на тоя материал?

– Не, не я отричам, представете си – произнася сухо американецът. Изобщо нямам никаква нужда от лъжи, понеже истината е изцяло в моя полза.

– Не се и съмнявам – кимна рижият. – Вие знаете безпределното ми доверие спрямо вас. И все пак не бих отказал да чуя обяснението ви, макар и само тъй, за чиста формалност.

– Бях притиснат от Мортън – казва спокойно Ларкин. – И ако съм се въздържал да ви споменавам за това, то е било само за да не ви безпокоя излишно.

– А кой е всъщност тоя Мортън? – пита в интерес на чистата формалност Дрейк.

– Смятам, че е достатъчно ясно кой е: служител на Интерпол. Познава ме още от Ню Йорк. И по силата на едно нелепо съвпадение ме е надушил тук, в Лондон. И е тръгнал по дирите ми. И чрез свои източници и информация, които засега още не мога да уточня – (тук Ларкин не пропуска да ми отправи подозрителен поглед) – успява да разбере с какво се занимавам в момента. Така че бях притиснат.

Изложението е непривично дълго за тоя мълчалив човек, ала американецът не е дотам глупав, за да не разбира, че сега или никога се налага да говори.

– И какво иска всъщност Мортън от вас? – любопитствува все тъй формално шефът.

– Ами нали го чухте: иска да залови една възможно по-едра пратка, за да блесне. Знаете какви са амбициите на тия господа. Те не работят като нас на парче. Те работят за високия пост и за голямата пенсия.

– Да, разбира се, всеки с грижите си – признава Дрейк.

Сетне се обръща към мене и подхвърля:

– Виждате ли, Питър! Аз ви казвах, че не бива да се подвеждаме по привидностите. Ларкин съвсем не е водил двойна игра, както вие бяхте склонен да допуснете одеде.

– Всъщност аз съм водил двойна игра – възразява спокойно американецът. – Само че не по отношение на вас, а по отношение на Мортън. Залъгнах го и го дезинформирах, за да печеля време. Чаках да направим с вас поне два-три едри удара, а сетне, в случай че Интерпол започнеше да проявява нетърпение, щях естествено да ви кажа как стоят нещата, за да свием навреме знамената.

Ларкин замълчава, после отново ми отправя подозрителния си поглед и забелязва:

– Съществува обаче и някой друг, който е водил двойна игра, Дрейк. Не искам да бъда по-мнителен от необходимото, но информацията, с която разполага Мортън, го доказва. И този друг е водил двойната игра не спрямо Интерпол, а спрямо нас. И той без съмнение е тук, между нас.

– Логично – признава рижият.

Сетне вдига замислен поглед към тавана, отправя към кристалния полилей плътна струя дим и запитва:

– А защо мислите, че в случая се е намесил Интерпол, а не примерно ЦРУ?

– Какво ще търси ЦРУ в една афера с наркотици?

– И аз това се питам: какво ще търси?

Ларкин вероятно решава, че въпросът не се отнася до него, защото не благоволява да отговори, а вместо туй напомня:

– Струва ми се, че по-важното в момента е да установим кой предава сведенията на Мортън...

– Да, наистина! – сепва се Дрейк и сваля поглед от тавана. – А какво е личното ви мнение по въпроса?

– Смятам, че не е чак толкова трудно да се доберем до истината – промърморва Ларкин.

– По кой начин?

– По единствено възможния в случая: посредством елиминирането. Мисля, че само трима души са в течение на операцията... Или се лъжа?

– Не, не, не се лъжете – успокоява го червенокосият. – Ние тримата и никой друг.

– Смятам, че вие лично сте във от съмнение...

– Благодаря за доверието.

– Аз също, мисля, съм във от съмнение. И това съвсем не е въпрос на доверие, а на елементарна логика. Вие знаете каква печалба ми се полага и едва ли допускате, че съм такъв глупак, та да се лиша от подобна печалба заради интересите на Интерпол.

– Тогава? – позволява си да запита шефът.

– Тогава? – отвърща като ехо Ларкин и вдига рамене, за да покаже, че не смята за нужно да отговаря на тъпи въпроси.

– Е, Питър, какво ще кажете в своя защита? – обръща се Дрейк към мене.

– Нищо – промърморвам.

– Как „нищо“? – учудва се рижият. – Виджте Ларкин как хубаво се оправда. А вие: „Нищо!“

Американецът мълчи невъзмутимо, макар вероятно маймунджилците на шефа да са му пределно ясни.

– Вие двамата наистина ме поставяте в доста трудно положение – признава след къса пауза червенкосият. – Единият прекалено мълчи. Другият прекалено се оправдава...

– Нямам никакво намерение да се оправдавам – възразява студено американецът.

– И изобщо сте съвсем спокоен – кима Дрейк. – Ето, виждате ли, Питър, какво самочувствие добива човек, когато работи в ЦРУ.

Той захвърля в пепелника угарката от пурата, без да си даде труд да я загаси, вдига се лениво от креслото и произнася с малко по-друг тон:

– Мисля, че е време да свършваме.

И понеже американецът продължава да мълчи, пояснява:

– Да свършваме с вас, Ларкин!

– Не знам дали съм от ЦРУ или от другаде – казва все тъй невъзмутимо Ларкин, като също става. – Но аз имам силни хора зад гърба си, Дрейк. И те са в течение на всичко. Включително и на тая подробност, че в момента се намирам в кабинета ви.

– А, значи разкрихте си най-сетне картите! – възкликва шефът и се размива с късия си дрезгав смях. – И значи невинният ми трик все пак влезе в работа! Това ми беше и нужно, нищо повече.

Той поглежда Ларкин с малките си сини очички и прави пренебрежителен жест:

– Сега вече можете да се оттегляте. И най-добре е никога да не ми се мяркате пред очите!

После се приближава до бюрото и аз отгатвам, че е натиснал невидимия звънец. А дори и да не съм отгатнал, ненадейната поява на Боб и

Ал достатъчно ясно го доказва.

– Изпратете го – нарежда шефът.

И добавя нещо, което накарва американеца да се стъписа на вратата:

– И не искам кръв тук, в коридора. Предайте го на Марк долу в зимника...

– Чувайте, Дрейк! – произнася той път Ларкин с вече не тъй спокоен тон. – Вие точно отгатнахте: аз наистина съм от ЦРУ!

– Знам, знам! – кима сговорчиво рижият. – Но какво да правим, когато всички хора са смъртни, включително и тия от ЦРУ!

Двете горили сграбчват американеца и в този момент, забравил леденото си безстрашие, той надава остър вик и опитва да се изтръгне, ала Боб го халосва с юмрук в зъбите, а Ал извива ръката му, додето Дрейк ги укорява бащински:

– Спокойно, момчета, нали ви казах, че не искам тук горе кръв...

* * *

Марк и този път е изпълнил акуратно задачата си. Един образец работник, това е той Марк. И един посланик на смъртта, с пълно съзнание за високо отговорната си мисия. Тъй че и Ларкин заминава по реда си и по-конкретно казано, добре опакован и грижливо поставен в багажника на някоя кола, поела пътя към Темза.

– Трябва да ви призная, че аз винаги съм бил привърженик на водното погребение, Питър! – пояснява по този повод шефът. – Има нещо тържествено и достойно в това, да се отправиш по течението на старата река към страната на вечния покой... нещо в духа на хубавите британски традиции. Вие, хората на континента, може би не сте способни да усетите това, но ние сме морска страна, приятелю, и морето е наша майка.

Той говори с такова чувство, че би ви изтръгнал сълзи на умиление, ако не сте в течение на нещата. Само че аз съм в течение. Дотам съм в течение, че изпитвам нещо като състрадание дори към този тип, Ларкин, който въпреки мръсната си роля и мръсния си характер, в последна сметка не е нищо повече от малка бурмичка в една чудовищна машина.

Следващите дни минават съвсем спокойно, сиреч без излишно общуване с Дрейк. Въпреки привидното си безразличие, той очевидно е доста разтърсен от ненадейното откритие и неочаквания обрат. И не в смисъл, че трепере пред възможните санкции на ЦРУ – нека ЦРУ търси къде е Ларкин, ако си няма работа. А в смисъл, че му е нужно време, за

да премисли отново плановете си и да внесе необходимите за случая изменения.

Позволявам си прочее да напускам сравнително по-често и по-дълго тесния улей на нашата улица и да се шляя из широките булеварди и площадите, не за да изучавам Лондон, а просто за да се освободя поне за малко от чувството на задух, което те обхваща, когато прекалено дълго си затворен в тясно пространство, независимо дали се касае за заседналия между два етажасансьор или за свряната между две нормални улици Дрейк-стрийт.

Не, нямам никакво намерение да изучавам Лондон и неговите забележителности. И все пак, додето се движа без посока насам-натам в паузата между честите превалвания, усещам как властно ме обгръща своеобразната атмосфера на този град, наситена с есенната влага и с дъха на миналото.

И додето се промушвам из тълпата или крача самотен по пустите тротоари, замислен за своите си работи, в склада на спомена се трупат безредно пейзажи и пейзажни фрагменти от усойните улици на Сити или от широките търговски артерии, изпълнени с народ, импозантният масив на катедралата свети Павел, увенчана с огромен тъмен купол, забоденият в облачното небе връх на Биг Бен, безкрайната и мрачна лъжеготическа фасада на Парламента и още по-мрачната фасада на двореца Сент Джеймс, тежките колонади на Бритиш музеум и на Борсата, вечно оживеният Лондон бридж и вечно навъсеният Тауър бридж. И всички тия фронтони, колони, зеленияса кули, почернели кубета, бронзови паметници и мраморни фонтани сякаш са зрими части на вече поизтритата от годините, ала все още внушителна биография на една империя. Семейният албум на империята, само че в образи от камък и метал.

Тоя безкраен лабиринт наистина не прилича на дребното и жалко владение на шефа. Макар че в последна сметка неговата малка империя не е нищо друго, освен едно миниатюрно, деформирано и изродено копие на тази, голямата империя. Защото основните двигатели и тук и там са все едни и същи – грабежът и насието. А колкото до мащабите, в края на краищата всеки работи според възможностите си и несправедливо би било да искаме от мистър Дрейк това, което са постигнали династиите на Тюдорите и Стюартите, взети заедно.

Този човек трябва наистина да ме е обсебил напълно, щом се сещам за него дори когато мисля за историята на великата британска империя. Обсебил ме е и с бруталната си мощ, и със слабостите си, които ми се представят не по-малко заплашителни от силата му. Като например тоя

лекомислен ход с премахването на Ларкин. Ръката на ЦРУ наистина е дълга. И нищо чудно, ако тая ръка с един замах и без всяко предупреждение смачка заедно с Дрейк и неговия скромнен секретар.

Разбира се, елиминирането на американеца елиминира за момента и заплахата от някаква непредвидена провокация срещу нашата страна. Обаче само за момента. И абсурдно би било да се мисли, че съответната секция на ЦРУ, след като е загубила толкова средства и време, ще се задоволи да приключи сметката на пълна загуба. Въпросът е каква ще бъде контраакцията и на чий гръб ще падне тя. Един въпрос, на който ми е абсолютно невъзможно да отговоря и чието решение съм принуден да чакам със скръстени ръце и с мрачни опасения.

Чакането става най-вече по улиците, а понякога и в квартирата на мис Грей. За жалост Линда не е от жените, способни да те развеселят и особено напоследък самата тя вероятно се нуждае от известно развеселяване. Не знам дали причината е в дъждовното време или другаде, ала приятелката ми изглежда доста подтисната и разговорите ни се ограничават най-вече с оскъдни фрази без значение. Вина за това има естествено и скритият нейде наблизко микрофон, обаче не съм сигурен дали ако нямаше микрофон, бихме се впуснали във взаимни откровения.

Колкото до микрофона, Линда още от началото е престанала да мисли за него, в смисъл че не си дава труд да играе на хитри подпитвания по мой адрес, а просто се задоволява да премълчава мислите си. Аз правя същото. И само понякога призори, когато я изпращам подир представлението в „Ева“, ние си разменяме вместо думи ония обичайни ласки, чрез които хората – макар и не винаги с успех – се опитват да се изтръгнат от самотата.

Трябва да са минали няколко дни от екзекуцията на Ларкин, когато една вечер, запътил се да взема Линда, усещам, че съм следен. Нямам никакви основания да смятам, че Дрейк е вдъхновител на проследяването, прочее съвсем ясно е накъде трябва да се насочат подозренията ми. Още повече, операцията се извършва с кола. И нито шофьорът, нито седналите зад него мъже, са ми познати по физиономия.

Черният форд упорито се мъкне подире ми от Пикадили съркъс до Чаринг крос. Това ме принуждава да хлътна в малка уличка, чийто достъп е забранен, поне за моторни средства, сетне да свия бързо по втора, за да се отбия в трета. Нека сега ония от форда обикалят квартала, ако си нямат друга работа.

Те обаче не обикалят. Те ме чакат. И очевидно са напълно в течение на привычките ми, защото едва свърнал зад ъгъла, дето е входът на

Линда, попадам на закованата до тротоара черна кола. Загубвам вероятно една секунда, докато съобразя да вляза ли в къщата или да се върна назад. Не извършвам обаче нито едното, нито другото. Извършвам третото, към което ме принуждават двамата здравеняци, побързали да се хвърлят отгоре ми, да ми извият ръцете и да ме напъват в задната част на форда.

– Кои сте вие? Къде ме водите? – запитвам с естественото и законно възмущение на мирен гражданин.

Никакъв отговор. По-точно, вместо отговор шофьорът потегля стремително и в съвсем неизвестна посока. Едва тогава един от спътниците, разположили се от двете ми страни и все още стискащи ръцете ми, произнася:

– Не се опитвайте да лудувате. Иначе ще трябва да ви смъкнем долу и да стъпим на корема ви.

Предупреждението идва тъкмо навреме, защото два завоя по-късно фордът излиза на осветената и оживена Чаринг крос, а когато принудителният рейс се извършва по такава осветена и оживена улица и когато виждаш на метър от себе си спокойните лица на порядъчните граждани и тържествените фигури на полицаите по ъглите, твърде силно е изкушението да дадеш воля на гласните си струни.

Мълча, разбира се. Още повече спътниците ми доста напомнят по външен вид на Ал и може би само с една или две генерации са по-близо до човека, отколкото до маймуната. Колата излиза на Оксфорд-стрийт, завива вляво, стига чак до Марбъл Арч, продължава край Хайд-парк, сетне завива вдясно по Хайд-парк-стрийт. Познат маршрут. Тъй че не се учудвам твърде, когато се озоваваме пред тухлената фасада на сградата, в чийто английски двор бях се наслаждавал на тихата лондонска нощ не твърде отдавна.

Дърпан от единия спътник и подтикван от другия, излизам от форда, докато човекът, седящ при шофьора, се задоволява да застане зад гърба ми и да опре между двете ми плешки някакъв предмет, чийто характер не е трудно да отгатна.

Подир трите къси и бързи позвънявания вратата се отваря и на входа застава нова горилла. Гориллата се оказва гостоприемна единствено към мене, докато придружаващите ме господа се връщат обратно към колата...

– Дайте си оръжието! – предлага човекомаймуната, след като заключва входните двери.

– Нямам оръжие.

Твърдение, подлежащо, естествено, на проверка. И едва проверката е извършена, следва ново нареждане:

– Вървете пред мене.

Пътят е съвсем кратък: вратата в дъното на коридора. Горилата, от чиято жилетка на черни и сиви черти би могло да се съди, че изпълнява ролята на лакей, почуква, подава глава в помещението и долага:

– Доведоха го.

Сетне ми прави път да вляза и изчезва.

Озовавам се в кабинет със спуснати завеси, също като при Дрейк, но доста по-светъл и изискан от тоя на Дрейк. Стопанинът се е разположил в едно от двете кресла край камината, дето – факт за отбелязване – гори истински огън от дърва. Едва ли е нужно да пояснявам, че въпросният стопанин е самият Мортън.

– Мистър Питър?

Кимам утвърдително.

– Седнете, моля.

Тръбният глас вибрира с предразполагаща мекота, ала аз отдавна съм прехвърлил оная възраст, когато човек се доверява на привидностите. Все пак сядам, защото няма никаква полза да стърча и защото дори да ме чака екзекуция, тя очевидно ще бъде предшествувана от дружеска беседа.

– Една пура?

– Благодаря, предпочитам цигарите.

Мортън учтиво ме изчаква да запуша, изтърсва пепелта от пурата си в камината и минава към сърцевината на въпроса:

– Кажете, как стана това?

– Не знам какво точно ви интересува...

– Имам предвид убийството на Ларкин...

– Трябва да ви призная, че няхах възможност да присъствавам на убийството.

– Вие сте били там, мистър Питър – произнася домакинът, като красноречиво поставя ударението върху думичката „там“.

– Ако трябва да бъдем точни, аз бях на горния етаж, мистър. А убийството, в случай че е имало такова, се е състояло в зимника.

– Добре, тъй да бъде – отстъпва Мортън. – Тогава ще започнем разговора другояче: разкажете ми подробно за всичко, което стана, преди да се стигне до убийството.

– Мистър Дрейк ме извика към единайсет часа, за да ми съобщи, че току-що е получил неопровержими доказателства за предателството на

Ларкин. И понеже аз си позволих да формулирам известни съмнения...

– ... Защото вярвахте в Ларкин – помага ми домакинът.

– Аз не вярвам в никого, мистър. Изобщо не съм верующ. Но не можех да допусна, че Ларкин се кани да осуети една операция, от която сам той ще извлече солидна печалба.

И понеже млъквам, стопанинът ме подсеща:

– Говорете де! Защо спряхте?

– Чакам следващия ви апостроф.

– Нямам апостроф. И няма да имам, щом това ви смущава.

– Тъй че понеже изразих съмнение, мистър Дрейк побърза да ми покаже и самите доказателства. Става дума за запис на един разговор на Ларкин.

– Какъв разговор?

Осведомявам го накъсо, за да чуя въпроса:

– А кой е направил записа?

– Нямам понятие.

– Всъщност, в момента това е без значение. Продължавайте.

Продължавам, като с относителна точност и незначителни съкращения излагам по-нататъшния ход на събитията в кабинета на шефа.

– И не видяхте какво стана долу? – запитва Мортън, след като свършвам.

– Нямах възможност да видя. Мога само да предполагам.

– А кое ви дава основание да предполагате?

– Ами защото мистър Дрейк каза: „Оставете го на Марк.“ А Марк е наемният му убиец.

– Предположенията ви са верни – осведомява ме подир късо мълчание домакинът. – Тази заран тялото на Ларкин е било извадено от Темза. С два куршума в сърцето.

Той взема дългия дилаф и подбутва към жаравата едно вече изгоряло наполовина дърво, като се взира разсеяно в избликналия и устремил се нагоре сноп искри. Сетне подхвърля:

– Предполагам, че Ларкин ви е бил достатъчно антипатичен, за да се намесите в негова защита.

– По мое мнение той наистина не е от хората, които предизвикват изблик на симпатия. С което не искам да кажа, че ми беше антипатичен. Съвсем безразличен ми беше, ако трябва да бъдем откровени спрямо мъртвите. И все пак бих се опитал да го защитя, стига да беше възможно.

– Защо бихте се опитали?

– Ами защото това е истинска лудост, да вдигаме срещу себе си ЦРУ...

– Хъм... – протръбява на себе си Мортън. – А защо не се опитайте?

– Вие не познавате Дрейк.

Мортън ме поглежда с кафявите си замислени очи, под които тегнат ясно очертани торбички. У този човек всичко е някак вгълбено и мудро. Един предпазлив и съобразителен полицаи, ала не от елементарния тип на Ларкин и не с отблъскващата фасада на Ларкин. Фасадата по-скоро е предразполагаща, поне до този момент: учтиво държане, израз на благосклонно участие и меки басови тонове.

– Познавам достатъчно Дрейк – възразява домакинът. – Това е един стар глупак... Само че от тия, дето се мислят за хитри... И дето дори създават впечатление, че са хитри... Но все пак това е само един стар глупак. И убийството на Ларкин е последната глупост, която му е писано да извърши в този живот.

И за да конкретизира още повече мисълта си, Мортън добавя:

– С Дрейк е свършено, мистър Питър, макар той още да не го подозира. Въпросът е какво да правим с вас...

Той ме поглежда, ала аз не благоволявам да посрещна погледа му и се задоволявам да наблюдавам късите жълти пламъчета, играещи над дънерите. В кабинета се възцарява тишина, едва нарушавана от време на време от прашенето на горящите дърва.

– Толкова ли не ви вълнува този въпрос? – запитва най-сетне домакинът.

– Вече – не.

– Вече сте свикнали с мисълта за смъртта? – настоява събеседникът ми.

– Човек с моя занаят отдавна е свикнал с тая мисъл, мистър. Пък и не смятам, че смъртта ми е съвсем предстояща.

– Кое ви дава тая увереност?

– В случай че операцията с хероина наистина ви интересува, вие не можете да минете без мене. Тя наистина се финансира от Дрейк, обаче се осъществява от мене. Така че вие можете да замените Дрейк с някой друг, но няма с кого да замените мене.

– Аз пък смятах, че незаменими хора не съществуват.

– Философски погледнато – да. Обаче вашата задача не вярвам да е от философско естество.

– Впрочем, това е идея... – признава Мортън подир известно мълчание. – Ние наистина бихме могли да ви използваме. При положение,

разбира се, че не сте участвували пряко в убийството на Ларкин.

– Съвсем не държа да ме използвате – промърморвам нехайно. – А колкото до убийството, аз никога не участвувам в убийства, мистър. Аз съм професионалист. А професионалист от моя тип не работи с пистолети.

– Щом не държите да ви използваме... – започва колебливо домакинът.

После замълчава и запитва с променен тон:

– А защо не държите да ви използваме?

– Защото операцията вече губи смисъл, поне за мене. Моят интерес е в контрабандата, а вашият, доколкото усещам, е съвсем друг. Аз съм притиснат най-вече от парични грижи, мистър. Не от политически.

– Вие мислите, че политиката не носи пари? – промърморва стопанинът, като ме наблюдава с известно съдржано любопитство.

– Вероятно носи. Щом толкова хора се занимават с нея. Но всеки – с професията си.

– Разбира се, ние бихме могли да ви ликвидираме – забелязва меко Мортън подир нова пауза. – Вие прекалено се осланяте на своята незаменяемост, като забравяте, че дори да сте незаменим, то е само във връзка с една операция без особено значение. И че ние спокойно бихме могли да сложим кръст и на вас, и на операцията.

Той продължава да ме наблюдава, сякаш се различава да изследва реакциите ми. Надявам се, че не му предоставям кой знае какъв материал за изследване.

– Всъщност моето лично желание, мистър Питър, е тъкмо такова: да сложа кръст на тая мизерна история и да се заема с работата си. И ако бях свикнал да се поддавам на прищевките си, вие в тоя момент вече щяхте да правите компания на покойния Ларкин, който, бог да го прости, наистина нямаше дарбата да предизвиква симпатии.

Мортън замълчава, за да поразбута дънерите в камината и да добави още две дръвчета в домашното огнище.

– Но аз не съм човек на импулса, а на разума. И когато ми попада нещо, дори и съвсем непотребно на пръв поглед, свикнал съм, преди да го захвърля, да преценя дали все пак не може да влезе в работа. Така постъпвам и с вас в момента. И всъщност това е първият въпрос, от който зависи всичко останало: ще влезете ли в работа?

– Позволете да забележа, че от моя гледна точка тоя въпрос звучи по-другояче; какво ще получа, ако вляза в работа.

– С Дрейк или с нас, двата ви процента са винаги осигурени –

успокоява ме Мортън, който очевидно е напълно в течение на делата ни.

– Да, но за какво ще ми послужат тия два процента, ако вие накрая прибавите към тях като премия и един куршум в главата?

– Сега вече вие също почвате да се проявявате като човек на разума – кима стопанинът. – И понеже разговорът става по-смислен, позволете да ви кажа следното: въпросът не е в парите, мистър Питър, макар че пари са нужни всекиму. И съвсем без значение е дали един комарджия има в момента пари или няма, защото дори да ги има, той на следния или последния ден положително ще ги загуби. А при вас ситуацията е още по безнадеждна, понеже заедно с парите непрестанно залагате и живота си.

Той замълчава, захвърля отдавна угасналата угарка на пурата и за да ми даде време да премеля казаното, посяга към кутията върху масичката, взема нова пура, щраква масивната сребърна запалка и запущва.

– Тази операция ще мине като всяка друга. А заедно с нея би трябвало да минете и вие или както сам се изразявате, да получите съответната премия. В случай обаче че проявите достатъчно разум и добра воля, аз съм готов да ви предложа друго: да ви предложа постоянна работа, която ще ви отърве от участието на комарджията и от неизбежната катастрофа.

Настъпва нова пауза и тишината в кабинета е такава, че съвсем ясно се чува прашенето на дървата в камината. Размислям, напрегнато или ако щете, акуратно подхранвам израза на напрегнатата размисъл върху лицето си.

– Думите ви звучат изкусително – признавам най-сетне. – Но това засега са само думи.

– Съвсем вярно – кима Мортън. – И дори могат да си останат само думи. Всичко зависи от вас. Всичко зависи от туй, как ще се справите с първата поставена ви задача. Първата задача – това ще бъде вашият приемен изпит, мистър Питър.

– Разбрах – кимам на свой ред. – Слушам ви.

Едва в тоя момент домакинът се сеца за домакинските си задължения и запитва:

– Ще пиете ли нещо?

– Ако пиете и вие.

Няколко минути по-късно горилата с раираната жилетка поставя върху масичката подноса с неизбежната бутилка скоч и неизбежната кофичка лед и се отдалечава.

– А сега, да пристъпим към самата задача – произнася Мортън, вече с чаша в ръка. – Както вече сте разбрали от записа на оня злополучен

разговор, нашето желание е следната пратка да бъде възможно по-масивна. Тук, разбира се, възникват неудобствата на новата ситуация. Разкритието, направено от Дрейк, може би ще го накара да се въздържи от голяма партия. Но то може и да се окуражи при една тактична намеса от ваша страна. Тезата ви трябва да бъде следната: да използваме без протакане последната възможност, преди ЦРУ да е осуетило плановете ни. Ясно ли е?

– Напълно.

– Тогава минавам към втората част от задачата. Необходима ни е точна информация за хода на операцията: кога стоката ще бъде докарана с парахода и кога ще пристигне във Виена. Първата част на тая информация, е, мисля, в ръцете ви, защото вие изпращате съобщенията.

– Да, но след като Дрейк ми ги продиктува.

– Естествено. В такъв случай, щом Дрейк ви ги продиктува, тутакси ще ми ги съобщите. Остава, значи, втората част...

– Тя е и най-трудна. Нямам никакъв достъп до кореспонденцията на Дрейк.

– Ще имате достъп, не се безпокойте – промърморва нехайно Мортън. – Не искам да ви наскърбявам, но когато наближи времето да получим съобщението, Дрейк вече няма да бъде между живите.

Той почерпва гърлото си с малко скоч, оставя чашата върху подноса и добавя:

– И още нещо, мистър: вие разбирате, че не само сигурността на операцията, а и собствената ви сигурност зависи изцяло от дискретността ви. Това е нещо съвсем елементарно, обаче все пак съм длъжен да ви го напомня.

Домакинът вече се е вдигнал от креслото, тъй че аз също се вдигам, оставям чашата върху подноса и поемам подадената ми вяла ръка.

– И не забравяйте, че това е приемният ви изпит, мистър – напомня ми Мортън на прощаване.

– Няма ли да е прекалено нахално от моя страна, ако запитам с кого все пак имах честта да разговарям? – казвам, преди да се оттегля.

– Нима не знаете? – учудва се домакинът.

– А откъде мога да знам?

– Да, наистина – съгласява се той. – Името ми е Мортън, а ето и телефонът ми...

Той се присяга към бюрото, взема от там визитната си картичка и ми я подава:

– Запишете си го в главата. Няма смисъл да носите у себе си

веществени документи.

– Записах го – избъбрям, като му връщам картичката.

Това е и краят на разговора. Впрочем, не съвсем. Защото едва съм хванал ръчката на вратата, когато наново чувам зад гърба си гласа на Мортън:

– Кой беше номерът на телефона ми, мистър Питър?

Казвам му го.

– Значи имате добра памет. Това е хубаво. В такъв случай вероятно ще си спомните и какво точно сте правили миналия петък вечерта...

– Петък вечерта?... – повтарям, като си придавам вид на човек, ровещ се в паметта си. – В петък вечерта бях точно там, дето одеве ме прибраха вашите хора.

– Сам или в компания? – продължава да любопитствува домакинът.

– В компанията на една дама.

– Е, щом е дама, нека не нарушаваме кавалерската дискретност. И вие прекарахте при тая дама цялата нощ?

– Съвсем не. Заведох я към десет часа до „Ева“.

– А после?

– После се прибрах в хотела.

– Така, направо?

– А как другояче?

– И никой не ви видя?

– Напротив: видя ме хотелиерката, мис Дорис.

– Всъщност, това са подробности без значение – признава Мортън и с дружески жест ми дава да разбере, че съм свободен.

Излизам най-сетне, като си казвам, че трябва веднага да поговоря с Дорис. Дано само някой друг не ме е изпреварил.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Филмът върви тегаво, сякаш сценаристът не е решил какво точно има да каже и изобщо има ли да казва нещо, а режисьорът е дал воля на оператора да разхожда камерата си накъдето му скимне. И едва към последния четвърт час забелязвам, че времето, също както и лентата, вече свършва, авторите побързват да струпат едно подир друго толкова събития и ненадейни обрати, че на зрителя му се замайва главата. Имам предвид себе си. За другите не мога да съдя.

Амбицията на филма е да регистрира всекидневието на някакъв криминален инспектор от Сан Франциско, който се опитва някакси да се справя с благородната си мисия. Опитва се, обаче не успява, защото е притиснат от една страна от престъпния свят, а от друга – от корумпираните си или мекушави шефове. Изобщо една история с много кръв и много смърт. Прочее, нищо чудно, че когато най-сетне прожекцията свършва и излиза на улицата, Линда промърморва:

– Все тия зверства и това насилие...

И разтваря чадъра, понеже – както винаги напоследък – вали. Въздържа се да следвам примера ѝ. Вероятно сте забелязали, че когато двама души с разтворени чадъри вървят един до друг, нещата не протичат съвсем гладко. Задоволявам се прочее да вдигна яката на шифера и да позволя на дамата да ме хване под ръка. След което потегляме. Естествено – към Сохо.

– Навсякъде тия зверства и това насилие – повтаря отново мис Грей, по-скоро под формата на гласна размисъл, отколкото като тема, поднесена за дружно обсъждане.

– Какво искате: човечеството се цивилизова. А цивилизацията иска жертви. Тия, които се цивилизоват по-бързо, са принудени да наказват ония, които се цивилизоват по-бавно. А ония, дето се цивилизоват по-бавно, стрелят от завист срещу тия, дето се цивилизоват по-бързо.

– А вие сред кои сте, Питър?

– Нямам понятие. Вероятно – сред клиентите на Марк. Може би не съвсем начело на опашката, а малко по-назад, но това не изменя положението.

– Не разбирам как можете да се шегувате с такива неща – произнася тя, като в някаква неволна тръпка се притиска до мене.

– А с какво друго да се шегувам? Човек, ще не ще, се шегува с туй,

дето го заобикаля, а както сама забелязахте, нас ни заобикаля най-вече зверството и насилието.

– Предполагам, че дори не си давате сметка колко сте прав – произнася тя с тон, който ме накарва да наостря уши.

– В смисъл?

Ала вместо да отговори, тя предлага:

– Да влезем някъде на топло. Бих изпила с удоволствие един горещ чай.

„Горещ чай“. Фразата съвсем естествено извика в съзнанието ми спомена за сладкарничката, дето навремето ме бе отвел мистър Хигинс, още повече и той, също като героя на филма, е жертва на две опасни сили: давлението на престъпния свят и давлението на личната си корупция.

Отбиваме се прочее в сладкарницата, която е тъкмо на пътя ни за „Ева“ и се настаняваме в едно от дискретните старомодни сепарета. Поръчвам чай за Линда, а кафе – за себе си и едва когато питиетата ни биват сервирани, разбирам грешката си, тъй като и чаят и кафето са почти еднакви по гъстота и дори по цвят.

– Нещо ми се виждате подтисната напоследък – подхвърлям, като отпивам стоически малко от настойката.

– Толкова ли личи?

– Боя се, че да.

– Защото съм в пълна безпътица, Питър – въздъхва дамата.

И за да не си блъскам главата, обяснява:

– Имах разговор с Дрейк. Един много дълъг и много неприятен разговор.

– На каква тема?

– Темите бяха две. Първата бе гарнирана от заплахи, втората – от обещания.

– Такъв е правилникът. Но все пак за какво точно се касаеше?

– Най-напред ме обвини, че съм нарушила нарежданията му. Станала съм не ваш надзирател, а ваша любовница. И дори не съм си дала труд да му поднеса една едничка интересна информация за вас.

– Предполагам, че това не е далеч от истината.

– Да, само че той го използва, за да ме заплаши с оня същия Марк, при когото и сам вие, както казвате, стоите на опашка. „Аз, вика, наказвам предателството само по един начин, миличка. Може да е по липса на въображение, но досега не съм успял да измисля друг начин. Няма да ви изтезвам, не бойте се. Просто ще ви премахна.“ А когато запитах:

къде вижда предателство и не сте ли вие негов човек, той отвърна: „Доколкото Питър, вика, е мой човек и доколко – не, това вие трябваше да ми кажете. Във всеки случай, ако имам основание да се съмнявам, че Питър е мой човек, то за сметка на туй напълно ясно ми е, че вие сте човек на Питър.“

Тя замълчава, отпива машинално от чая и забелязва:

– Всъщност това беше само увертюрата...

– А кое беше главното? Че ви предложи да заемете мястото на Бренда?

Линда вдига глава и ме поглежда изпитателно:

– Откъде знаете?

– Че какво друго може да иска човек като Дрейк от една жена, след като тя не му влиза в работа като доносчик?

– Да, предложи ми да заема вакантното място на интимна приятелка. И не пропусна да подхвърли, че това е може би единственият начин да избегна наказанието.

– А вие, естествено, се опитахте да се отървете с признанието, че обичате мене...

– Ами... нещо от този род...

– На което Дрейк отговори: „Ами обичайте си го, кой ви пречи. аз не искам от вас да ме обичате, а да спите в леглото ми.“

– Ако не използвахте по-различни думи, бих останала с впечатлението, че просто сте подслушали разговора – подхвърли Линда.

– Защо трябва да го подслушвам. Този човек тъй непрестанно ми се натрапва с реакциите и мислите си, че от съм да ме вдигнете и да запитате „както би казал Дрейк, ако...“ едва ли ще объркам в отговора.

– Той всички ни е обсебил, Питър. Той ни обгръща и просмуква като тая гадна лондонска мъгла... само че мъглата, за разлика от него, се явява значително по-рядко...

Мис Грей посяга към пакетчето цигари.

– И как завърши беседата? – питам, след като щраквам запалката.

– Обясних му, че ако чака наистина сериозен отговор, трябва да ми позволи да си помисля. И той прояви великодушието да ами даде малка отсрочка.

– Тогава какво сте се омърлушили?

– Малка отсрочка, Питър. Малка!...

Бих могъл да ѝ обясня, че при известни ситуации една отсрочка, макар и малка, може да се окаже напълно достатъчна, обаче се въздържа от подобно откровение. И понеже се въздържа, Линда прошепва:

– Страх ме е...

– Какво има толкова да ви е страх? В края на краищата не сте съвсем без избор: Марк или Дрейк... При подобни случаи човек винаги избира по-малката беда.

– Но разберете, че не мога да го понасям... че по-лесно бих търпяла в леглото си гущер или крокодил... и че дори да искам да скрия отвращението си, няма да успея да го сторя... така че Дрейк пак ще се превърне в Марк...

– Само не драматизирайте – казвам. – Излишно е да треперете предварително за нещо, което може и да ви се размине.

– Не ме успокоявайте – възразява тя нервно. – И ако все пак искате да ме успокоите поне малко, това няма да стане с думи.

– А как? Да убия Дрейк?

– Бих казала „да“, ако смятах, че е възможно. Но понеже не е възможно, ще ви помоля да прекарате следващите нощи в квартирата ми. Поне додето набера кураж да взема решението си.

* * *

Ние вече сме стигнали ярко осветения вход на „Ева“ и аз се готвя да направя кръгом, за да прескоча до хотела, когато отвътре излиза горилата Ал:

– Тъкмо тръгнах да ви търся, мистър. Шефът ви вика.

Кимам на Линда и се отправям по коридора към директорския кабинет. Заварвам Дрейк отпуснат върху виолетовия диван, заемам някога с такава грация от елегантната Бренда.

– А, Питър! – промърморва вяло рижият, като вдига поглед. – Сядайте нейде.

Отпускам се в едно кресло и използвам настъпилата пауза, за да запуша. Шефът не изглежда във форма. Към червенината на лицето му се е прибавило и зачервяването на очите, сякаш е изкарал една безсънна нощ.

– Е, сега вече навярно сте доволен – казва той, като се опитва да придаде на гласа си обичайния добродушен тон. – И максимата на оня ваш фараон няма повече да тревожи сънищата ви.

– Да, наистина. И все пак не съм доволен.

– Тъй ли? – вдига вежди Дрейк. – А защо?

– Мисля, че избързахме с премахването на Ларкин...

– Че какво друго можем да направим?

– Да го дезинформираме... Да печелим време...

– А ако дезинформацията не мине? Ако той намери свой източник на информация? Имате ли изобщо представа какво струва една пратка от десет кила? И какво рискувам с един провал? Защото в края на краищата стоката я плащам аз, а не вие!

– Казах просто каквото мислех, мистър.

– Естествено. Но през тия дни аз също доста мислих. И именно затова ви извиках, за да ви съобщя какво намислих...

Но вместо да съобщи нещо, той се присяга към бутилката на масичката и си налива двойна доза скоч. После отпива, а после се заема с обичайния стриптийз на пурата си. И едва когато запалва, благоволява да обясни:

– Сега, след като Ларкин го няма, вече можем да изпълним последното му желание, приятелю. И да се насочим към една наистина едра партия. Десет, дори петнайсет кила... Защото съществуват рискове ония там типове от ЦРУ наистина да се намесят. Така че трябва да направим големия удар, преди да са почнали да ни пречат.

– А пласирането?

– Пласирането ще го осигурим после. За такава стока винаги ще се намерят пласъори – въпрос на време. Засега важното е да докараме стоката тук и да я приберем на сигурно място. Какво ще кажете?

– Мисля, че друго не ни остава.

– Един голям удар, а после – почивка! – избъбря на себе си Дрейк. – Ще изчакаме колкото е нужно. А когато всичко се успокои и ония типове ни забравят, ще почнем отначало.

– Не знам само защо се интересувате от мнението ми – подхвърлям. – Сигурен съм, че вече сте поръчали стоката.

– Хитрец! – възкликва с престорена адмирация шефът. – Вашето мнение, Питър, служи за потвърждение на моето. А това не е малко.

Той се навежда напред, с риск да притесни обемистия си корем и произнася доверително:

– Всъщност поръчката я бях направил още додето беше жив Ларкин. И между нас казано – под въздействието на Ларкин. Точно петнайсет кила. Петнайсет кила, давате ли си сметка! И вие искате при такава колосална партия да си позволя лукса да оставя оня мерзавец да тъпче божията земя?

– В такъв случай следва да се предполага, че и пристигането на стоката в България няма да закъснее...

– И тоя път познахте. Вече имам точните координати. И затова ви извиках, Питър. За да напишете картичките.

Дрейк налива в устата си втората част на дозата и прави жест с празната чаша към бюрото:

– Така че седнете там, извадете честитките и медикамента от чек-меджето и се хващайте на работа.

Изпълнявам нареждането. И след като потапям тънкия писец в шишенцето с безцветната течност, запитвам:

– Какво да пиша?

Шефът става и бавно приближава до бюрото.

– Пишете: „Фрина“, 23 октомври, Варна.

Изпълнявам и това нареждане, като нанасям текста с миниатюрни букви в квадратчето, предвидено за марката. Наведен над рамото ми, Дрейк внимателно наблюдава операцията. А когато и петте картички са попълнени, забелязва:

– Във всеки случай вие хитро го измислихте това, Питър.

– Кое?

– Ами това: да попълвате на български и с ваш почерк съобщението.

– Инак хората ми няма да му повярват. Не виждам защо трябва да се дразните, че те вярват на мене, а не на вас, мистър, след като не ви познават.

– Съвсем не се дразня, напротив: адмиравам хитростта ви. Макар че в случая тя е съвсем излишна. Мисля, вече ви казах, че додето сте ми нужен, нищо не ви заплашва. А аз имам нужда от един верен човек, приятелю.

И като забелязва, че тайнописът е добре изсъхнал, добавя:

– А сега залепете марките и попълнете с легалния текст вашата картичка.

„Моята“ картичка се изпраща от името на някакъв българин, пребиваващ по командировка в Лондон и подписващ се с малкото си име, което е ту Васко, ту Кольо, ту каквото ми дойде. Останалите четири картички Дрейк ги дава за попълване на различни хора и за изпращане от различни станции и в различно време, понеже евентуалното еднообразие на посланията би могло да събуди подозрения.

След като завършвам писмената си работа, шефът заключава картичките в бюрото и предлага:

– Сега вече можем да отидем оттатък да видим програмата. Надявам се, че номерът на Линда все още фигурира.

– А каква е тая „Фрина“? – запитвам, като пропускам репликата край ушите си.

– Аз ви говоря за Линда, а вие питате за Фрина! – подхвърля недоволно Дрейк. – Гръцка търговска гемия, щом толкова се интересувате.

Не знам дали казах, че днес е неделя, но и да не съм казал, това достатъчно ясно личи от пълната зала. Добре че съм в компанията на самия стопанин, иначе бих рискувал да остана без маса. Стентън, който тутакси е забелязал появата ни, с келнерска сервилност и лакейска преданост ни настанява на най-хубавите места до дансинга. Един щастливец, свободен от конфликтите на драматичния герой, разбрал навреме, че в тия времена и по тия места ролята на полезен слуга е най-безопасната, това е тоя Стентън.

– Шампанско ли? – изръмжава Дрейк на въпроса на сервитьора в тъмночервен смокинг. – Ти ни вземаш за бар-дама, драги...

И когато, противно на вътрешния ред, бутилката „Балантайн“ бива поставена на масата, шефът саморъчно си налива двойна доза, в която подир известно колебание пуска малко кубче лед.

– Тая програма наистина вече трае прекалено дълго – промърморва рижиат, като отпива от скоча и хвърля пренебрежителен поглед към дансинга, дето тъкмо в тоя момент познатата ми мулатка се бори с плюшената си зелена змия. – Стентън, разбира се, е прав: какъв смисъл да се хвърлят пари за нови атракции, когато и старите влизат в работа. Но все пак... от време на време...

Той естествено пет пари не дава за атракциите, стари или нови, освен може би за една от тях, чийто ред още не е дошъл. И ако коментира тоя въпрос, то е само защото количеството на изпития скоч вече го е довело до онова състояние, при което бърбрежът става също тъй насъщен, както и дишането.

Шефът с явно отегчение следи втората част на номера, а именно бясната румба и бесните движения на тазовите части и сипещите се насам-натам пластмасови банани, а когато най-сетне мулатката се оттегля, съпроводена от вялите ръкопляскания, и стихването на оркестъра наново ни дава възможност да се чуваме, забелязва:

– Не, тези безкрайни повторения наистина почват да стават отегчителни... дори в една страна на традициите като нашата...

– Защо да се харчат напразно средства – повтарям собствената му мисъл. – Нали знаете какво всъщност интересува клиента...

– Съвсем не е нужно да се харчат средства, приятелю... Достатъчно е да се похарчи малко въображение... стига, разбира се, да го имате. Обаче бедата е, че Стентън го няма. Стентън е незаменим в такива действия като събирането и изваждането, но колкото до въображението...

Той замълчава, за да си налее малко гориво в карбуратора, сетне наново подхваща:

– ... Въображението, Питър, това е ваша област. Дори тия дни си мислех, че не би било зле да ви направя художествен директор на „Ева“. В края на краищата вие не можете цял живот да се шляпете между кафенето на ъгъла и книжарницата на Оливър, която е на три метра по-нататък... Това се превръща в нещо като китайско мъчение, а аз вече ви казах, че не съм по китайските мъчения... Радикалните мерки – да, обаче тия префинени инквизиции... Не, това не е по вкуса на стария Дрейк... Така че нека Стентън си води сметките на предприятието, а вие ще станете шеф на програмата... Без да прахосвате средства, разбира се. Ще прахосвате не средства, а въображение. Една малка трансформация тук-там и старото изведнаж добива вид на ново. Какво ще кажете например, ако накараме тая мулатка да пее, а мис Грей – да почне да се съблича?

– Това е една идея – признавам. – Но доколкото мога да съдя по известни повърхностни впечатления, мис Грей е малко по-заоблена, отколкото го изисква модерният вкус... И доста по-флегматична...

– Лъжец!... – заканва ми се добродушно с пръст червенокосият, чийто въглен в момента е не само доста разпален, а и – нещо странно за един въглен – леко изпотен. – Всяка дума в тая ваша реплика беше една лъжа... Повърхностни впечатления... Флегматична... и какво беше там?... Чужда на модерния вкус?... А нима ние двамата с вас, Питър, не сме модерни хора?

Обстоятелството, че ме поставя наред със себе си в друг момент вероятно би ми повдигнало самочувствието, но при дадената ситуация ме изпълва с известни опасения. Дрейк обаче мълква, защото оркестърът наново гръмва, за да оповести появата на гъвкавата самка в златната рокля. Изтъпяваме прочее и това събличане, а когато накрая самката си тръгва, вече без рокля, шефът избърба:

– Тъжен номер... Накрая особено, едва успях да съдържа сълзите си.

И като улавя почти празната вече чаша, пояснява:

– Напомни ми за Бренда...

Той вдига предупредително ръка към мене, сякаш да ми попречи да кажа нещо, макар че съвсем не се готвя за изказване.

– Мълчете, Питър... Знам добре становището ви. Но излишно е да ме убеждавате, че сме избързали с Бренда, също както сме избързали и с Ларкин. Аз не мога да си позволя да не бързам, приятелю. Защото самият живот бърза... И защото ако почна да се потривам, това значи цялата барака да иде по дяволите... И нима мислите, че на мене ми е леко?

Нима не виждате, че ми се къса сърцето, когато гледам тоя стриптийз, който моята Бренда далеч по-добре изпълняваше? Моята Бренда... Моята... и на още толкова други хора...

Той мрачно си налива нова конска доза, ако допуснем, разбира се, че конете консумират скоч, подведени от обстоятелството, че една от разновидностите на скоча носи етикета „Бял кон“. И тъкмо в тоя миг водещият в тъмносин смокинг, за да се различава от келнерите, тържествено обявява:

– А сега – мис Линда Грей!

Мис Линда е царствена и самоуверена както винаги, но дали защото съм още под впечатление на разговора в сладкарницата или по друга причина, тая царственост ми се струва малко престорена. Жената с бавни стъпки влиза в дансинга, откача микрофона от стойката и обхожда с поглед близките маси. Изборът ѝ спира по необходимост върху единствения млад sameц, макар че не знам доколко думата sameц подхожда на това съсухрено същество, сякаш току-що извадено от хербария, за да бъде хвърлено в обятията на жълтеницата.

Мис Линда се приближава прочее до немощния момък, отправя поглед към примигващите му неразбиращи очи и запява с топлия си мелодичен глас:

Не ми го казвай: знам, тече животът,
ношта умира, за да дойде ден
с будилника и с делничния грохот.
И пак ще спре на Лестър скуер метрото,
но може би без теб или без мен,

– Какво се е лепнала за тоя дебилен тип – избъбря недоволно Дрейк. – Като че ли ние с вас не съществуваме в тая зала...

Той обаче млъква, защото мис Грей тъкмо в тоя миг се извърща от съсухрения младеж, прави няколко стъпки към средата на дансинга и подхваща рефрена:

Не казвай: пак ще бъда тука утре.
Не казвай: пак ще те обичам утре.
Не казвай: пак ще те целувам утре.
Защото утре, утре, утре
ще съмне може би без теб или без мен.

– Всъщност, тя пее за вас, Питър – установява мистър Дрейк,

когато репертоарът на Линда свършва – ако не гледа към вас, то е само за да не дразни мене.

– А нима това би могло да ви дразни? – учудвам се.

– Представете си, че – да.

– Но доколкото си опомням, вие сам държахте между мене и мис Грей да започне някаква дружба.

– Вие си спомняте твърде стари неща, Питър. А оттогава насам изтече много вода и много работи се измениха и старият Дрейк се превърна в един нещастен вдовец.

– Нещастен вдовец? Вие сам казвахте, ако се не лъжа, че при вашата възраст жената...

– Жената – може би – прекъсва ме шефът. – Жената – сигурно. А котката, Питър? А котката? Прилично ли е, когато всички наоколо си имат котки, ти да нямаш?

– Вземете си една истинска – предлагам. – Ще ви излезе по евтино.

– И какво като ми излезе по-евтино? – възразява недоволно Дрейк. – Аз имам достатъчно пари, за да търся непременно евтиното. С една истинска, Питър, не е възможно да бърбиш. А човек понякога има нужда и да побърби. Нито можеш да се качиш с нея в джагуара и да я доведеш тук, в „Ева“... нито – да пийнеш скоч или да гледаш как се съблича... Една истинска котка и при това съблечена, представяте ли си – това е направо експонат за месарницата.

– Проблемите ви наистина са трудни – въздъхвам съчувствено.

Той взема от подноса една от пурите, които келнерът предвидливо му е донесъл, ала преди да я разопакова, забелязва:

– Проблемите съвсем не са трудни, приятелю. Труден е обектът. Защото, както вероятно се досещате, името на тоя обект е мис Грей.

И като смъква с необичайна грубост целофана, добавя:

– Упорита жена!...

После, след като запушва, мислите му вземат по-философска насока:

– Всъщност това е и хубавото. Старата история, Питър: едно нещо става желано само когато ти се изплъзва. И после, аз обичам упоритите. Затова тъкмо обичам и вас. Първия път наредих да ви хвърлят един бой просто за проба. Ала втория път го направих от обич. Иначе щях да ви пратя Марк. А при Марк упорството не върви, приятелю. Но аз не ви пратих Марк, защото ми харесахте. Имам слабост именно към упоритите, а не към разни Стентъновци, макар че и без тях не може. Което съвсем не значи, че ви съветвам да ме дразните и за в бъдеще. Защото

симпатиите са едно, а законите на дисциплината – друго, и аз съм безсилен да ги наруша, понеже съм човек на дълга.

Той отпива от скоча и потъва в размисъл. Сетне, сетил се за нещо, нарежда на келнера:

– Повикайте Стентън!

А когато Стентън побърза да се яви, заповяда:

– Повикайте мис Грей!

– Мис Грей си тръгна, мистър... – осмелява се да доложи директорът.

– И какво като си е тръгнала? Ще пратите някой да я върне! При вас тук, изглежда, няма никаква дисциплина, драги.

Стентън се спуска да изпълни поръчката, додето Дрейк полугласно ми доверява:

– Имам чувството, че тази жена почва да ми влиза под кожата, Питър... Не знам за добро ли е или за лошо, но имам чувството, че ми влиза под кожата...

Сега е времето на големия антракт и гърмът на оркестъра е заменен от значително по-нестройния, но и по-слаб шум на човешки говор и аз разсеяно обхождам с поглед множеството в залата, състоящо се най-вече от чужденци, само че не такива като мене, дето съм изхвърлен подобно корабкрушенец върху острова на Сохо, а порядъчни и заможни двойки туристи, главно на по-зряла възраст, защото голите спектакли привличат именно субектите на по-зряла възраст, докато по-младите се задоволяват сами да си ги устройват, нещо, което, разбира се, биха могли да вършат и по-старите, стига да са готови на неприятни гледки.

Шефът отново е потънал в размисъл и аз очаквам без особено напрежение мига, когато тоя размисъл ще премине във формата на полугласен бърбреж и дори не забелязвам как певицата се е приближила до масата ни и откривам, че това е станало едва когато чувам зад рамото си мелодичния, но хладен глас:

– Викали сте ме, мистър Дрейк.

– Викал съм ви? – възкличава с видимо недоволство рижият. – Как мога да ви викам, скъпа? Вие не сте някаква си чиновничка, за да ви викам... Вие сте артистка, служителка на музите... Коя беше, Питър, тая муза, покровителката на естрадната песен?...

Той, разбира се, не чака да го информирам по въпроса, защото му е добре известно, че дори такава муза да съществува, аз едва ли съм запознат с нея, тъй че предлага място на Линда до себе си и бърза да продължи:

– Истината е, че бях поръчал на Стентън да ви покани на масата ни, в случай, разбира се, че това ви е приятно, обаче Стентън, вие знаете колко е разсеян и до каква степен главата му е наблъскана с цифри, за да има там място за нещо друго... да, какво исках да кажа... Стентън, представете си, е пропуснал да ви предаде нашата любезна молба... Но ето че вие все пак се отзовахте, тъй че надявам се ще позволите да ви предложа чаша шампанско...

– Не си правете труда – отвръща все тъй хладно даматата. – Бих се задоволила и с чаша уиски... с малко сода, разбира се...

Пояснението е съвсем уместно, понеже при Дрейк скочът никога не се съпровожда от сода, тъй че шефът дава нареждане да бъде донесен въпросният препарат, който по негово лично мнение само разводнява нещата и отново се връща към монолога си:

– Тъкмо обсъждахме с нашия общ приятел великолепното ви изпълнение... и аз дори си позволих да кажа, че според мене вие през цялото време сякаш пеехте за нашия общ приятел, за тоя щастливец Питър!...

– Мисля, че пея за всички, които имат желание да слушат – възразява женатата.

– Е, да, в смисъл, че всички ви чуват... Обаче все пак вие не можете да се обръщате към всички едновременно, скъпа... Вие се обръщате мислено към един единствен човек и тоя човек, предполагам, не е онзи там омърлушен олигофрен, а нашият общ приятел... защото не смея да си правя илюзии, че това съм аз, бедният стар Дрейк...

– Защо не? Ако това ви прави удоволствие... – произнася апатично даматата.

– Илюзиите никога не правят удоволствие на положителен тип като мене, скъпа Линда. За положителен тип като мене само реалностите могат да имат някаква стойност.

Намекът е достатъчно груб, обаче Линда не си дава труд да му обърне внимание, подпомогната донейде и от появата на келнера с тая необичайна напитка – содата.

Дрейк церемониално и щедро налива скоча, без да се вслушва във възкликанието: „Стига, моля ви, стига!“; като оставя на даматата грижата да си долее сода, тъй като тази операция е съвсем непозната на самия него.

– Онзи ден, Питър – обръща се към мене шефът, решил временно да смени жертвата си, – ние с мис Грей обсъждахме един малък семеен въпрос и почти стигнахме до решението да установим по-тесни

отношения между мене и нея, макар и без да прибягваме за момента до услугите на англиканската църква...

– Не помня да сме стигали до подобно решение, мистър – възразява сухо Линда.

– Казах „почти“ – уточнява Дрейк. – Не се съмнявам обаче, че междувременно вие вече сте обсъдили достатъчно задълбочено проблема насаме със себе си и сте направили съвсем излишна тая думичка „почти“.

– Не ми остана време за обсъждане – признава жената. – Вие събудихте у мене доста страхове, а когато човек е в плен на страховете си, той не е способен за сериозна размисъл...

– Но аз привлякох вниманието ви към някои опасности, не за да ви парализирам, а за да ви активизирам, скъпа...

– Да, но се получи обратното.

– Искате да кажете, че още не сте готова с отговора си? – вдига изненадано вежди рижият.

– Именно.

Думата прозвучава едва-едва, ала ефектът е тъй вледеняващ, че на масата се възцарява тежко мълчание.

– Жените са странни същества, Питър – забелязва най-сетне червенокосият. – Имам предвид не всичките, а тези, дето си въобразяват, че представляват нещо повече от останалите, понеже имат малко по-приятен глас или малко по-големи гърди. Наистина странни същества... Треперят безсилни пред някаква страшна възможност, а не си дават сметка, че колкото повече губят време в треперене, толкова повече тая възможност се превръща в реалност.

– Обичаен ефект на хипнозата – избъблям.

– Но, Питър, но приятелю мой, аз не съм хипнотизатор! Аз съм само един стар самотен човек и съвсем безобиден... забележете, съвсем безобиден, стига да не почнат да ме дразнят повече от допустимото...

Той си налива нова порция скоч, преполовява я на един дъх и пак подхваща:

– Но да оставим това... Нека старият Дрейк сам разрешава проблемите си... Да се върнем към младите. Нали в края на краищата младостта – това е животът. Какво бихте казали, Линда, ако тия дни Питър стане ваш шеф? Надявам се, че ще бъдете приятно изненадани. В края на краищата съвсем не е зле, нали, да имаш за свой шеф приятеля си.

Жената вдига машинално очи, сякаш да провери накъде бие рижият. Сетне отново се заглежда в чашата си.

– Трябва да призная, че подобна мисъл досега поне, не беше ми идвала – продължава червенокосият. – Обаче известни находчиви забележки на Питър тая вечер, по време на програмата, ме доведоха до идеята, че той действително би могъл да бъде един чудесен артистичен директор на „Ева“. С това въображение... И с тия оригинални хрумвания... И най-важното, без риска за разорителни разходи. Той смята например, скъпа Линда, че само с някои съвсем незначителни промени програмата би могла коренно да се промени... и дори да се подобри...

– Оставете това, мистър – осмелявам се да избъбря.

– Мълчете, Питър! Отлично разбирам вашата скромност, обаче не я одобрявам – спира ме Дрейк.

И като се обръща отново към дамата, подхвърля.

– Той смята например, скъпа, че достатъчно е примерно да възложи на мулатката да пее, а на вас – да се събличате и да въртите задните си части, за да се получи една съвсем свежа и сочна програма...

– Да, разбирам – произнася Линда, като се старае да запази спокойния си и независим вид. – Не ми е ясно само защо, в случай че съм ви омръзнала с репертоара си, не ми го кажете направо, а си служите с подобни... духovitости.

– Но какво ви е, скъпа? Защо се засягате? – удивлява се шефът. – Преди всичко, става дума за едно невинно хрумване на нашия любим приятел, което засега е само проект... И после, никой тук не е против репертоара ви, дори и Питър, който даже смяташе, че додето се събличате, бихте могли да изпълнявате и някоя от вашите песнички... Нали, Питър!

Не считам за нужно да отговоря, а и Дрейк очевидно държи не на моя отговор, а на реакциите на дамата, които не закъсняват:

– Мисля, че ви разбрах, мистър – произнася Линда невъзмутима поне външно и става. – Можете да бъдете спокоен: повече няма да ви дождам с песничките си.

Подир което тя кима за сбогом и напуска масата.

– Май че ние с вас не постъпихме много кавалерски – промърморва виновно шефът. – Получи се тъй, сякаш сме я изгонили...

И за да се накаже за некавалерското си държане, гаврътва до дъно чашата. После, недоволен от възцарилото се мълчание, изръмжава:

– Какво стоите като паметник? Сега пък вие ли ще ми се мусите?

– Не се муся... Но просто не разбирам за какво ви е потрябвала тази жена, ако тя самата не иска да дойде при вас. В края на краищата, това е въпрос и на взаимна симпатия.

– Глупости – прави пренебрежителен жест червенокосият. – От симпатията се интересуват само хора, които са свикнали да я получават. Симпатията е лукс, а аз не съм разглезен от излишък на лукс, приятелю. Спомняте ли си да съм ви питал някога дали ме харесвате? Тогава защо трябва да питам нея? В края на краищата аз не търся от нея симпатия, а нещо друго, което, слава богу, е налице.

– Боя се, че вие нищо не търсите – осмелявам се да забележа. – И тая жена съвсем не ви е притрябвала. И просто се дразните от факта, че както сам казвате, съседът има котка, а вие – не.

– Дори и тъй да е, това не е малко... – промърморва Дрейк, като отново си налива конска доза.

Той се готви да добави нещо, ала в тоя момент оркестърът гръмва оглушително, като обявява началото на втората програма, нощната, тая без задръжки, предназначена за хора без задръжки.

– А сега: секът отвъд Желязната завеса! – оповестява конферансието в тъмносиния смокинг. – Фройлайн Хилда, неотдавна напуснала Червена Германия, за да избере свободата!

– А, това е ново! – възкликва Дрейк. – Такъв номер досега нямаше. Значи напразно обвинявате Стентън в липса на въображение, Питър. Вие просто искате да му отнемете мястото, приятелю!

Той очевидно адски се забавлява да ми приписва собствените си съждения, тъй че би било просто грехота да го лишавам от тая радост и аз само се задоволявам да подхвърля:

– Въображението, мистър, вероятно принадлежи на фройлайн Хилда, а не на Стентън. И готов съм да се обзаложа, че тя вече от години обикаля клубовете на Сохо с тоя свой емигрантски номер.

– Няма значение, няма значение – бърбри рижият, насочил поглед към появилата се вече на дансинга самка. – Все пак, това е ново.

Бедната бездомница има наистина доста невзрачен вид, забрадена с кърпа и облечена в груби дочени дрехи, така както в Лондон вероятно си представят, че са облечени хората отвъд „Желязната завеса“. Тя оставя до стола емигрантското си куфарче и започва без излишно потриване да смъква простонародното облекло, за да ни покаже какво има отдолу. Оказва се, че отдолу има женско тяло, средно на ръст, доста бяло и доста пълно, ала затуй пък твърде чевръсто и обиграно, що се касае до двусмислените или откровено безсрамни телодвижения.

След като се кълчи и чекне известно време на стола и след като дава възможност на зрителя да изследва в подробности физиката ѝ, жената отваря куфарчето и започва обратната фаза на стриптийза – обличането.

Само че сега тя се облича с отбрани образци на съвременния моден лукс, тъй че когато операцията най-сетне приключва, ние вече имаме пред себе си една разкошна изискана дама и едно веществено доказателство за предимствата на западния свят.

– Не е лоша... – преценява рижият, когато бедната емигрантка поема пътя към кулисите. – И доста пищна, особено в желаните места. Искрено казано, в нея има повече секс, отколкото в Линда. Боя се, че вече никога няма да се върна към слабите жени, приятелю... Въпрос на пресита... или на носталгия... Напомнят ми за Бренда...

Той прави знак с ръка на минаващия наблизо Стентън:

– Бъдете добър да поканите емигрантката на масата ни, драги...

– Емигрантка ли? Но тя, мистър, в живота си не е напускала Лондон.

– Толкова по-добре: значи няма да имаме нужда от преводач – кима Дрейк.

И като се обръща към мене, пояснява:

– Правя го главно за вас, Питър. В края на краищата, това е една несретница, точно като вас или поне играе тая роля, което е все същото.

– Съвсем напразно се измъчвате за мене, мистър.

– Да, да, забравих, че вие си имате Линда. Е, добре, нека тая бяла хубавица бъде за стария Дрейк... Старият Дрейк не е дотам надменен... Той може да се задоволява и с останките...

– Мисля, че не ви липсва материал за избор.

– И аз така мислех, приятелю. Додето се убедих, че богатият избор по-скоро ме отегчава, отколкото облекчава. Изглежда съм добил нещо като съпружески навици. Досадно ми е да приемам нови котки само за да ги изпращам. Досадно ми е да ги сменям. Новата, понеже е нова, винаги чака нещо от тебе... И не само пари... Чака да види какво ще я правиш... И дори не се сеща, че може би не си в състояние или в настроение за това, дето ѝ се върти в главата... Не, новите наистина ме отегчават... Но понеже тази е емигрантка, готов съм на един последен опит...

Емигрантката не закъснява да се яви, облечена в предизвикателния тоалет на западната мода, един лилаво-пепеляв копринен костюм, който чудесно би подходил на кабинета отгатак и който е достатъчно тесен, за да подчертава добавъчно и без туй щедрите форми на бюста и тазовите части.

– Наистина съм поласкана от вниманието, мистър Дрейк – изчуруликва тя на родното си лондонско наречие, като грациозно подава

пълничката си бяла ръка отпърво на шефа, а сетне на мене. – Уви, вие пиете скоч...

– А вие какво бихте предпочели? – пита рижият, като ѝ предлага стола до себе си.

– Шампанско, естествено. Концентратите състаряват, ако не го знаете...

– Шампанско? А какво количество, смятате, ще ви стигне? Една бутилка? Три бутилки?

– Може и повече – свива пълните си рамене дамата. – Стига, разбира се, да получа обичайния процент.

– Процент ли? – ококорва сините си очички Дрейк. – Чувате ли, Питър? Тя иска не само да пие шампанското на шефа си, но и да получава процент за пиянската си дейност... Не, това... Не, това наистина...

И той се размива с ниския си дрезгав смях, размива се тъй, както никога не съм го виждал да се смее, чак додето на очите му се появяват сълзи.

– Не, това... Не, това наистина надхвърля всяка граница – произнася рижият, когато съумява донейде да обуздае смеха си.

– Драго ми е, че успях да ви развеселя, мистър – произнася мило бедната емигрантка, като в същото време ми хвърля изпитателен поглед в смисъл „тоя с всичкия си ли е?“

– Да, но ме и изтощихте, скъпа Хилда... Ох... Поръчайте една бутилка шампанско, Питър... Не, това наистина...

Успокоена от факта, че шампанското все пак се явява, дамата кръстосва пълните си бедра, нещо не твърде лесно при тая тясна пола, и непринудено взема една цигара от пакетчето, което ѝ подавам.

– Не допусках, че сте такъв веселяк, мистър Дрейк – признава тя. – Чувала бях за вас съвсем други неща.

– Какви, дете мое? – любопитствува шефът, възстановил най-сетне обичайния си лениво-добродушен израз.

– Не много ласкави... Нали знаете, хорските езици...

– Знам, знам – кима рижият. – И нищо чудно, че аз също съм чувал за вас някои неща...

– Тъй ли? – изпъчва могъщия си бюст дамата. – И какво точно сте чували?

– Ами например, че не сте никаква емигрантка...

– О, ако е това... – мис Хилда прави небрежен жест в смисъл, че няма намерение да се занимава с дреболии.

Изобщо тя не изглежда дребнава и заобленото ѝ бяло лице изразява

известно благодущие, далеч по-естествено от това на Дрейк. Тъй че ако трябва да вярваме на първите впечатления и да се занимаваме с класификации, би следвало да поставим пълната Хилда по-скоро в категорията на моята стопанка Дорис, отколкото в категорията на кобри като Бренда.

– Ето, виждате ли как западат нравите в Сохо? – обръща се към мене червенокосият, когато подир следващия разюздан номер на дансинга отново се възцарява относителна тишина. – Нашата мис Хилда вместо да се чувствува поласкана от вниманието на шефа, повдига въпроса и за процент...

– Но аз наистина съм поласкана, мистър... – бърбри дамата, след като пресушава третата по ред чаша. – И вие просто не ме разбрахте...

– Добре, добре – мърмори рижият. – Ще имаме достатъчно време да видим дали и доколко ще се разберем.

А сетне, като се обръща пак към мене, добавя:

– Да, приятелю, Сохо наистина запада. Няма я някогашната желязна дисциплина... няма го някогашния морал... И какво чудно, когато дори цялото Обединено кралство е в упадък? Нали в края на краищата ние сме само част от Обединеното кралство, Питър? Едно време младите отиваха в колониите, за да се учат на бизнес и на героизъм... А днес... Днес стават наркомани или екстремисти... Защото няма силна ръка, Питър... Защото политиката не можа да роди туй, което роди Сохо – един човек на принципите и на дълга, като стария Дрейк...

В този миг оркестърът наново гръмва и лишен от възможността да продължи бърбежа си, шефът апатично насочва поглед към дансинга, където – ако се вярва на конференсието – предстои незабавното появяване на пламенната и необузdana мис Незнамкояси.

И дали защото въпросната мис успява с необуздаността си да разпали въображението на стария Дрейк или напротив, да го призове за сън, ала едва номерът свършил и червенокосият потупва бащински по рамото бедната емигрантка:

– Да ставаме, мое дете... В къщи, ако не ме лъже паметта, също има шампанско... На друго не ви съветвам да разчитате, но шампанско ще се намери...

* * *

За да изпълня даденото на Линда обещание, аз съм си дал труда да задмина в този ранен утринен час милата Дрейк-стрийт и да потърся място за нощуване значително по-далеч, в квартала Ковън гардън и по-

конкретно, в квартирата на мис Грей.

Развиделява се и скуерът, дето братски съжителствуват Кралската опера и халите за цветя, е пуст, ако не смятаме изправения на един ъгъл полицаи в тъмна каска, който ме удостоява с бегъл поглед, за да провери до каква степен съм пиян.

Не съм пиян, пък дори и да съм пиян, това не е от скоча, а от безрайните монолози на Дрейк, които човек е задължен да следи, въпреки цялата им монотонност, за да не изгърве между обилния и излишен бърж някой намек, заслужаващ по-сериозно внимание.

– Вие изглежда просто умирате за компанията на този човек – забелязва Линда, станала да ми отвори. – Почвам вече да отгатвам дълбоко скрития у вас мазохист.

– Мазохист ли? – избъбрям, като влизам в приятно затопленото и покрито с бели кожи помещение. – Аз съм също такава жертва като вас. Но мазохист...

– В такъв случай остава другото – че имате волски нерви.

– Нервите, скъпа, наистина са необходими. Поне в случай, че държиш да оцелееш. И трябва да ви кажа, че тая вечер вие се държахте доста неразумно, дори опасно неразумно.

– А какво да направя според вас? Да легна в краката му?

– Да отлагате, както вече ви посъветвах. Да отлагате.

– Човек може да отлага ден или два.

– Ще отлагате ден или два. Изобщо, колкото е възможно.

– Но той няма да ме остави, не разбирате ли! Той така се е заловил за мене...

– Напротив, мисля, че вече ви е оставил...

„... че вече ви е оставил на Марк“ – би следвало да поясня, ако искам да бъда изчерпателен. Обаче една дама трябва да се щади, особено когато не притежава волски нерви.

– Какви са тия недомлъвки? Какво имате предвид? – запитва Линда.

– Той успя да си намери момиче по вкуса. Тая, новата, Хилда.

– Още утре тръгвам да си търся работа... И възможно по-далече от „Ева“ – обявява мис Грей, донейде окуражена от информацията ми.

– Така ще е най-добре – кимам.

Какъв смисъл да я тревожа. Една едничка спокойна нощ – това е все пак печалба. Дребна печалба наистина, ако вземем под внимание, че нощта всъщност вече почти е минала.

Събуждаме се както обикновено, по обяд. Линда влиза в

кухничката, за да приготви закуската, а аз дръпвам завесите на прозореца, за да проверя дали вали. Вали, разбира се. Отвратен от мрачния неприятлив изглед на улицата, обръщам очи към топлия бял интериор. И на фона на тоя бял интериор съзирам внезапно рязко очертана черната фигура на мъжа.

Марк е проникнал безшумно и неизвестно как в квартирата, по същия начин, по който безшумно и неизвестно как прониква смъртта. И стъпил с нечистите си обувки върху снежнобялата кожа, той стои изправен до входа в мокрия си черен шлифер и мократа черна шапка, от която се стича вода. И ако трябва да завършим с черния цвят, няма начин да отмина маузера, който стиска в дясната си ръка и върху чиято цев е налянат заглушителят.

– Къде е жената? – запитва човекът с глух глас, чиято дрезгава интонация чувам за пръв път.

– По-кратко, Марк – промърморвам. – Ще разбудиш съседите.

– Къде е жената? – запитва повторно черният мъж. И сякаш за да отговори на въпроса му, Линда в тоя миг излиза от кухнята и замръзва втрещена.

– Не искам да правиш нищо пред мене, Марк – предупреждавам го. – Нямам нерви за такива работи.

– Щом нямате нерви, изпарявайте се – избъбря пришелецът. – Вие не ми трябват. Трябва ми жената.

Тръгвам към изхода, като давам вид, че не забелязвам погледа на Линда, един поглед, в който молбата и презрението си оспорват първото място. Изравнявам се с черния мъж и тъкмо в момента да го задмина, хващам с две ръце десницата му и с всички сили я завъртам назад. Чува се сухо изхрущяване. Десницата изпуска маузера и увисва, загубила отчасти връзка с рамото. Лицето на Марк е побеляло от болка, но той е сподавил вика си, убеден вероятно, че е недостойно за извънредния и пълномощен посланик на смъртта да вика. Освобождавам едната си ръка и му нанасям прощален удар в корема, за да го запрата към другия край на стаята.

Към другия край на стаята и към края на един мит. Страшилището на квартала се е оказало крехко като порцелан. Просто никой не се е сетил или не е успял да го доближи на един юмрук разстояние. А силата му е била само в тоя черен маузер.

– Не стойте като сомнамбул – промърморвам на дамата. – Донесете ми малко превързочни материали.

Линда избързва до кухнята и се връща с някакви въжета за пране.

– О, Питър – мърмори тя виновенно, като ми подава материалите. – Само преди минута бях убедена, че сте най-големият подлец на земята.

– Не се тровете с миналото – съветвам я. – Снемете по-добре кожата от онова кресло.

Поставям безсилния Марк във въпросното кресло. Ала макар и безсилен, той все се опитва да се извърта, тъй че ме принуждава да прибягна този път вече до наркозата на нокаута и да приспя, додето го затегна солидно в креслото и му натикам една кърпа в устата. Сетне превързвам здраво муцуната му, за да не се опитва да изплюва кърпата и подсещам Линда:

– Вие май съвсем изоставихте закуската...

– О, Питър – произнася тя с мелодичния си глас. – Все още не мога да повярвам, че ми спасихте живота. Бях решила вече, че сте най-големият възможен подлец!

– Дори по-голям от Дрейк?

– Дрейк не е подлец – поклаща тя глава. – Дрейк е чудовище.

Но аз без да искам съм насочил мисълта ѝ към нещастния стар вдовец, тъй че не съм изненадан, когато запитва:

– А сега, Питър? Какво ще правим сега?

– Ще закусим – отвърщам. – Какво друго? Ако вие все пак благоволите да се сетите, че водата за кафето отдавна вече ври.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Какво ще правим сега? – Въпросът на мис Грей действително не е без значение. И той възниква с цялата си острота още по време на закуската. Защото ако Марк за момента е обезвреден, това съвсем не важи за шефа му. И съвсем естествено е продължителното отсъствие на посланика на смъртта да събуди подозрение у Дрейк, а подозрението да доведе до проверка.

– Ще трябва незабавно да напуснете тая квартира и да се пренесете някъде другаде – казвам на Линда, като въпреки дъжда я извеждам за малко на улицата.

Тоя микрофон сигурно още работи.

– Къде другаде? И как така „незабавно“? Ами наемът, багажът?

– Оставете тия подробности. Единствено важното в момента е да измислите къде бихте могли да се подслоните за известно време. При положение, че хотелите не са препоръчителни.

Прочее тя се заема да мисли и да изброява гласно няколкото връзки с приятелки от детинството, чиито следи все още не е загубила. Най-сетне изборът ни спира на млада дама, работеща в някакво архитектурно бюро и живееща в Челси. Изтичваме под дъжда до близката телефонна кабина. Архитектката отсъствава от бюрото поради заболяване, обаче там присъства домашният ѝ номер, така че Линда все пак успява да се свърже с нея и понеже тоя понеделник работите са тръгнали на добре, успява бързо да уреди принудителното си гостуване.

Качваме се отново в квартирата и додето мис Грей приготвя лекия си багаж, аз за всеки случай премествам Марк, тъй както си е завързан на креслото, в килера, дето го и заключвам.

Малко по-късно ние вече летим с метрото към Челси, понеже в тоя град с претоварено движение с метрото винаги се пътува по-бързо и понеже, когато искаш да изчезнеш безследно, наемането на такси не е желателно.

Оказва се, че приятелката на Линда още не е на смъртно легло, а страда от невинна простуда, тъй че дамата сама ни отваря, а после следват неизбежните радостни възклицания, които ще се въздържа да възпроизвеждам, тъй като преди още да са приключили, вече съм поел пътя назад.

Спускам се отново в подземията на метрото, вмирисани на застоял

тютюнев дим и влага, улучвам една свободна телефонна кабина и набирам номера:

– Мистър Мортън?... Тук е Питър...

– А, да, Питър... – чувам в слушалката басовия глас, който не изразява нито изненада, нито удоволствие.

– Бих искал да ви видя за малко. И ако може – веднага.

– Толкова ли е бързо?

– Бързо е, мистър Мортън.

– Е, тогава пристигайте!

Коего и правя, макар и не светкавично, понеже логиката на подземния маршрут изисква да поема една линия, а сетне да се прехвърля на втора. Така или иначе, точно в часа, когато рентниерите и домоседите се отпускат на дивана за лека следобедна дрямка, аз позвънявам на вратата на американеца и няколко секунди по-късно се изправям лице срещу лице с горилата в раирана жилетка. Домашното животно, очевидно информирано за посещението ми, ме въвежда без излишни въпроси в коридора, а оттам и в познатия вече кабинет.

– Съжалявам, че ви наруших почивката, но събитията от известно време насам започнаха прекалено да се ускоряват, за което съм длъжен да ви информирам.

– Добре, добре – кима спокойно, да не кажа сънливо Мортън, който, както съм и очаквал, се намира не зад бюрото си, а на дивана. – Оставете тоя официален тон, сядайте и разправяйте.

Започвам отзад напред, сиреч от опита за покушение в квартирата на Линда и от проблема за бъдещето на Марк.

– Това е, ако се не лъжа, същият човек, който ликвидира Ларкин? – подхвърля домакинът.

– Същият.

– В такъв случай можете да бъдете спокоен, че ще се погрижим веднага за него. Напишете само на едно листче точния адрес.

Изпълнявам нареждането. Домакинът поема листчето и открянал вратата, го подава на лакея, като му прошепва нещо.

– Смятайте този въпрос за уреден и минавайте нататък – промърморва Мортън, като взема една пура от кутията върху масичката, преди да се настани отново на дивана.

Връщам се прочее малко по-назад и по-точно към събитията от предната вечер:

– Снощи Дрейк ми нареди да напиша картичките, което и сторих.

– Съдържанието?

– „Фрина“, 23 октомври, Варна.

– А размерът на партидата?

– Петнайсет килограма хероин.

Мортън подсвирва леко в знак на почти приятна изненада:

– Значи старият глупак най-сетне се е преборил с нерешителността си!...

– Той смята, че трябва напълно да се използва каналът, преди да се е намесило ЦРУ.

– Е, да, вечната история: хората се сещат, че трябва да бързат чак когато стане много късно.

– След тая пратка Дрейк проектира едно продължително изчакване, преди отново да използва канала.

– Това са вече проекти за задгробния живот – маха небрежно с ръка Мортън. – Кажете по-добре кога приблизително може да се очаква според вас партидата във Виена.

– Приблизително подир две седмици. А може би и малко по-късно. Това зависи от маршрута на шлепа.

Имам чувството, че с няколко си оскъдни фрази съм му доставил цялата необходима информация, за да може да ме ликвидира тутакси, без да загуби нищо от това. За пристигането на стоката Виена ще бъде уведомена своевременно и също тъй своевременно Виена ще информира телеграфически Дрейк или оня, който го замества. И всичко оттук нататък може да се движи и без помощта на Питър. Така че нека Питър да върви по дяволите. Нали Дрейк и на оня свят ще има нужда от секретар.

– Мисля, че всичко е наред – чувам басовия глас на домакина.

Той смуче блажено пурата си и съзерцава разсеяно голямото зеленикаво огледало над камината. Нищо чудно, ако тъкмо в тоя момент решава съдбата ми.

– Дали всичко е наред, тепърва ще се види, мистър – позволявам си да забележа.

– Какво имате предвид?

– Имам предвид, че при Дрейк това преборване с нерешителността, както сам се изразявате, граничи с лекомислие.

– А какво губим ние от неговото лекомислие? – поглежда ме с недоумение Мортън.

– Нищо, освен че пратката може и да не пристигне до предназначението си.

– Защо? Говорете, де! Не ме карайте да провеждам разпит.

– Тази „Фрина“, мистър, е една съвсем малка гръцка гемия, при

това с корпус, доста неудобен за прикриване на стоката. А на всичко отгоре стоката този път е твърде обемиста. Защото петнайсет килограма героин, колкото и той да е добре пресован, съвсем не са дреболия. Нищо чудно, прочее, ако граничният катер сложи ръка на пратката още преди моите хора да са се добрали до нея.

– А нима Дрейк не си дава сметка за това?

– Какво разбира той от морски работи!... Той знае само едно – че трябва да се бърза. И бърза.

– А защо вие не го разубедихте?

– Защото вие също бързате. И директивите, които ми дадохте, бяха именно в този смисъл: да се действа без протакане.

– Формално сте прав – промърморва Мортън. – Но само формално. Защото ние имаме предвид разумно действие, а не провал.

– Съвсем не смятам, че сме стигнали непременно до провал. Операцията има и немалко шансове да успее. Мисля просто, че съм длъжен да ви уведомя и за евентуалните рискове.

– Разбира се, разбира се – произнася примирително домакинът, потопил отново замислен поглед в неподвижния зеленикав вир на огледалото.

Той пуши известно време мълчаливо. После отново забелязва присъствието ми и запитва:

– Кажете, мистър Питър: а в случай че сегашната операция се провали, вие бихте ли могли да подготвите нова?

– Естествено.

– И значително по-сигурна от настоящата?

– Естествено. Мрежата ми от хора е налице и при нужда винаги може да бъде попълнена. Аз разполагам с адресите, аз давам паролата, аз пиша посланията. От вас се иска само да докарате стоката до българското пристанище и да я получите във Виена.

– А какви са точно тия адреси? И каква е паролата? – запитва с дружеска непринуденост Мортън.

– А с какво точно мислите да ме ликвидирате? – запитвам със същата непринуденост. – С пистолет или с хладно оръжие?

– Вие сте наистина крайно недоверчив, мистър Питър – казва с лека въздишка стопанинът. – Не отричам, че при определени случаи известна доза недоверие може да бъде полезна. Вашата доза обаче далеч надхвърля границите на разумното. Вече мисля ви обясних, че в момента вие държите своя приеман изпит. Бих казал дори, че сте на път да го издържите с добър успех. И в случай, че изпълните задачата си, аз също ще

изпълня обещанието си: ще ви взема на постоянна и отговорна работа. И ние, като всеки друг институт, имаме нужда от добри служители, мисър Питър. И нима смятате, че сме дотам глупави, та да използваме само еднократно един човек, когото бихме могли да използваме дълги години?

– Бих искал да ви вярвам – произнасям хрисимо. – Обаче, за да ви повярвам, и вие трябва да ми помогнете. Щом се готвите да ме използвате задълго, защо държите незабавно и наведнаж да изцедите цялата информация, съдържаща се в главата ми, включително и такива дреболии, като адреси и пароли?

– Добре – замахва великодушно с пурата си домакинът. – Не настоявам. За момента тия подробности наистина не са ни нужни. Дръжте ги у себе си като малка гаранция за туй, че не мислим да ви ликвидираме.

– Дори и да мислите подобно нещо, предполагам, че Дрейк ще ви изпревари.

– Не бойте се – промърморва стопанинът. – Дрейк едва ли ще ви убие. И то поради единствената причина, че няма да му стигне време. Главното, което за момента иска от вас и което ще ви предпази от всяка опасност, това е да не се връщате на оная улица в Сохо. Стойте до второ нареждане по-далече от Сохо и аз ви гарантирам дълъг живот... Във всеки случай значително по-дълъг от тоя на бившия ви шеф.

* * *

„Стойте възможно по-далече от Дрейк-стрийт.“ Гласът на Мортън е без друго глас на разумната предпазливост. Но какво да правим, когато у нас понякога се обаждат и други гласове.

Прочее тъкмо в мига, когато трябва да се намирам възможно по-далече от Дрейк-стрийт, аз се натиквам именно в тая мрачна улица, особено мрачна в днешния дъждовен понеделник и в сегашния следобеден час, с прииждащата вече здрачевина. И не само се натяквам там, а и хлътвам в тъмния вход на Главната квартира.

– А, Питър! – възкликва приветливо шефът, като се вдига иззад бюрото, за да дойде по-близо до мене и най-вече до подвижния бар. – Тъкмо мислех да пратя Ал да ви повика. Почнах да се затъжвам за вас, приятелю. Сядайте.

Той посяга към четвъртитата кафява бутилка и си налива една умерена доза, която гарнира с две кубчета лед. Отпива, поглежда ме изпитателно с малките си сини очички и запитва:

– Как е мис Грей? Надявам се, че не е прекалено съкрушена от

снощния малък скандал.

– Нямам понятие.

– Нима вие дори не си дадохте труд да я споходите, след като се разделихме?

– Да, само че тя спеше. А аз се задоволих да последвам примера ѝ. И тая заран рано-рано се измъкнах.

– Не сте постъпили кавалерски, Питър, не сте постъпили кавалерски – поклаща с укор глава Дрейк. – Има мигове, когато една слаба и беззащитна жена не бива да бъде оставяна сама.

– Нямам таланта на бавачка, мистър.

– Аз също го нямам, приятелю. И все пак си позволих да отделя тази нощ известно време на фройлайн Хилда...

Той отпива още глътка скоч, отпуска се на креслото срещу мене и забелязва:

– Да, загубих известно време... И трябва да ви кажа, че не съжалявам. Тая Хилда, макар и да няма самочувствието на вашата Линда, се оказва доста породиста котка... и напълно задоволителна за един стар и самотен човек... Всъщност, Питър, всичко е въпрос на самовнушение и в последна сметка разликата между една жена и друга жена, ако изобщо съществува разлика, е доста нищожна. Жените са като уискито. Втъпил си си, че „Балантайн“ ти харесва най-много, но ако се наложи да минеш на „Джони Уокър“, бързо ще разбереш, че той с нищо не е полош.

Приключил по тоя начин с женския въпрос, шефът отново ме поглежда изпитателно и съвсем без връзка подхвърля:

– Да сте виждали нейде наоколо Марк?

– Не съм имал това щастие – отвръщам.

Сетне на свой ред запитвам:

– Надявам се, че е въпрос на случайност да се сещате за Марк, когато гледате мене?

– Чиста случайност, Питър – успокоява ме Дрейк. – Нали вече ви казах: вие още сте ми нужен.

Той се присяга за чашата, но открил, че е почти празна, побързва да възстанови дозата и, разбира се, да провери вкуса ѝ.

– Нещо специално ли ви води насам, Питър?

– Исках да ви запитам какво става с възнаграждението ми. Аз все още не съм получил своите два процента, мистър.

– Да, наистина – признава рижият. – Обаче за какво са ви притрябвали парите тъкмо днес? И не смятате ли, че тук, в моята каса, те са на

по-сигурно място, отколкото във вашия джоб? Вие знаете какво нещо е Сохо, приятелю. Достатъчно е да подушат, че се шляпете с по-голяма сума в портфейла си, за да ви видят тутакси сметката.

Той замълчава и ме поглежда:

– Или мислите да ни напускате?

– Аз няма къде да отида, мистър. Ако не броя онова тихо, но скръбно място, дето някой ден може да ви скимне да ме пратите.

– Казах ви вече, че сте ми нужен.

– Мислих по тоя въпрос. И тъкмо тази заран. И следва да ви призная, че стигнах до съвсем обратния извод. Щом веднаж се уверите, че стоката е пристигнала на местоназначението си, вие ще загубите интерес към канала. А също и към мене. И или ще ме премахнете, или ще ме оставите на произвола. Като второто е доста съмнително.

– О, Питър! Вие сте твърде песимистично настроен днес. Предполагам, че е от времето. Това мрачно време дори и на мене ми действава подтискащо.

– Знам, че достатъчно уважавате парите, за да можете без болка да се разделите с тия пет хиляди лири, които ми се полагат – продължавам.

– Затуй съм готов да ви предложа малка компенсационна сделка: задържете парите, а ми върнете изобличителните документи, намигащи се в касата ви – снимките и ръкописния ми доклад за канала. Тия документи и без туй вече не са ви нужни, след като и самият аз не съм ви нужен.

– Предложението ви е доста изкусително – кима червенокосият. – Но аз винаги съм бил устойчив на изкушенията, приятелю. И невинните материали, които имате предвид, ще бъдат тук в касата ми, додето и вие сте тук, на тоя свят. А що се отнася до парите, за тях не се безпокойте: ще ги имате, макар и по-късно. Изобщо смятам да ви се издължа изцяло и наведнаж.

– Като изпратите Марк да ми уреди сметката.

– Вие наистина ме наскръбвявате с тая ваша мнителност – промърморва шефът, като става от креслото и се запътва към бюрото си.

Сетне, сетил се за нещо, спира и промърморва на себе си:

– Но къде се е запилял този Марк?...

– Не бих се учудил, ако сте го пратили да навести Линда.

Той ме поглежда разсеяно, сякаш преценява хипотезата ми:

– Всъщност вие не сте далеч от истината, Питър. Пратих то наистина при мис Грей, макар и съвсем не за това, което вие си въобразявате с присъщата ви мнителност. Пратих го просто да я повика. И понеже досега се забави, наложи се одеде да пратя и Боб, за да провери какво става.

И представете си, оказа се, че в квартирата няма следа нито от Марк, нито от мис Грей.

– Нито от кръв?...

– Боя се, че около нас почват да стават странни неща – въздъхва Дрейк, без да дава ухо на бележката ми.

– Имате предвид ЦРУ?

– Не знам кого да имам предвид, Питър. За какво е дотрябвала вашата Линда на ЦРУ?

И понеже сините очички ме гледат с неприятна настойчивост, налага се да го подсетя.

– Да, но може би Марк е нужен на ЦРУ. Ако се не лъжа, именно Марк премахна Ларкин.

– А откъде ЦРУ ще знае кой кого е премахнал, приятелю?

– Цял свят знае какви са функциите на Марк на тая улица.

– Да, това наистина е така – кима рижият. – И може би наистина самият вие сте непричастен към тия нелепи изчезвания. Макар че фактът следва все пак да се провери.

Той продължава пътя към бюрото си и аз отлично разбирам, че добрал се до него, няма да пропусне да натисне невидимия звънец. Затуй изваждам от вътрешния си джоб пистолета и произнасям командата:

– Нито крачка повече, Дрейк, ако не искате да ви пръсна главата! Обърнете се насам и – ръцете горе!

Шефът лениво се обръща към мене и изпълнява нареждането. Върху червеното му лице е изписана покруса:

– Питър, Питър! И това ли доживях!...

Правя няколко крачки към вратата, без да го изпускам от очи и дръпвам солидното резе. Сетне доближавам рижия, опипвам го за всеки случай и прибирам миниатюрния броунинг от задния му джоб. Що се отнася до ключа, който ме интересува, той е на самата каса. Отключвам я и додето държа с една ръка насочения към корема на Дрейк маузер, преравам с другата съдържанието на сейфа, додето откривам интересущите ме материали – снимките, негативите и саморъчния ми доклад. И за да не си обременявам повече съзнанието с тая скромна документация, поставям я в камината и драсвам клечка кибрит.

– Всичко би било отлично, ако можехте да премахнете и себе си по същия начин – забелязва шефът, додето наблюдава играта на пламъчетата. – Само че вие едва ли ще се решите да го направите. Така че и в тоя случай ще се наложи пак аз да ви помогна.

– Вие не оценявате дори жеста, че не посегнах към парите ви...

– Тая подробност не изменя характера на постъпката ви. Това си е формен обир, приятелю. А на острова всеки обир се наказва с необходимата строгост. И особено тук, в Сохо.

– Боя се, че Марк никога вече няма да бъде на услугите ви. По технически причини.

– Вие ли то премахнахте, Питър? – поглежда ме остро Дрейк.

– За всяко нещо си има хора – отвръщам неопределено.

– Наистина. Така че хора ще се намерят и за вас.

– А за себе си не мислите ли? – запитвам, като разпръсквам с дилафа овъглените остатъци от документите. – Вие сте свършен човек, мистър. Въпреки цялата ви опитност, вие не сте усвоили елементарното правило, че един малък гангстер трябва да си знае мястото и да не дели мегдан с по-големите от него...

Прекъсвам нравоучението си, защото съм уловил бързия жест на Дрейк. Възползуван от действията ми с дилафа, той не е пропуснал случая да натисне звънеца, монтиран на ръба на бюрото. В отговор на това своеволие и за да не то повтаря, аз се прицелвам в него, макар и не с пистолета си, а с юрука. Рижият рухва и замира върху килима.

Късно. Някой грубо натиска ръчката на вратата и аз съм сигурен, че това е Ал, придружен може би и от Боб. Сетне ръчката бива оставена на мира, за да започне блъскането върху самата врата, а после и опитите тя да бъде насилена.

Спускам се към единия от двата прозореца. Крайно време е да видя най-сетне какво се крие зад тия вечно спуснати пердета. Оказва се, че се крие унилият и вече съвсем тъмен пейзаж на някакъв заден двор. Разтварям прозореца или по-точно го вдигам, защото в тия стари лондонски къщи прозорците се вдигат също като в старите влакове. Разстоянието до плочника на двора трябва да е към четири метра, сиреч напълно достатъчно, за да си счупя някой крак, ала на мое разположение се намира водосточната тръба, и без повече да умувам, аз се залавям за тръбата и се спускам надолу, додето усещам под обувките си твърда земя.

Малка вратичка води към подземие то на сградата, а оттам вероятно и към Дрейк-стрийт, ала в момента Дрейк-стрийт не ме привлича особено, тъй че поемам риска да се прехвърля през тухлената ограда в съседния двор, а оттам през тесен проход се озовавам на уличката, паралелна на Дрейк-стрийт.

„Сбогом, Сохо!“ казвам си, когато излизам на Пикадили съркъс и потъвам в пъстроцветния неонов разгул на лондонската вечер. Отбивам се в първата телефонна кабина и намирам телефона на Линда:

– Вероятно ще се наложи да не се виждаме ден-два – осведомявам я. – Така че не се безпокойте и не излизайте, преди да ви се обадя. Изобщо, развличайте се със спомени от детството: „Помниш ли, мила...“

– Спомените ги изчерпахме вече – чувам гласа на мис Грей. – Сега гледаме телевизия...

Излизам от кабината с настойчивата мисъл, че трябва да потърся някой възможно по-отдалечен от центъра хотел. Сетне решавам, че хотел в Лондон, това при всички случаи е рисковано и се отправям с метрото за гарата.

Купувам си билет за Оксфорд, може би защото към туй ме е насочил споменът за оня разговор с Линда. Влакът тръгва само след четвърт час, така че излизам на перона и вече се готвя да вляза в един вагон, когато усещам, че нечия ръка ляга на рамото ми.

– Къде? – пита дружески изникналата зад гърба ми горила.

За щастие това не е горилата Ал, нито другата, отзоваваща се на името Боб. Това е една от горилите на Мортън и само един бог знае как ме е надушила. Вероятно е дебнела на изхода на Сохо при Пикадили съркьс.

– Ще прескоча до Оксфорд – обяснявам. – Казват, че там имало доста добре уреден университет.

– А, вие сте се загрижили за образованието си... – изръмжава горилата. – А не е ли по-добре най-първо да помислите за здравето си?

И за да ми подскаже крайната наложителност на тая мисъл, горилата опира до слабните ми пистолета, който стиска в джоба на шлифера си. Би следвало да обясня, че тъкмо грижата за здравето ме тласка към стария Оксфорд, ала каква полза да чакаш отзивчивост от страна на едно животно, дори и когато то, в резултат на хилядолетно развитие е успяло да преполови пътя между маймуната и човека.

– Не ме мушкайте – казвам. – Имам гъдел. И кво сте се залепили за мене?

– Обясненията – после – изръмжава горилата. – Сега вървете към изхода.

Поемаме към изхода. Но когато напускаме бетонната пътека на перона и влизаме в навалищата на хола, аз ненадейно свивам встрани, побягвам през множеството, като разблъсквам неволно мирните граждани и светкавично се измъквам от вратата, водеща към плацата за таксита.

Вмъквам се в челната кола на редицата и нареждам:

– Кралската болница! И по-бързо, моля!

Шофьорът е от тия флегматични и невъзмутими субекти, които

трудно могат да бъдат командувани, ала когато чува думата „болница“, незабавно включва мотора и натиска газта. Хвърлям бегъл поглед подире си, колкото за да се убедя, че горилата не ме е надушила и чувам гласа на човека зад кормилото:

– Сигурен ли сте, че ще ви пуснат в тоя час, мистър?

– Надявам се – промърморвам. – Случаят е наистина спешен.

* * *

Казаното е наистина вярно. Не съм допускарал, че Мортън тъй бързо ще се загрижи за наблюдението ми, но след като това е станало, налага се да му се изплъзна поне за късо време и да се заема с една задача, която по-късно може би вече няма да съм в състояние да изпълня.

Освобождавам таксито пред парка на болницата и тръгвам пеша в обратна посока, додето виждам зелената неонова фирма на малък хотел. Наемам стая за една нощ, поръчвам да ми донесат кафе и се качвам в определения ми номер. В чекмеджето на писалищната маса намирам, както съм и очаквал, хартия с бланки на заведението, а също и пликове. Сядам и се заемам с писмена работа.

Центърът естествено ще бъде уведомен за пристигането на стоката от самите картички. Но аз трябва да дам информация и за всички подробности около операцията, за разговорите си с Дрейк и Мортън и за положението, в което съм попаднал и което вероятно ще ми отнеме окончателно възможността за нови послания. Въсщност едно лаконично SOS би могло напълно да ми спести изложението по последния параграф, обаче аз не съм по драматичните финали.

Когато завършвам домашното си упражнение и допивам четвърто по ред кафе, сервирано ми от момчето на стопанина, часът минава десет. Поставям ръкописа в плик, а плика – в джоба си, слизам долу, уреждам сметката под предлог, че утре твърде рано ще пътувам и помолвам да ми повикат такси.

Таксито ме отвежда към същия този квартал, дето е започнал днешният ми работен ден. Освобождавам го на един ъгъл, а сетне правя още няколко метра пеша, за да се озова на съответната уличка и пред съответната къща, в чиято пощенска кутия за пръв и последен път пускам нещо по-различно по вид и обем от жалките рекламни листовки. Моят заключителен доклад. Или ако щете, моето прощално послание.

Мисията ми въсщност е завършена. Остава една последна задача, засягаща най-вече самия мене: време е да се измъквам. Обаче – къде? И как? Визата ми е отдавна пресрочена и Дрейк не е благоволил да я

поднови, под предлог, че додето съм на служба при него, нищо не ме заплашва. Да се върна в хотела при добрата Дорис е засега немислимо. Да напусна страната с тоя нередовен паспорт – също. А да потъна в някое от далечните предградия, туй означава да се озова по-рано или по-късно в ръцете на полицията.

Да се озова в ръцете на полицията – това при други условия не би било най-лошата възможност. Ще се повърдалям из участъците, додето властите решат да ме екстернират. Но ръката на ЦРУ е дълга и сега, след като съм в течение на много неща, Мортън няма да позволи да се изплъзна под носа му. И макар да съм унищожил някои документи от архивата на Дрейк, ще се намерят предостатъчно свидетелства и свидетели, които да установят връзките ми с гангстера и да ми осигурят солидна присъда.

Не, изход няма. И това, че в късния вечерен час се движа съвсем свободно по обилно осветената Чаринг крос, е само привидна свобода, защото всички врати са затворени. Единствената възможност е да чакам какво ще реши Центърът. Такава е предварителната уговорка. Макар че когато тая уговорка бе направена, финалната ситуация съвсем не ми изглеждаше тъй драматична.

Да чакам решението на Центъра. И да го чакам тъкмо на мястото, където Центърът разчита да ме намери. Едно доста ветровито място, наистина... Но по липса на нещо по-добро...

Вдигам ръка към минаващото по улицата такси и давам адреса.

– Мистър Мортън не ми е казал за вас – уведомява ме сухо горилата с раираната жилетка, като ми препречва входа.

– Нищо. Вие ще му кажете – отвръщам.

– Тук не е чакалня на гара, за да идвате когато си щете.

– Добре – кимам. – Ще съобщя утре заран на шефа, че сте отказали да ме приемете.

И правя кръгом.

– Чакайте, оставете тия фасони – избъбря лакеят и отива да докладва.

Две минути по-късно той ме въвежда в къщата, без впрочем да е загубил нещо от неприязнения си израз.

Мортън, когото заварвам разположен край камината и вече облечен в халат на шотландски карета, не е много по-приветлив.

– Вие сте прекалено своеволен за моя вкус, мистър – забелязва той, като дори не се сеща да ме покани да седна. – Озовавате се противно на нарежданията ми в Сохо, правите опит без разрешението ми да

напуснете града, изтръгвате се най-нахално от моя човек, а на всичко отгоре идвате да ме безпокоите в дома ми по никое време... Трябва да ви призная, че нито имам вкус към подобно държане, нито съм склонен да го търпя.

– Разбирам – кимам хрисимо. – Но аз тъкмо затова и дойдох, за да разсея недоразуменията, които може би са възникнали.

– Добре, разсейвайте ги, само че по-накъсо – промърморва домакинят, като и тоя път пропуска да ми предложи стол.

– Преди всичко трябва да призная, че възприех думите ви да не се връщам в Сохо не като заповед, а като съвет. И понеже имам да уреждам с Дрейк известни сметки...

– Какви сметки?

– Ами той не ми е платил нито пенс за предишната партида, въпреки тържественото си обещание...

– Продължавайте.

– Така че реших да ида, за да си прибера парите, преди да е станало късно. За жалост той и този път прояви пълната си непочтеност и дори щеше да насъска горилите си срещу мене, ако не бях успял навреме да му се изплъзна... И ето че едва изплъзнал се и решил да се спотая за ден-два в Оксфорд, някаква друга горилка ме набарва на гара Виктория и...

– Каква горилка? – запитва недоволно Мортън. – Това е бил един от моите хора, и то точно от тези, дето ви доведоха тук първия път.

– Ако мислите, че тези, дето ме доведоха, са ми дали възможност да ги разгледам подробно и че съм бил в настроение да ги разглеждам...

– Добре, добре. И по-накъсо!

– Ами това е. Изплъзнах се, приютих се в един хотел и дори вече си бях легнал, когато ненадейно се сетих, че може би горилата, искам да кажа човекът от гара Виктория, да е бил всъщност ваш човек, а не на Дрейк. И побързах да дойда тук, за да разсея едно неприятно недоразумение.

– Кой беше хотелът, дето се приютихте?

Казвам му името.

– Можете да проверите по телефона...

– Не ме учете какво да правя – сръзва ме домакинят.

Сетне запитва с обичайния си тон:

– А за какво друго говорихте с Дрейк?

Предавам му оная част от разговора, която смятам, че си струва да му предам.

- Значи старият глупак е малко обезпокоен?
– Доста.
– Което подсказва, че ще си отваря очите на четири – избъбря сякаш на себе си Мортън.
После забелязва без връзка:
– Пистолетът на Марк не бе намерен в квартирата на вашата приятелка...
– Пистолетът е у мене.
– Тъй ли? Само че тук у дома не се влиза с пистолет, мистър Питър – уведомява ме сухо домакинът.
– Извинете, не знаех вътрешния ви ред – избъбрям, като изваждам маузера и го поставям на масичката до кутията с пурите.
Мортън взема оръжието и го пуска в джоба на халата си.
– А сега, какво искате от мене? Да ви се извиня, задето съм си позволил да се усъмня в разумното ви поведение?
– Да ме приютите – отвръщам с най-естествен тон.
– О, мистър Питър! – вдига страдалчески ръце Мортън. – Но моят дом не е хотел!
– Да, но боя се, че хората на Дрейк вече обхождат в тоя час хотелите или правят проверките си по телефона. А вие пък не ме пускате да замина до някое по-спокойно място...
– Добре, добре – отстъпва Мортън. – Ще наредя на Джон да ви приготви стаята за гости. Макар че такъв гост като нас, дето ми се мъкне тук с пистолет...
„С два пистолета“, поправам го. Само че на ум.

* * *

Прекарвам следния ден в непосредствена близост до улицата на Мортън, като убивам времето из кафенетата недалеч от Марбъл Арч, които сменям за разнообразие на неравни интервали. Да се разхождам по улиците би било вероятно по-малко скучно. Обаче при тоя дъжд...

Привечер все пак решавам да намина към дома на американеца, за да разреши някак си въпроса за нощуването. Това успокоява изглежда горилата, която през целия ден се е мъкнала подире ми, защото тя остава да ме чака на ъгъла, приютена под голямата черна гъба на чадъра си.

Другата горила – тук сред тия горили човек се чувства като в зоологическа градина, с тая разлика, че в зоологическата градина между вас и животните има решетки, – другата горила с раирана жилетка ми отваря вратата и тоя път без унизителни въпроси ме въвежда при господаря си.

– Е, мистър Питър – посреща ме с известно добродушие Мортън, разположен с вестник в ръка до камината. – Изглежда, че тая вечер няма да имам удоволствието да спя под един покрив с вас.

– Щом сте решили да ме изгоните... – произнасям унило.

– Нямам никакво намерение да ви гоня – успокоява ме домакинът. – Но мога да ви разреша да се върнете в хотела си. И да ви уведомя, че вече не ви заплашва никаква опасност.

– Искате да кажете, че Дрейк...

– Тъкмо това искам да кажа – кима той. – Вашият шеф е бил извикан днес за малка справка в полицията. Мисля, че е ставало дума за някаква невинна контрабанда... не на наркотици, а на порнография. Изобщо освободили са го веднага след разпита. За нещастие, когато се е завръщал с колата си обратно към Сохо, от някаква друга кола му стреляли и... щастлива смърт... убит е на място.

Той ме поглежда замислено и забелязва:

– Всеки от нас би могъл да мечтае за такава смърт... когато ѝ дойде времето, разбира се... и възможно по-късно... Обаче вас, изглежда, този въпрос не ви засяга.

– Засяга ме толкова, колкото и всички смъртни. Само че не виждам смисъл да си губя времето в проекти как да избегна неизбежното.

– Тук сте напълно прав – съгласява се домакинът. – Но понеже неизбежното засега се е отдалечило на почетна дистанция от вас, предлагам ви да се върнете на тая Дрейк-стрийт, както я наричат всички, и да се настаните в кантората на бившия си шеф.

– Но там е навярно полицията...

– Полицията вече си е свършила работата и е напуснала тия места, като е събрала не само изобличителните книжа на тоя стар глупак, но и хората му. Така че околността е напълно чиста, а помещението е вече наето от нас. Виждате, че пипаме бързо...

– Не съм се и съмнявал.

– Ще седите прочее в кантората на бившия си шеф и ще приемате кореспонденцията му. Разбира се, тая кореспонденция бихме могли да я следим и по друг път, но какъв смисъл да се месим грубо в работата на британската пощенска администрация. Още повече, в случай че мрачните ви прогнози за възможния провал на операцията се сбъднат, ние ще имаме нужда от тоя терен, а също и от Стентън, който може да осигури новата доставка от Средния Изток. Дръжте се прочее тъй, сякаш сте наследили покойника, приемайте кореспонденцията му и поддържайте връзка с мене.

– За да се държа като законен наследник е необходимо известно самочувствие, мистър. А човек без паспорт не може да има самочувствие.

– Как „без паспорт“?

– Визата ми отдавна е изтекла.

– Ще уредим някак тоя въпрос – отвърща домакинът подир късо мълчание. – Но това няма да стане още утре. Казах ви, че не можем да се месим грубо където ни скимне. И все пак ще намеря начин да ви продължа визата.

Чудесно обещание. Също като това на Дрейк.

Напускам гостоприемния дом, вземам такси и потеглям за Челси да отнеса на Линда вестта за внезапното избавление. Имам чувството, че пристигам тъкмо навреме, защото между гостенката и стопанката са възникнали вече дребни търкания, както винаги се случва, когато оставиш за по-дълго време две жени в компанията една на друга. Заплашени от суката, те търсят изход в разпавиите.

– О, Питър, вие спасихте живота ми – произнася с мелодичния си глас мис Грей, когато се настанява до мене в таксито.

– Искрено казано, това бе доста дълга операция, която аз само започнах, а други довършиха – забелязвам скромно.

Подир което естествено се налага да изложа по-подробно обстоятелствата около гибелта на стария Дрейк.

– Не долавяте ли, че в тая квартира има нещо злокобно? – запитва Линда, когато най-сетне се озоваваме в хола с белите кожи.

– Злокобното не е в квартирата, а в спомена ви.

– Имам чувството, че всеки момент Марк може отново да се появи.

– Това ще бъде един действително интересен за науката феномен – промърморвам. – Не знам досега някой, заминал за оня свят, да се е връщал обратно.

– Нима и Марк?...

– За щастие – да.

Тя се отпуска с облекчение в креслото и доколкото мога да съдя по лицето ѝ, видът на квартирата вече не ѝ се струва тъй зловещ.

– Само едно не мога да си обясня, Питър. Как тоя тип успя да се вмъкне, когато ключът бе в ключалката?

– Не ме карайте да ви посвещавам в технически секрети, които едва ли някога ще ви потрябват – отвърщам с леко отегчение.

Но понеже виждам, че въпросът продължава да я измъчва, подхвърлям:

– Надявам се, все пак не смятате, че аз съм го въвел...

– Съвсем не, обаче...

– Съществуват доста прости приспособления, чрез които ключът се захваща отвън и се превърта отвън. Ясно ли ви е?

– Разбирам.

– И Марк никога нямаше да хлътне с пистолета си, ако бяхме поставили резето отвътре.

– Да, но щеше да ме причака на стълбата – съобразява не без основание мис Грей. – И да ме ликвидира във ваше отсъствие... или преди да успеете да се намесите...

– Възможно е. Обаче всичко това е минало. Колкото по-бързо го забравите, толкова по-добре.

И за да отклоня мислите ѝ в друга насока, забелязвам:

– Погрижете се по-скоро за утрешния ден, въпреки че поетичният рефрен на оная ваша песен презира всяко „утре“. Какво бихте казали например за възможността да се върнете отново в „Ева“?

– Защо не? Вие знаете, Питър, че не разполагам с богат избор.

И ние отиваме в кухнята, за да потърсим нещо за вечеря.

Появяването ми на Дрейк-стрийт следващата заран е равносилно на истински триумф, макар и съвсем безшумен. Не знам как и защо, обаче всички тук са си внушили, че именно аз съм ликвидирал Дрейк и това ме обгръща в ореола не само на победител, а и на освободител, доколкото цялото местно население е изпитвало към покойния шеф най-вече страх и скрита неприязън. Когато влизам в кафенето на ъгъла да изпия едно кафе и да проверя дали хубавицата от афиша е все още на мястото си, посетителите ме поздравяват с радушни усмивки. Когато се отбивам при моя приятел мистър Оливър, той дълго и развълнувано разтърсва десницата ми, сякаш съм се върнал от бойното поле, увенчан с лаври. А когато продължавам по улицата към Главната квартира, дребните комарджии и контрабандисти с уважение ми свалят шапки, въпреки дъжда, който бавно, но упорито ръми.

Самата Главна квартира не се е изменила много от она ден, с тая подробност, че по стълбата не дежури нито Боб, нито Ал и че в кабинета бутилките върху подвижния бар са до една празни. Иначе всичко си е на мястото, включително и спуснатите завеси, понеже мебелите принадлежат на собственика и мистър Дрейк не е бил нищо повече от един обременителен наемател.

Едва съм се настанил зад бюрото, колкото за да проверя как изглежда светът от гледната точка на стария Дрейк, когато на вратата се почуква и в стаята влиза Стентън. Би могло да се каже „вечният

Стентън“ , защото тоя поне не то заплашва насилствена смърт.

– Дойдох да ви се представя, мистър Питър, и да ви уведомя, че съм на вашите услуги – съобщава с предразполагаща усмивка търговският директор на гангстерското предприятие.

– Радвам се да ви видя жив и здрав, Стентън. Особено след като нашият скъп шеф тъй преждевременно ни напусна...

– О, нека не преувеличаваме, мистър – възразява меко специалистът по финансовите операции. – Смъртта на шефа едва ли е била удар за някого... освен за самия него... Вие знаете, че той беше от тая, суровата, школа.

– А каква друга школа би могла да съществува в област като нашата, Стентън?

– Вие знаете, че хората още от старо време са препоръчвали железните ръце да се обличат в кадифени ръкавици – отвръща директорът. – А старият Дрейк почти винаги пропускаше да си слага ръкавиците. И изобщо предпочиташе похватите на грубото насилие.

– Трябва ли да разбирам, че вие лично сте против насилието? – запитвам със сянка на недоумение.

– И да, и не – произнася уклончиво Стентън. – В тоя свят, естествено, насилието е неизбежно. Обаче всичко зависи от формата. Нали ви казах: железните ръце са хубаво нещо, но и ръкавиците не са без значение.

Той млъква и ме поглежда с леко възпалените си очи на албинос, за да провери реакцията ми. Сетне, успокоен от израза ми на търпеливо внимание, добавя:

– Аз имам един принцип, мистър Питър: парите са велика сила. Най-великата. Следователно и напълно достатъчна, за да упражнявате властта си. А в такъв случай защо е нужно да прибегваме до юмруци или пистолети, да поддържаме паразити като Ал или Марк и да рискуваме неприятности с полицията? Когато един човек знае, че в твоята власт е да му платиш или да го оставиш гладен, той е готов да те уважава и без помощта на Ал и Марк.

– Драго ми е да установя, че възгледите ви по въпроса са доста сходни с моите – казвам.

Декларацията ми видимо ощастливява Стентън, който вероятно през цялото време се стреми именно към това – да изрази такива възгледи, които да съответствуват на моите.

– А това, че полицията се е ровила из книгата на Дрейк, няма ли да причини известни затруднения на предприятието? – решавам да сменя

темата.

– Финансовите книжа за щастие не се намираха тук, мистър – уведомява ме директорът. – Те бяха в касата на „Ева“.

– А нима касата на „Ева“ не бе подложена на проверка?

– По силата на кой закон? – запитва Стентън. – Собственик на „Ева“, макар и само формално, съм аз, а не Дрейк.

– Е, значи вече сте собственик и по същество.

– Чул ви господ, мистър.

– И понеже стана дума за „Ева“, бих запитал: не смятате ли, че отсъствието на мис Грей нарушава донейде художественото ниво на програмата?

– Но, разбира се – отзовава се с готовност Стентън. – И ако щете вярвайте, обаче аз тъкмо се готвех да запитам, дали мис Грей не би благоволила да се върне наново при нас?

– Смятам, че ще благоволи – кимам. – Тя е отстъпчиво същество.

– Изключително възпитана дама.

– Така че, Стентън, гледайте си работата – обобщавам.

– Да, естествено. Но от известно място ми беше намекнато, че шепът в момента сте вие.

– Да, само че положението ми е донейде като това на английската кралица: царувам, обаче не управлявам. Така че гледайте си спокойно работата.

Тая последна декларация вече напълно ощастливява финансовия специалист и като ми отправя сервилен поклон, той напуска кабинета.

Искрено казано, тоя кабинет ме подтиска. Дръпвам пердетата, за да влезе малко светлина, ала интериорът не става от това по-приветлив. Мъжdivото сияние на дъждовния ден едва ли е по-силно от сиянието на кристалните полилеи. И после всичко в тоя кабинет ми напомня за стария Дрейк, както всичко в оная квартира напомня на Линда за Марк. И върви се утешавай с мисълта, че причината не е в кабинета, а в спомените.

Едва дочаквам прочее да стане дванайсет, за да се запътя към заведението на италианеца, където поглъщам един отличен стек с макарони по милански, поднесен ми в знак на особено внимание лично от съдържателя. След което се отправям за къса следобедна размисъл към родната „Аризона“.

– О, мистър Питър! – възкликва радушно добрата Дорис.

И добавя с грейнало лице:

– Какви трагични събития, а?

– Да, наистина – промърморвам. – Но за щастие, вас лично те не ви засягат. Напротив, вие с всеки ден ставате по-цъфтяща и по-примамлива. Казвал съм го и неведнаж: здрав дух в здраво тяло, това сте вие, скъпа Дорис!

– Вие сте ужасен ласкател, мистър Питър! – възразява не без израз на удоволствие жената. – И все пак, какви събития, а?

– Да, наистина – повтарям. – Такива, че вече и аз, и вие ще можем да спим по-спокойно.

И за да подкрепя тия думи със съответни действия, поемам по стълбата към стаята си.

* * *

„Приемайте кореспонденцията на покойния и поддържайте връзка с мене“ – бе казал Мортън. Един наистина сериозен мотив, за да кисна в този кабинет на Дрейк-стрийт, при положение, че кореспонденцията може да съдържа нещо интересно.

Само че тя не съдържа нищо интересно. И това е предварително известно на американеца. Или може би той има предвид специално картичките от Виена? Да, наистина. Обаче Мортън би трябвало да е идиот, за да не разбира, че тия картички никога няма да се получат. Или да смята мене за идиот.

Картичките няма да се получат в случай, че операцията претърпи провал нейде между Варна и Виена. Обаче те няма да се получат и в случай, че операцията не претърпи провал. По простата причина, че тогава самото ЦРУ ще организира провала на приемателния пункт в австрийската столица. Така че пак няма да има стока, а следователно – и съобщение за стоката.

Но тогава защо американецът ме е настанил тук, в това уютно помещение, вместо да ме изпрати без излишно протакане на гробищата? Защото допуска, че пратката наистина може да бъде заловена, преди да стигне до Виена. Прочее, операцията ще трябва да бъде повторена. Прочее, аз още съм му нужен.

Съществува и друг отговор, ала аз лично не съм убеден твърде в неговата достоверност: Мортън се готви да ме използва и в бъдеще, заедно с малката ми група от готови на всичко хора. Само че за него и аз, и моите хора, не сме нищо повече от ламтящи за печалби криминални типове. И веднаж провокацията реализирана, за какво са му на ЦРУ тия политически несигурни типове, които на всичко отгоре вероятно ще събудят и подозрението на местните органи?

И един трети отговор. В случай, че провокацията успее, Мортън би могъл да ме използва в ролята на жив свидетел, когото жадните за сензации журналисти охотно ще снимат и интервюират: Агентът, изпратен от българите, за да приема стоката в Лондон. Разкайлият се грешник, готов да повтаря като добре навит автомат признанията си, измислени и редактирани от Мортън. Но понеже грешникът съвсем няма да бъде готов да приеме тая роля, тя неминуемо ще отпадне. А заедно с нея ще отпадне и той.

Най-вероятен все пак си остава първият вариант. А това значи, че мога да разчитам на известна неприкосновеност само до момента и точно до момента, в който Мортън получи съобщението, че провокацията е приключена. А този момент съвсем не е далече. И всеки изминат ден ме приближава неотменно към него – към тържествения, трогателен и незабравим миг, когато ще бъдеш поканен да вземеш участие в собствено то си погребение.

– Вие бяхте обещали да направите нещо за визата ми, мистър – позволявам си на два пъти да напомня по телефона на новия си шеф.

– Да, да, не се безпокойте – промърморва той първия път.

– А за какво, по дяволите, ви е потрябвала виза тъкмо сега? – запитва Мортън втория път.

– Мис Грей ме помоли да я съпровозя до Брайтън. Ще се върна веднага, разбира се, Но вие знаете, че едно пътуване с нередовен паспорт...

– Ще отложите пътуването – отвърща сухо американецът. – Вече мисля ви обясних, че присъствието ви тук е наложително.

Подчинявам се, естествено. И какво друго бих могъл да направя? Още повече мис Грей няма никакво намерение да ходи в Брайтън или където и да било другаде. В момента тя е твърде доволна от възобновяването на гастролата си в „Ева“ и твърде заета с подготовката на няколко нови песни.

Аз също съм зает. Най-вече с това да си гризя ноктите, фигуративно казано. Това е все пак по-добре, отколкото да си ядеш нервите.

Вече сме в началото на ноември, когато един късен следобед, късен и дъжделив, ако трябва да бъдем изчерпателни, телефонът ненадейно иззвънява:

– Мистър Питър? – чувам в слушалката познатия басов глас. – Какво бихте казали, ако ви предложи да вечеряме заедно? Имам хубави новини за вас.

– Поласкан съм, че сте се сетили за мене – избъблям.

– В такъв случай чакайте ме на ъгъла на Риджънт стрийт до

Пикадили съркъс. Ще мина точно в седем. Черен плимут.

Черният плимут ми е известен. Не ми е известно обаче другото. Хубави новини... Хубавото за единия, уви, рядко е хубаво и за другия. Да се надяваме, че няма да ми сервира информацията за сполучливия край на една провокация.

Точно в уречения час черният плимут минава край уреченото място, спира за няколко секунди и аз се настанявам до Мортън. Колата излиза на Стренд, прехвърля Темза по моста Ватерло и поема из лабиринта на Южните квартали.

Названието Южни квартали създава може би представа за топлота и дори екзотика, но само у онзи, който не е надзъртал в тия обширни лондонски територии. Движим се край реката, която впрочем не се вижда, а само се отгатва по редиците високи кранове, вдигнали тъмните си хоботи над покривите. Сетне свиваме в някакъв тесен мрачен улей между слепите фасади на складове и фабрични сгради, едва осветени туктам от жълто-зелената светлина на газови фенери. После влизаме в друга улица, а сетне – в трета. И навсякъде все същите зловещи слепи фасади, мъждиви лампи и безлюдни тесни тротоари, като че се лутаме из някакъв мъртъв глад.

Най-сетне се измъкваме от поредния улей, за да се озовем на нещо като площадче, между ръждиви огради и калкани на депа. Плимутът спира пред двуетажна кръчма, сякаш специално приготвена за снимане на филм по Дикенсов роман. Над входа на заведението виси табела с грижливо изрисуван кораб.

Горилата, играеща не без успех ролята на шофьор, изскача от колата, за да отвори вратичката на шефа, докато на мене бива предоставено правото сам да се измъкна навън. Влизам в кръчмата, като следвам почително Мортън и от глухотата на пустата вечерна улица изведнаж се озовавам в теснотията и олелията на ярко осветеното помещение. Младежи и девойки с дълги рошави коси и оръфани джинси, възрастни господа и дами в дискретни елегантни облекла, квартални дрипловци, плюс един скромен като състав, но оглушителен като продукцията оркестър от два акордеона и едно банжо – всичко това наблъскано върху няколко квадратни метра и заето да се налива с бира, да се кикоти и да се надвиква – не, това наистина не е „Белият слон“ и тоя Мортън съвсем е изкуфял.

За щастие или нещастие той не е съвсем изкуфял, понеже се приближава към застаналия зад тезгяха съдържател, разменя няколко думи с него и ми прави малък красноречив знак по посока на тясната стълба в

дъното на заведението, която едва сега забелязвам.

Изкачваме се нагоре, като се стараем да не чукаем главите си в ниския свод и отново се озоваваме в царството на тишината, ала една тишина, вече придружена с уют. Малки масички, застлани с бели ленени покривки и гарнирани с порцелан и сребро, малки вазички с цветя и малки прозорчета с изглед към реката с неясните вечерни отражения и тъмните корпуси на шлеповете.

Изглежда че в това заведение тишината не е твърде търсена или се предлага на прекалено висока цена, защото ако се изключат две възрастни двойки, ресторантът е празен. Настаняваме се до прозореца в единия ъгъл и подпомогнати от келнера се заемаме да избираме менюто.

Вечерята минава почти в мълчание или във формулиране на известен брой безспорни истини, главно от страна на американеца.

– Това ресторантче е едно доста спокойно кътче – казва мистър Мортън.

Или:

– Този дъждец, както е заситнил, вероятно няма да спре чак до май – забелязва мистър Мортън.

Лично мене обаче дългите паузи и празните фрази не ме безпокоят, понеже знам, че сериозните хора пристъпват към сериозните теми едва при кафето. Така и става.

– Исках да ви съобщя нещо, за което не е удобно да се бърби по телефона – уведомява ме американецът. – Доставката е била получена във Виена тази заран и операцията ни е приключена.

И той ме поглежда бегло, за да прецени как посрещам тая важна информация. Посрещам я с пълно спокойствие и дори намирам сили да промърморя:

– Слава богу!

Макар че на ум си казвам „по дяволите“.

– Да, цялата тая дълга история най-сетне завърши, мистър Питър – произнася Мортън и отпива от кафето си.

Подир което се сеща да добави:

– Естествено, не без вашата ценна помощ.

Тихият нисък глас е съвсем безучастен. И може би тъкмо това безучастие, колкото и да изглежда непринудено, поражда в съзнанието ми една въпросителна. Нима е редно тъй дълго очакваната победа да се посреща с такова безучастие?

В края на краищата – може би въпрос на темперамент. Може би.

Допиваме си кафето в пълно мълчание. А когато американецът

урежда и сметката, решавам все пак да запитам:

– Това ли е всичко, което имахте да ми кажете?

– А вие какво очаквахте? – поглежда ме с любопитство шефът.

– Нищо специално. Обаче вие ми обещахте по телефона „хубави новини“, а досега чух само една.

– Да, прав сте. Истината е, че имам и втора новина, която ще научите след малко. Отава дума за бъдещето ви. И този път най-сетне ще бъдете принуден да се простите с мнителността си, поне по отношение на мене. Аз наистина съм се погрижил за бъдещето ви, мистър Питър.

Той поглежда ръчния си часовник и забелязва:

– Мисля, че можем да ставаме.

Спускаме се отново в преизподнята на долния етаж, където шумът междувременно се е удвоил при задружните усилия на черната бира и на уискито. Настаняваме се безмълвно в колата и шофьорът, който изглежда през цялото време не е напускал мястото си зад волана, отново потегля из лабиринта на тесните мрачни улеи между слетите стени на фабричните сгради и депата.

Не мога да разбера точно откъде и накъде се движим, понеже съвсем не познавам тоя квартал и понеже струите на дъжда се стичат тъй обилно по предното стъкло, че тънките пръсти на чистачките едва могат да ги отмятат. И когато колата по едно време се отбива в някакъв тъмен проход и малко по-късно спира, нямам никаква представа за мястото, дето сме се озовали.

– Тук ще се срещнем с човека, в чието разпореждане ще се намирате за в бъдеще – обяснява Мортън, като тоя път сам се измъква от плимута.

Тръгвам подире му, докато горилата както и по-рано остава да чака зад волана си. Влизаме в тъмния вход на някакво широко помещение, което ми изглежда повече на склад, отколкото на кантора за делови разговори. Помещението тъне в мрак, ако не броим слабата крушка вдясно от входа, осветяваща тясна метална стълба, виеща се към горния етаж и подобна на тия в параходите.

– Насам! – нарежда американецът и ме повежда към стълбата.

А когато стигаме до нея, промърморва, като ми прави път:

– Хайде, качвайте се!... Какво чакате?...

Какво чакам? – едва ли си струва труда да правя изповеди по тоя въпрос, както и едва ли си струва труда да се противя. Поемам прочее нагоре по параходното съоръжение, додето стигам горния етаж – един огромен хангар без прозорци, едва осветен от няколко крушки, окачени

по циментовите колони, подпиращи потона.

– Мястото е малко необичайно за срещи – взема ми думите от устата на Мортън, – обаче вие сам разбирате, че се касае за среща от по-особен характер.

Той ме повежда през хангара, в дъното на който – доколкото полумракът позволява, – се виждат някакви врати. Само че ние не стигаме до вратите, а спираме сред помещението и шефът пояснява:

– Тук трябва да чакаме.

Чакам прочее, като оставям на американеца грижата да поддържа разговора:

– Вие се оказахте прав, мистър Питър. Пратката излезе точно петнайсет кила.

– Драго ми е да го чуя – отвръщам.

– Вероятно ще ви стане още по-драго, ако ви уведомя и за самото съдържание на пратката. Петнайсет кила чисто нишесте, мистър Питър.

– Сигурен ли сте? – запитвам, без да маркирам прекалена изненада.

– Абсолютно. И текстът на шифрограмата е още в джоба ми. Бих ви я показал, ако си струваше труда.

– Всъщност, възможно е – произнасям след къса размисъл. – Стариат Дрейк вече го направи веднаж тоя номер. Само че тогава нишестето възлизаше мисля на десет кила.

– Да, знам – кима Мортън. – Обаче сега номерът не е дело на стария Дрейк. И ние имаме точни сведения, че от изходната база е бил изпратен за Варна героин, а не нишесте. И съвсем ясно е, че героинът се е превърнал в нишесте от Варна нататък.

– Странно...

– Странно за нас, може би. Но не и за вас. Макар че сега вече и за нас странното става доста лесно обяснимо.

– Не смея да се бъркам в хипотезите ви – промърморвам. – Мога само да ви кажа това, което казах навремето и на Дрейк: моите хора съвсем не се интересуват от вашия героин. По простата причина, че нямат никаква възможност да използват тоя героин в България.

– Знам, знам, чувал съм ги вече тия декларации – забелязва с леко нетърпение Мортън. – И дори за известно време бях наклонен да им вярвам. Само че това време безвъзвратно изтече, мистър Питър.

Той ме поглежда в упор и сега погледът му е тежък и откровено неприязнен:

– Ние мислехме, че имаме работа с банда контрабандисти, докато всъщност сме имали работа с хора от вашето разузнаване... Това е

грешката ни... Фатална грешка, признавам.

– Разузнаване? – запитвам наивно. – Вие мислите, че разузнаването ще си губи времето с някакъв трафик на наркотици?

– Обаче вие също допуснахте фатална грешка, мистър Питър – продължава американецът, без да дава ухо на възраженията ми. – Вярно е, че доста удобно се настанихте в тила на противника. Само че забравихте да си осигурите евентуалния изход. И сега ще трябва да платите за всичко. Или да си получите възнаграждението – ако предпочитате тоя израз.

– И вие имате куража да ме упрекате в мнителност... – произнасям с горчивина.

– Да, вие се сетихте за изхода едва тогава, когато всички врати вече бяха безвъзвратно затворени – продължава да развива темата си Мортън. – И макар да нямам особен вкус към хумора, просто ме напушва смях, като си спомня простодушните ви опити да си осигурите виза, и то не от друг, а от мене. При пътуването, което ви предстои, вие нямате абсолютно никаква нужда от виза, мистър Питър!

Той млъква, поглежда часовника си, а сетне и тънешото в полумрак дъно на хамбара и забелязва:

– Предполагам, че човекът, за който стана дума, вече може да дойде всеки миг. Затова ще използвам случая, за да ви окажа едно последно снизхождение, което вие, разбира се, съвсем не заслужавате. Дали ще ви оставим да вървите, където ви видят очите или ще ви предложим място в нашата система, това само по-горната инстанция може да реши. В моя власт е обаче да ви върна живота. Защото вярвам си давате сметка, че в момента сте на път да го загубите.

Значи, все пак останала е една последна вратичка – би следвало да си кажа. И ако не си го казвам, то е понеже достатъчно ясно съзнавам, че се касае за една съвсем въображаема вратичка, един мираж за глупаци.

В тоя миг ми се струва да долавям някаква смътна сянка в дъното на хангара. Една смътна сянка, мярнала се за миг и изчезнала зад най-близката бетонена колона. Може би просто тъй ми се е сторило, но едва ли, защото виждам, че и погледът на Мортън се е насочил натам.

– И тъй, готов съм да ви подаря живота, мистър Питър – връща се на своето американецът. – При едно единствено, но неотменимо условие: да ни разкажете всичко по принципа „от игла до конец“. С факти, технически подробности и най-вече имена. Съвсем лесно, нали?

– Наистина – побързвам да се съглася. – Но само в случай, че

разполагам с необходимата ви информация. А аз не разполагам с нея. И просто не виждам как бих могъл да заслужа високата чест, която ми оказвате, да ме смятате за нещо съвсем различно от туй, което съм в действителност...

– Оставете бърбрежа! – прекъсва ме Мортън, който тъкмо вслушан в бърбрежа ми, не е забелязал, че додето безцелно се полюшвам насам-натам, съм се приближил на няколко сантиметра към него. – Кажете направо: да или не!

– Вие сам разбирате, мистър, че в момента изгарям от желание да кажа именно „да“. Обаче подир моето „да“ ще започнат въпросите и аз ще бъда принуден да лъжа, а понеже лъжите ми ще се разпростират в една област, която, както ви казах, е за мене тера инкогнита...

– Не мърдайте! – предупреждава ме американецът, уловил този път повторното ми придвижване.

И като повишава глас, извиква:

– Излезте, драги! Мистър Питър иска да ви види!

И още не заглъхнало ехото на тоя призив в празния хангар, иззад една от циментовите колони безшумно изниква фигурата на слаб мъж в черен шлифер и с черна шапка и с някакъв черен предмет в дясната ръка. Мъжът лениво дъвче вечната си дъвка, отправил към нас неподвижен поглед. Извънредният и пълномощен посланик на смъртта.

– Не мърдайте! – изкънтява нов призив.

Но сега вече това е призивът на моя глас. Понеже в мига, когато е повикал Марк и е погледнал към насрещната колона, Мортън неволно ми е дал възможност да се изправам зад гърба му и да забия дулото на малкия броунинг в кръста му. Една маневра, която съм обмислял педантично през цялото време на разговора с пълното съзнание, че това е маневра на безизходицата. Защото дори да допуснем, че се измъкна някак си от тая гробница, пред мене тутакси ще възникне следващият въпрос: а после?

Американецът в първата секунда сякаш все още не съзнава добре положението и дори прави неволен жест към задния си джоб, тъй че се налага да повтори малко по-свирепо:

– Не мърдайте, Мортън! Иначе ще ви изпразня целия пълнител в слабините. И то – с пистолета на стария Дрейк.

При тия думи и за да предотвратя евентуалните лудории, сам бъркам в задния джоб на американеца и изваждам приютения там револвер.

– ... Стария Дрейк... – чувам ехото на собствения си глас.

Обаче ехото идва не от хангара, а от устата на Марк.

– Вие убихте стария Дрейк, нали?

В първия миг помислям, че въпросът е отправен към мене, ала това е слабо вероятно, тъй като тъмните, лишени от израз очи на убиеца фиксират американеца. И тогава си давам сметка, че все пак поне едно същество е било привързано към покойния гангстер. И туй същество е именно този човек с черен шлифер и птичи мозък – пратеникът на смъртта.

Ръката на Марк бавно се вдига и дулото на черния предмет се насочва към гърдите на Мортън, когото в момента използвам като жив щит.

– Не си играйте с оръжието, Марк!... Какво ви е прихванало?... – извиква в паника американецът с внезапно изтънял и напуснал басовия регистър глас.

Отговорът на противника е къс, но категоричен: два изстрела, чийто пукот е смекчен от заглушителя, ала чийто резултат е налице, тъй като пълното тяло пред мене се поклаща и аз го улавям под мишниците, за да то задържа пред себе си, защото pistolетът на Марк е все още насочен натам и вече очевидно дебне мене.

Да го задържа... Опитайте се да задържите изправено едно стокилограмово тяло, след като се е превърнало в инертна маса... То се свлича, все повече натежава и все повече ми се изплъзва.

Още миг – и ще бъда напълно оголен за куршумите на убиеца. „Трябваше да му стрелям пръв и веднага“ сещам се за част от секундата...

И това вероятно би била последната ми и предсмъртна мисъл – твърде груба за такъв трогателен момент мисъл, – ако ненадейно иззад колоната не изниква като по чудо някаква ръка, която с решителен и не търпящ възражения жест се сгромолясва върху темето на Марк. Едно теме, от което не би останало много нещо, ако не беше омекоотяващото въздействие на шапката. Ето защо е полезно да носим шапки.

Не знам нужно ли е да добавям, че подир въпросната ръка се явява и самият Борислав.

* * *

Пътят на отстъплението ни не е покрит с рози, но не е свързан и с особени рискове. Ако не броим, разбира се, риска да си счупим някой крак.

Оттеглянето се извършва не откъм входа, дето дебне горилата в плимута, а през отвора, зеещ над Темза и под който в стената е вездана

стълбичка от метални пръти.

Спускаме се някак си в мрачината, прехвърляме се в съседния, предназначен за товарни камиони проход и излизаме на тясна уличка, дето Борислав е гарирал форда си. Тъй че оттук нататък маневрите се извършват с по-съвременни средства, чак додето излизаме на някакъв задръстен от шлепове кей.

Оставяме колата и се прехвърляме на малка моторница, дето ни очаква младеж с тъмна фуражка.

– Към парахода ли? – пита момъкът.

– Може и към Интелижанс сървис – отвръща приятелят ми.

Но понеже нашето момче не знае къде точно се помещава този ре-
номиран институт, то все пак подкарва към парахода.

Движим се по средата на реката, за да избегнем струпаните край брега ладии и шлепове. От двете ни страни бавно пълзят и отминават тъмните грамади на града и врязаните в небето корпуси на исполинските кранове. В далечината върху фона на мъждивото влажно небе вече се открояват двете мрачни кули на Тауър-бридж.

– Цигари имаш ли? – пита Борислав, сякаш се намираме не сред Темза, а в кабинета на генерала.

Той бърка свойски в пакетчето ми, избира една папираса, запалва и известно време смуче жадно дима, както правят всички субекти, когато са се отказали от пушенето.

– Следя го тоя Мортън още от заранта – обяснява приятелят ми, като се отпуска на седалката. – Защото знаехме, че днес заранта ще стане провалът на операцията и че Мортън веднага ще бъде уведомен. А щом бъде уведомен, ще се хване за тебе. Значи – ще ме доведе при тебе.

– Съвсем логично – забелязвам.

– Е, да, но през цялото време си мислех, че додето се въртя около къщата на тоя тип, не е чудно някой друг тип вече да си оправя сметките с тебе...

– Това също е логично – признавам. – Обаче не знам дали съм ти казал, но моят девиз е – „Умирай само в краен случай!“.

– ... И едва когато плимутът спря на Риджънт-стрийт и те прибра, усетих, че ми олеква.

– Интересно все пак, как се е състоял самият провал... – промърморвам на себе си.

– Предполагам, че е бил голям цирк. Имаме сведения, че предварително са подготвили печата за небивалата сензация: „Комунистите троят свободния свят“... „Хероинът – тайното оръжие на социалистическа

България.“ Представяш ли си: журналисти, телевизия, кинокамери... И накрая – петнайсет кила нишесте...

Той замълчава, за да може по-енергично да опъне няколко порции дим. После добавя:

– Обаче туй е само част първа на провала. Втората вече се подготвя с цял куп документи: справки, снимки и прочее. Но за това – утре.

– Напомняш ми с твоето „утре“ за една песен – забелязвам. – И за една дама. Трябваше все пак да се простя с тая дама...

– Ще се прощаваш... Ти акъл имаш ли? – промърморва Борислав.

Имам, естествено. Само че какво да правя, когато имам и спомени. И когато те ме връхлитат точно сега, защото миналото възкръсва тъкмо в мига на смъртта, а нали всяко заминаване е едно малко умиране.

Малко умиране и малко спомени. Добри и лоши. Неприятно отчетливи и съвсем смътни. Преливащи се един в друг, изникващи и чезнещи, като неясните отражения върху тъмните води на Темза, по които моторницата се носи с равно бучене. Линда с надменния си вид и страховете си; Бренда с фалшивата си грация; добрата Дорис – она здрав дух в онова здраво тяло; и добрият стар Дрейк, този самотен вдовец; и Марк, посланикът на смъртта; и Джо, и Майк, и мистър Оливър, и Кети, и Хилда, и Стентън, без да броим многобройните горили и цялата останала фауна на оная зоологическа градина, наречена Дрейк-стрийт, и без да правим панихида за покойниците на ЦРУ. Всички тези хора... опасните и безобидните, палачите и жертвите, хитреците и глупаците, онези, все още лутащи се из тоя град, чийто тъмен силует се изрязва върху мъждивия небосклон, и другите, потеглили също като мене надолу по Темза, само че няколко педи под повърхността, понеже всяко пътуване е едно малко умиране, ала има и пътувания, при които човек умира повече.

– Ти гледаш доста прозаично на живота, Бориславе – смърлям го. – Човек има и спомени...

Но Борислав, който е свикнал с подобни бележки, се задоволява да захвърли с решителен жест в реката изпушената чак до филтъра угарка. Сетне се загръща в шлифера и като вдига очи към внезапно протеклото, пропито с електрически сияния небе, установява:

– Пак завала.

КРАЙ

© 1979 Богомил Райнов

Сканиране, разпознаване и редакция: goblin, 2007
Редакция: Mandor, 2007 (#)

Публикация:
Богомил Райнов
УМИРАЙ САМО В КРАЕН СЛУЧАЙ

Издавателство „Народна младеж“
София, 1979

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2852>]